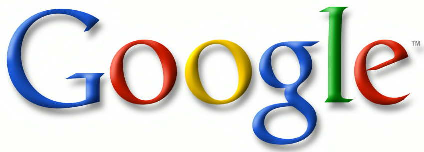
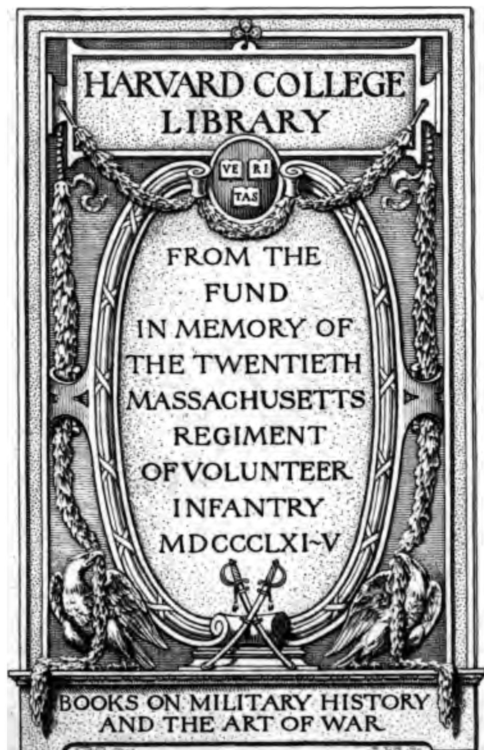

HARVARD COLLEGE
LIBRARY
VE RI TAS
FROM THE
FUND
IN MEMORY OF
THE TWENTIETH
MASSACHUSETTS
REGIMENT
OF VOLUNTEER
INFANTRY
MDCCCLXI-V
BOOKS ON MILITARY HISTORY
AND THE ART OF WAR

SHOBER & CARQUEVILLE LITHOGRAPHING CO. CHICAGO.

COL. HANS C. HEG

Borgerkrigen

i

De forenede Stater i Nord Amerika.

Udarbeidet

af

Joh. A. Enander,

"Gamla och Nya Hemlandets" Redaktør,

med

en kortfattet Beretning

om det 15de Wis. Regiments Deltagelse i Krigen

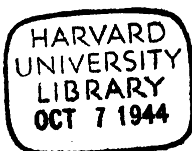
og

et Portræt af Oberst H. C. Hegg.

La Crosse, Wis.

Trykt i "Fædrelandet og [illegible]

18[illegible]

Twentieth Regiment

Borgerkrigen.

Tidsrummet fra Lincolns Indsættelse i 1861 til Jefferson Davis's Tilfangetagelse i 1865.

Lincolns og Johnsons Styrelse.

(1861—1869)

I. Tidsrummet fra Lincolns Indsættelse til Slutningen af 1861 1) Oprørets Udbredelse. Nationalregjeringens Stilling da Lincoln*) tiltraadte Regjeringen, var høist van-

---

*) Abraham Lincoln fødtes i Kentucky den 12te Febr. 1809. Hans Fader eiede en liden Farm i samme Stat, men solgte denne og flyttede til Spencer Co., Indiana, hvor han nedsatte sig som Nybygger i Vildmarken. Sønnen erholdt kun daarlig Skoleundervisning, men lærte dog at læse, skrive og regne. Ved Selvstudium, naar han ikke var beskjæftiget ude paa Ager og Eng, søgte han at erstatte dette og at indhente det Forsømte, og han skattede sig lykkelig, da han i en Alder af 28 Aar forhværvede sig et Bibliothek paa — hele 6 Bøger. I 1830 solgte Faderen sin Farm i Indiana og flyttede til Decatur, Ill., for atter at gjennemgaa Nybyggerlivets Besværligheder. Da Black Hawk Krigen et Par Aar efter udbrød, valgtes Lincoln til Kaptain for et Kompagni Frivillige, men fik ikke Anledning til at udmærke sig i nogen Træfning. Efter Krigens Slutning blev han Handelsmand, udnævntes til Postmester og blev af Regjeringen ansat som Landmaaler. I 1834 valgtes han til Medlem af Illinois's Legislatur og gjenvalgtes 3 Gange i Rad. Han bestemte sig nu til at studere Retsvidenskaben og blev efter flittige Studier i 1836 Sagfører og flyttede til Illinois's Hovedstad Springfield. I 1842 blev han af Whigpartiet valgt til Kongresmand, deltog i Præsident Valgkampen i 1848 og blev i 1849 nomineret til Kandidat for de For. Staters Senator. Da imidlertid Demokraterne havde Majoriteten i Legislaturen, saa blev S. Douglas valgt. Lincoln bidrog betydeligt til Whigpartiets Seier i Illinois i 1854. Lincoln havde et skarpt praktisk Blik og var en Folketaler af første Rang. I 1858 lykkedes det

ſkelig. "Sammenrottelſer og Forræderi mod Fosterlandet hørte til Dagens Orden". Hæren, ſom bare udgjorde 16,000 Mand, laa ved den veſtlige Grændſe; Flaaden var for Størſtedelen i udenlandſke Farvande; de ſtore Vaabenforraad, der vare ſendte til Sydſtaternes Arſenaler var faldet i Oprørernes Hænder, og mange af de i Syden fødte Officerer i de For. Staters Arme og paa dens Flaade havde "taget Afſked" og vare ſtrax derpaa traadte i Sydſtaternes Tjeneſte. Da Unionsregjeringen tog Forholdsregler, for at kue Oprøret og opretholde Unionen, ſaa klandredes og fordømtes dette ikke alene af Sydſtatsmændene, men ogſaa af deres Vaſaller, Demokraterne i Norden*)

2) **Anfaldet paa Fort Sumter. Krigsruſtninger Slaveſtaternes Tilſlutning til Unionen eller Udtrædelſe af ſamme.** De Konføderedes Regjering havde opſtillet en Arme, af hvilken 10.000 Mand under Gen. P. G. T. Beauregard blev forlagt til Charleston. Da Lincoln havde beordret, at der ſkulde ſendes Forſtærkning til det af denne Styrke truede Ft. Sumter, opfordrede Beauregard Major Anderſon til at overgive ſig. Opfordringen afſloges, hvorpaa Rebellerne den 12te April 1861 fra ſine Batterier og Fæſtninger i Havnen aabnede Ild paa Ft. Sumter. Anderſon og hans Soldater, der allerede havde fortæret de Levnetsmidler, der var i Fæſtningen, beſvarede Ilden. Efterat alle Fæſtningens Træbygninger vare ſkudte i Brand af Rebellernes gloende Kugler og et Krudtmagaſin var ſprængt i Luften, nødtes Anderſon til den 13de April at ſtryge Unionsflaget og kapitulere, hvorpaa han og hans af Kampen udtrættede Krigere affeilede til New York.**)

Lincoln havde hidentil troet, at kunne forekomme Krig og Blodsudgydelſe ved "forſonlige Forholdsregler", men indſaa nu, da Ft.

Douglas at beſeire Lincoln ved Kongresvalget. I 1860 nomineredes Lincoln af den republikanſke Konvention i Chicago til Præſident for de For. Stater og blev i November ſ. A. valgt dertil. Han var en ærlig, pligttro og praktiſk duelig Mand, fuldt voxen den ſtormende Tid, under hvilken han ſtod ved Statens Ror, og førte ſikkert Statsſkibet gjennem Brændingerne. "Hans Navn", ſiger D'Aubignee, "vil altid glimre blandt de Førſte, ſom Hiſtorien har indtegnet paa ſine Blade."

*) Demokraterne i Norden erklærede dog udtrykkeligt, at de ikke ønſkede Unionens Opløsning, men de beſtrede Nationalregjeringens Ret til med Vaabenmagt, at tvinge en eneſte af Sydſtaterne til at blive i Unionen. De indſaa, at en Krig vilde ſtyrke Republikanernes Magt og Indflydelſe, og de forſøgte desaarſag under hele Krigen at indbilde den ukyndige Del af Landets Borgere, at Krigen va grundlovsſtridig og mislykket, og de forlangte, at Fiendtlighedern ſkulde ophøre, ſaaſnart ſom Lykken var Rebellernes Vaaben gunſtig

**) Ved Underretningen om Fort Sumters Fald, ſagde de Konfødered Staters Krigsminiſter: "Jeg ſpaar, at dette Flag (de Konf. Staters *ſom nu vaier for Vinden her,* inden den 1ſte Mai ſkal vaie fra Kapi*toliet i Waſhington".*

Sumter var faldet, at Norden var nødt til at væbne sig og at Oprøret ene kunde undertrykkes ved Vaabenmagt. Den 15de April udstedte han desaarsag til de enkelte Staters Guvernører et Opraab om 75,000 Frivillige, der skulde tjene i Hæren i 3 Maaneder. Han sammenkaldte ogsaa en Extrasession af Kongressen til den 2den Juli Inden 2 Uger havde 300,000 Mand erklæret sig villige til at indtræde i Unionsarmeen. Hele Norden lignede en Leir, Overalt foregik Krigsrustninger og man smigrede sig med, at Oprøret vilde være kuet i Løbet af nogle Uger eller Maaneder. Man oversaa "at Nordens Overlegenhed i Magt og Styrke opveiedes deraf, at Ledningen og Krigserfaringen i Syden var bedre". — Umiddelbart efter Præsidentens Kald skyndte Tropperne sig til Hovedstadens Forsvar. Nogle Kompagnier fra Pennsylvanien ankom allerede derhen den 18de April. Det 6te Massachusetts Regiment, der den 16de April brød op fra Boston, blev under en Marsch gjennem Baltimore angrebet af en Rebelmob, der dræbte 3 og saarede flere af Regimentets Soldater. I Selvforsvar affyrede de Anfaldne nogle Skud, hvorved 9 dræbtes og flere saaredes hvilket i yderste Grad forbitrede Rebel-Demokrat Partiet. En Afdeling ubevæbnede Tropper fra Pennsylvanien var kort efter udsat for et lignende Overfald af Pøbelen i Baltimore og blev nødt til at vende tilbage til Philadelphia.

Nogle af Slavestaterne adløde Præsidentens Opfordring og nogle, der havde indtaget en afventende Holdning sluttede sig til de Konføderede Stater. Delaware hørte til de første. Maryland erklærede i Begyndelsen, at den kun vilde opstille Tropper til Hovedstadens Forsvar Rebelvennerne i Baltimore haabede at kunne formaa Staten til at slutte sig til Sydstatsforbundet, men deres Planer strandede, da Gen. Butler besatte Federal Hills som sammen med Fort Henry behersker Byen og Indløbet til samme.*) Kentucky erklærede sig i Begyndelsen neutral, men sluttede sig senere til Unionen. I Missouri havde Sydstatsvennerne oprettet en Hær i Nærheden af St. Louis. I denne Stat, som i flere andre Slavestater var Flerheden af Borgerne Unionsmænd, men de høiere demokratiske Embedsmænd vare "Secessionister" og havde den samme Plan som Sydstatsvennerne i Baltimore Kaptain, (siden General) N. Lyon reddede de For Staters Arsenal i St. Louis fra at falde i "Sydstatsvennernes" Hænder og adspredte deres Styrke, hvorpaa Staten erklærede sig for Unionen. Af de øvrige Slavestater sluttede Virginien**), Arkansas, Tennessee og Nord Carolina sig til Sydstatsforbundet. Virginiens Tropper satte sig uden Tøven, den 18de April, i Besiddelse af de For. Staters Arsenal i Harpers Ferry og den

---

*) Den nordre Del af Maryland var mere venlig mod Unionen end den søndre. Uagtet Staten ikke traadte ud af Unionen, gik dog mange af dens Borgere ind i Rebelarmeen.

**) Den vestre Del af Virginien ønskede dog ikke at udtræde af Unionen og blev ogsaa i 1863 optaget i Unionen som en egen Stat.

21de April af Skibsværfterne ved N o r f o l k. Begge disse Steder vare blevne rømmede af Unionstropperne. efterat de havde ødelagt saamange Baaben og Skibe som mulig. En Mængde Amunition, Krigsskibe, Dampskibe og anden Eiendom faldt dog i Rebellernes Hænder.

3) **Kaperbreve. Blokering af Sydstaternes Havne Militære Bevægelser ved Potomacfloden Slaget ved Bull Run.** Efter Fort Sumters Fald rykkede Rebellernes Tropper ind i Virginien, hvor deres "irregulære Linie" snart strakte sig fra et Punkt midt imod Williamsport ved Potomacfloden til Fort Monroe ved St. Jamesfloden. Ved opkastede Batterier forsøgte Rebellerne at hindre Baadfarten paa den førstnævnte Flod. og for at skade de For. Staters Søfart paa Havet erklærede Jefferson Davis den 17de April. at han var villig til at udstede Kaperbreve til F r i b y t t e r e. Som Svar derpaa kungjorde Abraham Lincoln den 19de April, at Sydstaternes Havne vare blokerede og opbød den 3die Mai endvidere 82.748 Mand til at gjøre Tjeneste i Armeen og paa Flaaden for en Tid af 3 Aar.

G e n. S c o t t udnævntes til U n i o n s A r m e e n s høieste Befalingsmand og Tropper samledes i Ft. Monroe, i Washington og ved Øvre Potomacfloden, for at rykke ind i Virginien og om muligt indtage de Konf. Staters Hovedstad R i c h m o n d Inden Slutningen af Mai førte Gen. B u t l e r sin Styrke fra Fort Monroe nogle Mile op ad Jamesfloden og slog en befæstet Leir ved N e w p o r t N e w s, men da han den 10de Juni angreb Rebellernes Forskandsninger ved B i g B e t h e l, blev han slaaet tilbage med Tab.*) — En anden Afdeling af Unionsarmeen drog den 23de Mai fra Washington ind i Virginien og indtog Arlington Highs, der laa ligeoverfor Hovedstaden samt Alexandria hvor en Kavalleritrop blev taget tilfange og den tappre Oberst E f r a i m E. E l l s w o r t h blev skudt af en Vertshusvært, efter at han havde nedtaget et af denne heiset Rebelflag. — En tredie Afdeling af Unionsarmeen gik over Potomac ved Williamsport og rykkede fra denne Kant ind i Virginien.

Da Kongressen traadte sammen den 4de Juli stode begge Magters Tropper ligeoverfor hverandre paa forskjellige Steder langs en Linie, der strakte sig fra Maryland vesterover til paa den anden Side af Missisippi. Folket i Nordstaterne, der undervurderede Fiendens Styrke og Krigsdygtighed, forlangte, at Regjeringen skulde forsøge paa ved Baabenmagt, at indtage Richmond og som Aviserne sagde "med et Slag gjøre Ende paa Oprøret". Mange af Unionstropperne fra Øststaterne "havde forladt Butikker og Værksteder og vare" dragne i Krigen "som til et Bal eller en anden Fornøielse og ventede med Utaalmodighed paa Anledning til at vise sit Mod". Præsidenten gav omsider efter for den almindelige Mening og Gen. I r v i n M c. D o w e l l fik i Midten af Juli Ordre til med de i Washington samlede Tropper. der havde havt en kort og utilstrækkelig Baabenøvelse, at rykke ind i Virginien og angribe

---

*) *Tabet udgjorde dog kun* 40 Dræbte og Saarede.

den ved Mannassas Junction staaende Rebelarme, der anførtes af Gen. Beauregard. For at adlyde denne Ordre, brød Mc. Dowell op og drog med 35 a 36,000 Mand mod Fienden, besatte Fairfax Courthus og Centreville og rykkede derpaa frem mod Blackburns Ford, hvor der den 18de Juli var en skarp Skjærmydsel med Fiendens Tropper. Efter 3 Timers Kamp droge Unionstropperne sig tilbage til Centreville, hvorfra de den 21de atter rykkede frem mod Rebellerne, hvilke da laa langs den søndre Bredde af Elven Bull Run. Efter en langsom Marsch kom Unionshæren, hvilken i de sidste Dage var blevet betydeligt formindsket,*) medens derimod Rebellerne var forøget, til den ovennævnte Flod og stødte der sammen med Fienden. Striden varede i flere Timer og rasede med den største Heftighed i Nærheden af Stone Bridge, to Mil Syd for Sudley Springs, hvor Obersterne David Hunter og Heitzelmans Divisioner af Unionsarmeen vare gaaede over Floden, for at angribe Fienden fra Siden. Det lykkedes Unionstropperne lidt efter lidt at drive Rebellerne 1½ Mil fra Deres oprindelige Stilling samt at tilbageslaa deres Angreb paa Artilleriet, men netop som det saa ud til, at de vilde seire, kom Gen. Josep E. Johnston med friske Tropper fra Shenondoah Dalen og forenede sig Kl. 3 om Eftermiddagen med Beauregard, uden at Gen. Patterson, som dertil var blevet beordret, forsøgte at hindre denne deres Forening. Unionstropperne, der havde marcheret siden Kl 2 om Natten og stridt siden Kl. 11 om Formiddagen bleve ved dette Syn grebne af Forskrækkelse. Det ene Regiment efter det andet geraadede i Uorden, og snart var Flugten til Washington almindelig. Mange Soldater bortkastede sine Geværer og sin Oppakning og standsede ikke engang i Washington, men fortsatte Flugten til Philadelphia, New York og Boston.**) Unionstroppernes Tab i dette Slag opgives at have udgjort 481 Døde, 1,011 Saarede og 1,460 Fanger. De tabte 27 Kanoner og en Mængde Geværer og Krigsfornødenheder. Rebellernes Tab skal have udgjort 260 Døde, 1,533 Saarede og 2 a 300 Fanger. Seierherrerne gjorde ikke noget Forsøg paa at forfølge de Flygtende.

---

*) Mange Soldater, hvis Tjenestetid var ude, forlode Hæren og begav sig hjem. Andre deserterede og en hel Del forblev i Centreville og paa andre Steder.

**) Nordstaternes Arme fortjente dog ikke den Haan og Spot, hvormed den saavel her i Landet som i Udlandet overhobedes. Rebelvennerne og Fredsvennerne i Norden kunde ikke dølge sin Skadefryd over at Lincolns "Leiekvæg" havde faaet Prygl af de "ridderlige Sydstatsmænd" og i udenlandske Blade saa man Billeder, der forestillede "Yankee Flugten", hvorledes 10 a 12 Yankeer flygtede for 1 Rebel og under Flugten kastede fra sig ikke blot Gevær og Faner, men endog sine Klæder, hvorledes de ved Hjemkomsten gjemte sig i sine Kræmerbutikker, og bare vovede at titte ud fra sine Skjul bag Tønder og Pakkasser, for at se, om ikke "Beauregards tappre Gutter nærmede sig.

4) **Potomac Armeen. Georg B. McClelland Overstbefalende. Krigshendelserne i Vest Virginien, Missouri, Kentucky, Tennessee og andre Stater.** Nederlaget ved Bull Run vakte den største Forbauselse i Norden.*) Man lærte dog deraf at indse Nødvendigheden af "Vaabenøvelser og Disciplin". Man indsaa derhos mere og mere, at Krigen kom til at kræve større Opoffrelser, end man i Begyndelsen havde antaget, men man veg desaarsag ikke tilbage. Kongressen bevilgede uden Tøven 500 Mill. Doll s til Oprørets Undertrykkelse og befuldmægtigede Præsidenten til at opbyde 500,000 Mand til. Gen G. B. Mc Clelland, der havde udmærket sig meget i Vest Virginien og som Bladene udbasunerede som "Samtidens største Seierherre" udnævntes Dagen efter Slaget ved Bull Run til Overstbefalende for Potomac Armeen. For at beskytte Hovedstaden mod et Overfald, lod han opføre en Mængde Skandser og Forsvarsværker omkring samme samt "øvede Rekrutterne i Exercits og Skyden til Maals", men foretog ikke nogen vigtigere militær Bevægelse.**) Den 1ste Nov. da den gamle tappre General Scott tog Afsked, blev Gen. Mc. Clelland udnævnt til Høistkommanderende over de For. Staters Armeer. Det Haab, som man i Nordstaterne nærede om, at han skulde gaa angrebsvis tilværks og "plante Stjernebaneret paa Richmonds Volde", gik dog ikke i Opfyldelse. De eneste Kampe, som bleve stridte vare Skjærmydsler***) mellem begge Hæres Udposter. I samme Forhold som Folkets Forhaabninger i denne Henseende bleve svegne, tabte den Høistkommanderende Folkets Tillid, og der var mere end en radikal Republikaner, som lod sig forstaa med, at man ikke kunde haabe, at en Demokratisk Høistkommanderende vilde vise sig synderlig ivrig for, at fæste Seiren "ved de republikanske Hæres Faner". — Misnøie parret med Mistanke der ofte var uberettiget, gjorde sig snart gjældende ikke blot

---

*) I Sydstaterne vakte Underretningen om den uventede Seier ved Bull Run den største Glæde og Jubel. Mange troede, at Krigen dermed var endt, og der var der neppe Nogen, der tvivlede paa, at Sydstaternes Sag tilsidst skulde krones med Seier

**) I Oktober udgjorde Armeen 150,000 "disciplinerede Tropper", mod hvilke Rebellerne ikke kunde opstille mere end 50,000, ihvorvel de demokratiske Rebel-Aviser opgav de sidstes Styrke til 150 a 200,000 Mand.

***) Af disse Skjærmydsler maa følgende nævnes: Gen. C. P. Stone, som med en Styrke Unionstropper laa ved Poolesville ved Potomacfloden, sendte omkring 2,000 Mand under E. D. Baker mod Leesburg. Tropperne gik den 21de Okt. ved Balls Bluff over Floden, men bleve beseirede af Rebellerne. Den halve Styrke tabtes. Baker faldt. Denne Kamp kaldes Slaget ved Leesburgs Heights eller ved Edwards Ferry. To Maaneder derefter beseired Gen. E. O. C. Ord en Rebelstyrke ved Dranesville, den 20de Dec. Mindre Skjærmydsler mellem begge Hære fandt Sted næsten hver *eneste Dag.*

blandt Borgerne, men ogsaa i Hæren. — I selve Krigskommissæriatet indsneg sig allerede tidligt grove Underslæb og Bedragerier, hvilket ikke egnede sig til at vække Tiltro til Krigsministeren og hans Undergivne. De Sidste kappedes mange Gange med Leverandørerne, naar det gjaldt om at snyde og bedrage Nationalregjeringen, og Uvillien mod deres Formand blev snart saa stor, at han maatte fjernes fra sit Embede.*)

Det i det foregaaende omhandlede Feldttog i Vest Virginien, hvis Borgere vare Unionsmænd, var allerede begyndt om Vaaren. Den 30te Mai besatte Oberst Kelby Grafton, der var blevet forladt af Rebellerne, forenede sig med Oberst Lander og beseirede den 3die Juni 1,000 Rebeller ved Philippi. En anden Rebelstyrke, der havde samlet sig ved Romney blev adspredt af Oberst Wallace. Efterat Gen. Mc. Clelland i Slutningen af Juni havde overtaget Befalingen i Vest Virginien, slog W. S. Rosecrans den 11te Juli ved Rich Mountain i Nærheden af Beverly en af Oberst Pegram anført Rebelstyrke, efter hvilket Nederlag Rebellerne i al Hast trak sig tilbage. De bleve den 13de indhentede ved Carricks Ford og lede et nyt Nederlag, under hvilke deres General R. S. Garnett faldt. En anden i Kanawha Dalen samlet Rebelstyrke blev adspredt af Gen. J. D. Cox. I disse Kampe faldt der omkring 250 Rebeller og omkring 1,000 bleve tagne tilfange. Efterat Gen. Rosecrans var blevet udnævnt til Mc. Clellands Efterfølger, rykkede Rebelgeneralerne Robert E. Lee, "Virginiens tappreste Kriger" og J. B. Floyd ind i Vest Virginien. Generalerne Rosecarns og Benham angrebe den sidste i Nærheden af Carnifex Ferry d. 10de Sept. En skarp Strid opstod, der varede ligetil Nattens Indbrud. Floyd trak sig da tilbage paa den anden Side af Gauley Floden og efterlod Slagmarken og sit Trods i Fiendens Hænder. Det lykkedes ikke Gen. Lee, der var blevet udnævnt til Høistkommanderende i Vest Virginien, i Slaget ved Cheat Mountain at beseire Unionstropperne under J. J. Reynolds Befaling,

*) Leverandørerne kaldes af en amerikansk Forfatter med det betegnende Navn "Blodigler". De toge høieste Betaling for de daarligste Varer, og deres Formaal var ene at blive rige i en Fart. Mange af Embedsmændene i Krigskommissæriatet arbeidede for at opnaa det samme Maal. De udbetalte Lønninger og udleverede Levnetsmidler til Regimenter, som ene og alene fandtes paa Papiret. Infanteriregimenter udgaves for at være Kavalleriregimenter og Betaling blev anført for Indkjøb og Underholdning af Heste, som aldrig havde været til eller vare blevne kjøbte. Soldater, der havde Venner med "politisk Indflydelse" erholdt Permission, men fik i den Tid de ikke tjente i Hæren men skjøttede sine egne Sager, ligesaavel Løn som de Soldater, der trofast kjæmpede under Unionens Fane. Den nye Armesekretær Stanton, der var en redelig og kraftig Mand, forsøgte paa alle Sæt at reformere Kommissæriatet, men hans prisværdige Bestræbelser kronedes dog ikke med fuldkomment Held.

hvorfor han Midten af September trak sig tilbage til Kanawha Dalen og derstedes forenede sig med Floyd og Wise. Deres samlede Styrke udgjorde da omtrent 20,000 Mand. En Division af samme blev i Oktober beseiret af Reynolds ved Greenbrierfloden og en anden Division blev nogle Mil fra Romney beseiret af Kelley. Ved Vinterens Komme drog de Fleste af de Konfødererede sig tilbage fra Vest Virginien.

Som før omtalt forsøgte Missouris Guvernør C. F. Jackson ved Krigens Udbrud, at formaa denne Stat til at udtræde af Unionen og slutte sig til de Konf. Stater, men som før nævnt bleve hans Planer tilintetgjorte af den tappre Kaptain N. Lyon.*) I Slutningen af Juli overtog Gen. J. C. Fremont den øverste Befaling i Missouri. For at adsprede de Rebel- og Røverbander, som herjede i den nordre Del af Staten, sendtes Gen. J. Pope derhen og det lykkedes ham i en forholdsvis kort Tid at udføre dette. Lyon, der havde drevet Fienderne til den Sydvestre Del af Staten, kom imidlertid snart i Fare for at blive omringet af en Rebelarme anført af Generalerne Price og Culloch. Denne Hær udgjorde 20 a 23,000 Mand, hvoraf de Fleste vare fra Arkansas og Missouri. Lyon, hvis Styrke kun udgjorde en Fjerdedel deraf, drog modigt mod Fienden og angreb denne den 10de Aug i Leiren ved Wilson Creek. Her kjæmpedes en af de blodigste Kampe i dette Aar. Den varede i over 6 Timer. Rebellerne bleve

*) Guv Jackson havde oprettet Leire paa forskjellige Steder i Staten og i en af disse Camp Jackson i Nærheden af St. Louis samlet 1,200 Mand. Lyon samlede da under Unionens Faner en Skare Frivillige, især Tydskere fra St Louis og det lykkedes ham, at tage tilfange alle Guvernørens i den nævnte Leir samlede Tropper, hvilken Gjerning af Demokraterne betragtedes som en himmelskrigende Brøde mod Læren om Statssuverainiteten. En Hob St. Louis Pøbel, der var fulgt efter Lyon fra Byen, viste sig saa fiendtlige mod ham, at han blev nødt til at aabne Ild paa disse "Rebelvenner", af hvilke flere faldt eller bleve saarede. Guv. Jackson opgav dog ikke Haabet. Han udfærdigede fra Statens Hovedstad Jefferson City en Proklamation, i hvilken han opfordrede Statens Militstropper til at gribe til Vaaben mod Unionsregjeringen. Ved Underretningen herom rykkede Lyon øieblikkelig med 3,000 Mand mod Hovedstaden. Guvernøren, som endnu ikke havde faaet den fra Arkasas lovede Hjælp, begav sig med sine allerede samlede Tropper paa Flugten, men vendte sig ved Boonesville mod Forfølgerne, der dog den 18de Juli tilføiede ham et Nederlag og nødte ham til i Hast at begive sig til den Sydvestre Del af Staten, hvor en større Rebelstyrke var samlet. Oberst Frantz Sigel sendtes med omtrent 1,500 Mand mod disse Rebeller, med hvilke han den 5te Juli stødte sammen i Nærheden af Carthage. Kampen blev uafgjort. Efter samme drog Sigel sig tilbage og forenede sig med Lyon.

flere Gange drevne fra Slagmarken, men efterat Lyon var faldet*) nødtes den tappre Skare til at trække sig tilbage og til at efterlade hele det Sydvestre Missouri i Rebellernes Hænder. Oberst J. A. Mulligan, som med 2,500 Mand laa bag Forskandsningerne ved Lexington, blev snart derpaa angrebet af 20,000 Rebeller anførte af Gen. Price og nødtes efter 4 Dages Kamp og efterat han havde bortskudt al sin Amunition til den 20de Sept. at kapitulere. I Oktober brød Fremont op fra St Louis og drog i Spidsen for 30,000 Mand mod Gen. Price, som nu trak sig tilbage Sydover til Springfield. Da Fremont ankom til Springfield, erfarede han, at Gen. Hunter var udnævnt til hans Eftermand**). Hunter overtog den 2den Nov. Kommandoen og tiltraadte ifølge høiere Befaling et Tilbagetog med Hæren. Nogle Uger efter blev Gen. H. W. Halleck udnævnt til Høistkommanderende i Missouri. — Imidlertid havde Fienden slaaet en befæstet Leir i Belmont næsten ligeoverfor Columbus i Kentucky, fra hvilken By Rebelgeneralen. L Polk (en Broder af Ex Præsident Polk) agtede at sende Forstærkninger til Price i Missouri. For at hindre dette gik 3,000 Mand under Gen. Grants Befaling***) ombord i 5 Damp=

*) Under Striden gav Lyon sine Tropper Ordre til "med Bajonetten at drive Fienden paa Flugten", stillede sig derpaa i Spidsen for et Regiment og raabte: "Kom, mine tappre Mænd, jeg skal anføre Eder" Oplivede af sin Anførers Ord og Exempel, drev hans "tappre Mænd" Fienden fra den Stilling denne indtog, hvorunder dog mange af dem — blandt dem Lyon — faldt.

**) Fremonts Forflyttelse fra Missouri til Kentucky bevirkedes ved politiske Grunde. Han havde nemlig proklameret Krigsloven og udgivet en Ordre om, at Slaver, der tilhørte Rebeller, vare fri, hvilken Ordre de For. Staters Præsident saa sig beføiet til at modifisere. Regjeringen i Washington vilde nemlig endnu ikke tage noget afgjørende Skridt i Krigens Hovedspørgsmaal, Slaverisagen, idet den ikke vilde "affaste enhver Bro til Forsoning og Bilæggelse".

***) U. S Grant havde efter den mexikanske Krigs Slutning indgaaet Ægteskab med Julia F. Dent, Datter af en Kjøbmand i St Louis og som Kvartermester fulgte sit Regiment (4 Infantri) til Detroit, Mich., hvor han opholdt sig til 1857, da Regimentet forlagdes til Sacket Harbour, New-York. Da Regimentet det følgende Aar fik Ordre til at gaa til Stillehavskysten, fulgte Grant det til Fort Vancouver, Oregon, hvor han i Aug. 1853 udnævntes til Kaptain og Kompagnichef, men tog i Juli det paafølgende Aar Afsked fra Krigstjenesten. Han begav sig nu til Missouri og fik af sin Svigerfader en "Farm" paa 60 Akres, paa hvilken han byggede et Blokhus, i hvilket han og hans Familie boede i 4 Aar. Grant var en flittig og duelig "Farmer", men det var alligevel altid fattigt for ham. Han opgav desaarsag Jordbruget og blev Inkassator, men kunde derved neppe nok tjene sit Livs Ophold. Tilsidst fik han Ansættelse hos sine Brødre, der vare Garvere i Galena, Ill. Derhen flyttede han i 1859 og var i et Aars Tid beskjæftiget med "at kjøbe Huder og veie Læder". —

baade og to Kanonbaade i Cairo, Ill. og fore nedover Mississippi forbi Rebellernes Batterier ved Belmont; stege i land der og rykkede den 7de Nov. mod Fiendens Forskandsninger. Disse stormedes, hvorpaa Fiendens Trods blev opbrændt. Da Rebellerne kort derpaa erholdt Forstærkninger indskibede Grant atter Tropperne paa Dampbaadene og seilede tilbage til Cairo.

I Kentucky udgjorde Unionsmændene Flertallet. "Sydstatsvennerne" havde dog stor Indflydelse, hvorfor Staten erklærede sig for neutral. Denne Neutralitet respekteredes imidlertid hverken af Syd- eller Nordstaterne. I September besatte Rebellerne, anførte af L. Polk, Hickman og Columbus og i samme Maaned besatte Unionstropper, anførte af Grant Paducah, hvorefter Staten ubetinget stillede sig paa Unionens Side. Mange af Statens Borgere traadte dog ind i Sydstatsarmeen, og der var Tilfælder, hvori Faderen kjæmpede i den ene og Sønnen i den anden Arme og hvor Brødre kjæmpede mod hverandre den ene under Stjernebanneret og den anden under Rebelflaget. Gen. Anderson, Helten fra Ft. Sumpter, var Høistkommanderende i Staten, men blev ved Sygdom nødt til at nedlægge sin Komando. Han blev efterfulgt af Gen. W. T. Sherman, der igjen efterfulgtes af Gen. Don Carlos Buell. I Oktober rykkede Rebelgeneralen Zollicoffer gjennem Cumberland Gap ind i Kentucky og angreb Gen. Schoepfs Hær ved Camp Wildcat, men blev den 21de Okt. slaaet tilbage med stort Tab. I Begyndelsen af November beseirede Gen W Nelson en Rebelstyrke ved Piketon, hvorpaa det Østre Kentucky "renledes for Fiender". I den vestre Del af Staten laa dog en større Rebelarme, der anførtes af en af Statens Borgere, Gen. Buckner.

Staten Tennessee var ved sine Embedsmænds og politiske Lederes Forræderi blevet forledet til at gaa ind i Sydstatsforbundet, hvorefter hver eneste en, der var mistænkt for at være en Unionsmand svævede i Livsfare. Rebelstarer rede tidt og ofte gjennem de forskjellige Countier i Staten og ødelagde Grøde og anden Eiendom for dem, der vare "mistænkte", slæbte Mange af dem til sin Leir og lode dem begabes og mishandles af den halvvilde Pøbel. Denne militære Despotisme formaaede dog ikke at udrydde den Hengivenhed for Unionen, som fand-

---

Den 13de April erfarede Grant Underretningen om Fort Sumters Indtagelse og den 14de begyndte han at inexcersere Rekrutter, med hvilke han den 23de marcherede til Springfield og tilbød sig at tjene i Armeen. Ved Hjælp af Kongresmand Elihu Washburne fik han Ansættelse i Guvernørens og Generaladjudantens Kontor og udnævntes i Juni til Oberst for det 21de Illinois Infanteriregiment, "der savnede Disciplin, Uniformer og Telter". Han drog med dette Regiment til Missouri og tjenstgjorde en Tid under Gen. Fremont og under Pope. Han udnævntes samme Aar til Brigadegeneral og overtog den 1ste Sept. Komandoen over Tropperne i det østre Missouri Distrikt.

tes hos en stor Mængde Borgere i den østre Del af Staten. — Mississippi fra Columbus til den Mexikanske Bugt var tilligemed alle ved Floden liggende Fæstninger i Rebellernes Hænder. Stærke Batterier anlagdes nu paa flere Steder ved Flodens Bredder i Tennessee, og der gjordes Forsøg paa ved Brandere og Kanonbaade at ødelægge de For. Staters Blokadeskibe ved Flodens Munding, hvilket Forsøg dog mislykkede.*)

I New Mexiko fulgte Major Isac Lynde Gen. Twiggs Exempel idet han som en Forræder til de Konf. Stater udleverede Fort Fillmore med en en Garnison paa 700 Mand. Rebellernes Ledere ophidsede derpaa Indianerne saavel i New Mixiko som i Indianerterritoriet til Krig mod de hvide Nybyggere.

I Nord og Syd Carolina samt Georgien indtoges i Løbet af Høsten og Sommeren flere af Rebellernes Fæstninger. Den 29de Aug. faldt Fæstningerne Clark og Hatteras ved Hateras Inlet i Gen. Butlers og Komandør Stringhams Hænder, hvorpaa en stærk Flaade under Komandør Du Pont indtog Fæstningerne Beauregard og Walker ved Port Royal Entrance den 7de Nov. Samme besattes umiddelbart derpaa af Unionstropper under Th. W. Sherman, hvorpaa Du Pont nogle Dage derpaa satte sig i Besiddelse af Tybec Island ved Mundingen af Savannah Floden. En stor Del af Nord Carolinas Kyst, Beaufort, den vigtigste Havn i Syd Carolina og flere Øer ved Savannah Flodens Munding indehavdes ved Aarets Slutning af Unionstropperne.

Uagtet intet større Slag blev kjæmpet i Aarets Løb, saa tabte dog Tusinder af Mennesker Livet, hvorhos en Mængde Eiendom bortrøvedes og ødelagdes. Hvor Fienden for kortere eller længere Tid havde opholdt sig, der viste ødelagte Byer og Gaarde og nedtrampede Agre Spirene af den afskyelige Borgerkrig. Paa Slagmarken og i Lasaretterne herskede der Jammer og Elendighed i en ubeskrivelig Grad og en Masse Døde og Lemlæstede vare blevne Offre for denne afsindige indbyrdes Strid. Og ikke alene paa Slagmarken og paa Søen rasede Lidenskaberne, men Hadet søgte endogsaa at tilintetgjøre Borgernes borgerlige Existence.**)

---

*) I September landsteg en ikke ubetydelig Styrke Unionstropper paa Ship Island i Nærheden af Mississippi Munding og forskandsede sig dersteds. I Oktober overrumplede Rebellerne Unionsleiren paa Santa Rosa Island, plyndrede og ødelagde samme, men bleve inden kort Tid drevne tilbage med betydeligt Tab. Nogle Dage senere aabnede Ft. Pickens Ild paa Ft. Mc Rae og andre Fæstninger og Batterier, der tilhørte Rebellerne. De sidste lede stor Skade af Bombardementet og Byen Warrington blev ødelagt.

**) Da Lincoln forbød al Handelsforbindelse med de oprørske Sydstater og konfiskerede deres Eiendom, saa hindrede til Gjengjæld Davis Udførselen tillands af Ris og Sukker, for paa den Maade at berøve Nordstaterne disse Fornødenheder. Skyldnere i Sydstaterne nægtede at betale deres Kreditorer i Norden en eneste Cent, idet de erklærede,

5) **Krigen tilsøes. Blokadebrydere. Rebelkapere.** Den 4de Marts 1861 bestod de For. Staters Flaade af 42 Skibe. Af disse laa kun 12 i Landets Havne. Inden Aarets Slutning udgjorde Flaaden 200 Skibe, af hvilke en stor Del vare bevæbnede Handelsfartøier, der kunde anvendes til Blokering af Sydstaternes Havne. De vigtigste af disse bleve blokerede allerede i Begyndelsen af Juni, og derved tilføiedes der de Konf. Stater et svært Tab, idet Udførselen af Bomuld og Indførselen af Krigsfornødenheder hindredes. Det hændte dog meget ofte, at de saakaldte "Blokadebrydere", der hovedsagelig var engelske Fartøier, vare heldige nok til med deres kostbare Ladninger at smutte ind og ud af de blokerede Havne. Disse hurtigseilende Fartøier havde sine Stationer paa Bermudas og Babama Øerne og paa New Providence Øen i Vestindien. Uagtet at en stor Mængde af disse "Handelsfartøier" bleve opbragte, lokkede den store Fortjeneste altid til nye Forsøg paa at bryde Blokaden.

For at skade de For. Staters Søfart udrustedes i Sydstatshavnene Rebelkapere, af hvilke det lykkedes Nogle at slippe ud paa Havet, hvor de anrettede stor Skade. De fandt i udenlandske Havne den samme Beskyttelse, som om de havde tilhørt en anerkjendt Magt, og deraf vidste de klogt at benytte sig, naar Nøden udkrævede det. Den første Rebelkaper var Skonerten "Savannah", der den 2den Juni løb ud fra Charleston. Den blev dog efter et Par Dages Forløb opbragt, saa at den ikke fik angribe mere end et Handelsfartøi. En anden Kaper "Petrel", ligeledes fra Charleston, angreb i den Tanke, at det var et stort Handelsfartøi de For. Staters Fregat "St. Lawrence", men blev af denne studt i Sænk. Den 30te Juni løb Dampskibet "Sumter" Kaptain Rafael Semnes fra New Orleans og begyndte at opbringe og brænde amerikanske Handelsfartøier. Først det paafølgende Aar, da en de For Staters Kanonbaad havde lagt sig udenfor Gibraltars Havn, i hvilken "Sumter" var løbet ind, indsaa Kapt. Semnes, at det ikke vilde lykkes ham med nævnte Dampskib at fortsætte sit "Sørøveri", hvorfor han solgte samme og sendte Besætningen til England, hvor et hurtiggaaende Dampskib, "Alabama blev bygget for de Konf. Staters Regning.

6) **De For. Staters og de Konf. Staters Stilling til de udenlandske Magter.** Af de europæiske Magter holdt de Fleste med Sydstaterne. Medens Handelsverdenen, for hvilket det var svært, at savne Sydstaternes Produkter, især Bomuld, havde stor Interesse for, at Freden snarest mulig maatte blive gjenopretet, saa gjorde baade de For. Stater og de Konf. Stater Umage for, at vinde de europæiske Sømagter paa sin Side, i hvilke Bestræbelser de Konf. vare heldigere end Nationalregjeringen. England, som i de For. Stater saa en farlig Konkurrent og en erobringslysten Nabo, der truede med i Fremtiden at tilrøve sig de engelske Besiddelser paa det amerikanske Fastland og i Vestindien,

---

at Krigen opgjorde alle Gjældsforpligtelser.

ønskede af let indseelige Grunde Unionens Opløsning. Den engelske Presse fremstillede Sydstaternes Beboere som "den oplyste og Agtelse værdige Del af Landets Befolkning", som "værdige Ætlinger af Englands Kavalerer", Nordstaternes Beboere derimod som skravlende Kræmere, Kjeltringer færdige til Humbug, Svig og Bedrageri, som Mænd, der solgte Retfærdigheden til den Høistbydende og som valgte de største Skurke til sine Embedsmænd. At der gaves Undtagelser fra denne Regel benægtedes ikke, men i enhver Henseende stod Nordens Befolkning i intellektuel Begavelse, sand Dannelse og moralsk Kraft betydeligt under Borgerne i Sydstaterne, hvilke nu kjæmpede mod en ulidelig Undertrykkelse og det med et Heltemod, der fortjente almindelig Beundring. Disse Ytringer af den engelske Presse gjentoges og billigedes i Aviserne i andre Lande (ogsaa i de skandinaviske) og tjente til paa en vis Maade, "at vende Folkets Hjerter fra Norden og dets retfærdige Sag". I **Frankrig** stræbede Regjeringen (Napoleon den 3die) efter at udvide sin Magt udenlands. Ved at splitte Unionen vilde det maaske lykkes, at forhverve sig franske Besiddelser i Amerika eller at danne en under fransk Beskyttelse staaende Magt, der, som Keiseren udtrykte sig kunde "danne en materiel og moralsk Modvægt" mod den splittede Unionen. Den franske Regjering foreslog, at Frankrig og England tilsammen "skulde optræde som Voldgiftsdommere i Striden mellem Amerikas Borgere og om saa var fornødent ved Vaabenmagt hindre Krigens Fortsættelse." De Konf. Staters Selvstændighed skulde derved betrygges og Franskmændenes Planer mod Mexiko fremmes. Forslaget blev dog forkastet af de engelske Statsmænd. **Rusland**, der betragtede Unionen som sin naturlige Bundsforvante mod England og Frankrig, holdt med Nordstaterne, og dersom nogen af de andre Stormagter havde forenet sig med de Konf. Stater til Krig mod de For. Stater, saa er det utvivlsomt, at Rusland vilde have stillet sig paa de sidstes Side, for derved at gjenvinde den Indflydelse, som det havde tabt ved Krimkrigen. **Tydskland** var ogsaa en af Nordstaternes Venner, ihvorvel de høiere Klasser viste sig meget ligegyldige med Hensyn til Krigens Udfald. De tydske "Pengemænd" havde Tillid til de For. Staters Kredit, hvilket var af stor Betydning paa en Tid, da de af Nationalregjeringen udstedte Obligationer i de fleste Lande betragtedes med Mistro. Gjennem Breve fra de mange Tydskere, der kjæmpede i Unionshæren erholdt Folket og ogsaa Bladene i Tydskland sandere Efterretninger om Krigen og Stillingen her i Landet, end hvad den engelske Presse meddelte. Mange tydske Officerer, der for længere eller kortere Tid havde erholdt Permission reiste over til Amerika og gik ind i Nordstaternes Arme, hvilket Exempel fulgtes af ikke saa faa Officerer i andre Lande for Exp. i Sverge.

Den 14de Mai erklærede **England** og kort derpaa **Frankrig**, **at de Konf. Stater var en krigførende Magt** ligesaavel som de For. Stater. Forgjæves vare alle de Indsigelser, som Regjeringen i Washington gjorde mod denne de to Stormagters Erklæring, der hos de Konføderede vakte de største Forhaabninger om Understøttelse af

re udenlandske Magter. Den umiddelbare Følge af Erklæringen var, at Rebellernes Kapere derefter under Navn af Krigsskibe kunde seile ind i de engelske og franske Krigshavne og der uden synderlig Vanskelighed forskaffe sig det fornødne Krigsmaterial og Levnetsmidler.

Det spændte Forhold mellem de For. Stater og England forøgedes ved Aarets Slutning ved den saakaldte Trentaffære, der syntes at være istand til at fremkalde Krig mellem begge Magter, om ikke en Verdenskrig. To Sydstatsmænd Mason og Slidell, der af de Konf. Staters Regjering var befuldmægtigede til i London og Paris at optræde som Sydstatsforbundets Kommissærer, havde med en Blokadebryder begivet sig til Havana paa Kuba, hvor de den 7de Nov. gik ombord paa det engelske Postdampskib "Trent", for med samme at reise til Europa. Et de For. Staters Orlogsskib "San Jacinto", ført af Kaptain C. Wilkes laa imidlertid i Bahama Kanalen paa Udkik efter det engelske Dampskib, tvang dette til at standse og bemægtigede sig trods "Trents" Kaptains Protest begge Kommissærerne, der som Fanger bleve ført til de For. Stater. Denne Handling der stod i aabenbar Strid med de Grundsætninger, som Amerikanerne forfægtede under Krigen med Englænderne i 1812, vandt almindeligt Bifald i Nordstaterne, men vakte ogsaa stor Forbittrelse i England*), hvis Regjering fordrede, at Fangerne skulde udleveres og rustede sig til Krig for det Tilfælde, at denne "Opreisning" skulde nægtes. De For. Staters Regjering frasagde sig da alt Ansvar for Kaptain Wilkes Handelmaade og erklærede gjennem Statssekretær Stewart, at den var villig til at udlevere begge Kommissærer, hvilke da ogsaa paa et engelsk Dampskib bleve bragte over til Europa. Derved var England tilfredsstillet og Udbrudet af en engelsk amerikansk Krig forhindret.

II. Tidsrummet fra Begyndelsen af 1862 til Slutningen af 1863. Oprøret i fuld Lue. 1) Slaverispørgsmaalet. Som før meddelt erklærede Nationalregjeringen i Begyndelsen af Krigen, at den ikke ønskede Slaveriets Afskaffelse, men kun Unionens Bevarelse. Da Slaveri-

*) Underretningen om denne Vold mod Mænd, der havde stillet sig under det engelske Flags Beskyttelse, vakte et betydeligt Røre i England, hvor man desforuden var høist ugunstigt stemt mod Krigen, fordi denne havde standset Tilførselen af Bomuld. Da Regjeringen allerede i de foregaaende Aar havde erholdt Bebreidelser for, at den af Kiærlighed til Freden ikke energisk nok havde forsvaret Nationens Ære og Rettigheder imod de For. Staters "egennyttige Tiltag", saa vovede den nu ikke, at se gjennem Fingrene med en saa opsigtsvækkende Fornærmelse. — I den amerikanske Kongres fordrede Brushovederne, at man skulde bifalde det Gjorte og optage Englands Stridshandske. Præsident Lincolns Regjering vilde imidlertid ikke spænde Buen altfor haardt, thi det var ikke klogt, at give Fienden en mægtig Bundsforvandt, og derved gjøre Stridens Udfald endnu usikkere, end det allerede var.

sagen imidlertid var den, der i Virkeligheden havde foranlediget Skilsmissen fra Unionen og derhos var et Spørgsmaal, der krævede alt mere og mere Opmærksomhed, saa blev Løsningen af samme alligevel et af Krigens vigtigste Formaal. Den 6te Marts 1862 anbefalede Præsidenten i et Budskab til Kongressen, at Nationalregjeringen skulde udbetale en passende Skadeserstatning til de Stater, der frivilligt afskaffede Slaveriet. hvorpaa Kongressen vedtog en saadan Lov.*) Den 13de s. M. underskrev Præsidenten en af Kongressen vedtaget Lov, som forbød de For. Staters Embedsmænd, at udlevere til Slaveeierne de Slaver, der vare rømte til Unionstroppernes Leir. 3 Dage derefter underskrev Præsidenten en anden Lov, ved hvilken Slaveriet i Columbia Distrikt ophævedes og en Erstatning af 300 Doll s for hver Slave tilkjendtes Slaveeierne. I Juni blev Slaveriet forbudt i alle de For. Staters Territorier og den 22de Sept. udfærdigede Præsidenten som Hærens og Flaadens Høistkomanderende en Proklamation om, at Slaveriet skulde være ophævet i alle de Stater som ved det nye Aars Begyndelse toge Del i Oprøret. — Allerede den 16de Juli var en Lov blevet vedtaget, ifølge hvilken Hverving af Negre tillodes, men faa eller ingen Negerregimenter oprettedes, førend Emancipationserklæringen udfærdigedes den 1ste Jan. 1863.

2) **Begge Magters Krigshære.** I Begyndelsen af 1862 talte de For. Staters Hære over 500,000 Mand. Disse laa ligeover for Fienden langs en Linie, der strakte sig fra Potomacfloden i Øst til Kansas i Vest. Da i Aarets Løb Forstærkning blev fornøden udstedte Præsidenten nye Opraab den 2den Juli og 4de August, idet han først kaldte 300,000 Mand under Vaaben for en Tid af 3 Aar, og derpaa et ligesaa stort Antal for en Tid af 9 Maaneder. Da de opstaaende Vakanser ikke længer kunde blive udfyldte af Frivillige udlovedes der af Nationalregjeringen eller Staterne Hvervepenge (bounties) til Alle, som indtraadte i Hæren.**)

---

*) Prøvelseseden (Test oath). Foruden Loven om Slavernes Stilling vedtog Kongressen i dette Aar flere andre, blandt hvilke maa nævnes Loven om Prøvelseseden. I denne fastsattes, at hver eneste de For. Staters Embeds- og Ombudsmænd skulde, inden de tiltraadte sit Embede eller Ombud, aflægge en Prøvelsesed om, at han var Borger i Landet, at han aldrig med Vidende og Villie havde understøttet eller opmuntret Sammensværgelser mod Regjeringen og at han vilde opretholde og forsvare Grundloven mod indenlandske og udenlandske Fiender.

**) Henved 200,000 Mand under Mc. Clelland laa i Nærheden af Washington, 100,000 Mand under Gen Buell i Mellem og Øst Kentucky, en ligesaa stor Styrke under Halleck og Grant laa i Vest Kentucky, i Cairo og i Missouri. De øvrige Tropper laa i Syd Carolina [T W Sherman], i Ft. Monroe [Gen. Wool], ved den nedre Del af Potomacfloden [Gen. Hooker], ved den øvre Del af samme Flod [Gen. Kelley], i Vest Virginien [Rosecrans], i Garnison og ved den

De Konf. Staters Armeer ansloges ved Aarets Begyndelse til at udgjøre ikke langt fra 350,000 Mand, hvilke indehavde Halvdelen af Staterne Missouri og Kentucky, en liden Del af Vest Virginien, næsten hele Øst Virginien og de øvrige Sydstater. Tropperne til disse Hære forskaffedes ved Udskrivning. Allerede i April udstedtes en Forordning om, at alle vaabendygtige Mænd mellem 18 og 35 Aars Alderen skulde gjøre Tjeneste i Armeen, hvilken Forordning senere skjærpedes til, at alle hvide Mandspersoner mellem 17 og 50 Aars Alder skulde gjøre Tjeneste som Soldater.

3) **Vestarmeens Feldttog i Kentucky og Tennessee.** I Begyndelsen 1862 havde Rebellerne i Kentucky indtaget en stærk Stilling paa en saakaldt "Forsvarslinie", der strakte sig fra Mill Springs gjennem Bowling Green til Columbus og de indehavde Paintville og andre Steder og Byer i den østre Del af Staten. I Januar nødtes de imidlertid af Oberst James A. Garfield*) til at rømme Paintville og hele Øst Kentucky. Den 19de i samme Maaned beseirede Gen G. H. Thomas, der anførte en Division af Buells Hær Rebelgeneralerne Crittenden og Zollicoffer ved Mill Springs. Den sidstnævnte faldt i Slaget.

For at kunne indtage de af Rebellerne besatte Fæstninger Ft. Henry og Ft Donelson, af hvilke det første beherskede Tennessee Floden og den sidste Cumberland Floden, udrustedes i Cairo, Ill, en Flaade Kanon- og Bombemørser-Baade under Komando af Komandør A. H. Foote**) Denne Flaade, der i sine Oprationer skulde understøttes af en Hær anført af Grant seilede op ad Ohio og Tennessee Floderne og kom den 6te Febr. til Ft. Henry, der forsvaredes af 2,500 Mand under Lloyd Tilghams Befaling. Flaaden begyndte strax at beskyde Fæstningen, hvis Kanoner efter en kort Tid bleve ødelagte. Da rømmede den største

---

vestre Grændse. De For. Staters hele Krigsstyrke tillands udgjorde paa Papiret 575,917 Mand, hvoraf de 527,204 som "nærværende" og 84,713 som fraværende.

*] James A. Garfield fødtes den 19de Nov. 1831 i Orange, Cuyahoga Co., O., erhvervede sig ved haardt Arbeide Midlerne til sin Skolegang, graduerede ved Williams College i Marts 1856, var i flere Aar Præsident for en Læreanstalt, studerede Retsvidenskaben og blev Sagfører, var Medlem af Senatet i Ohio 1859 og 60. gik ind i Unionsarmeen 1861 og blev Oberst for det 42de Ohio Regiment, udnævntes den 10de Jan. 1862 til Brigadegeneral og 20de Sept. 1868 til Generalmajor. Var Medlem af Kongressens Hus fra 1862 til 1880. Valgtes 1880 til de For. Staters Senator for Ohio, udnævnsamme Aar ved Konventionen i Chicago til republikansk Kandidat for Præsident og valgtes i November s. A. til Præsident for de For. Stater.

**] A. H. Foote var født i Conneticut den 12te Sept. 1806 og gjorde Tjeneste paa Flaaden den største Del af sit Liv. "Han var en gudfrygtig og velgjørende Mand, som ikke kunde fordrage dem, der drak og bandte". Han døde i New York den 26de Juni 1863.

Del af Besætningen Fæstningen og begav sig til det 12 Mil derfra beliggende Ft. Donelson, hvorpaa Ft. Henrys Komandant kapitulerede. 83 Fanger og ikke ubetydelige Militærforraad bleve Seierherrernes Bytte. Kanonbaadene seilede derpaa nedover Tennessee Floden og opad Ohio og Cumberland Floderne til Ft. Donelson, mod hvilken Fæstning Grant drog Landeveien med 15,000 Mand. Rebelgeneralerene Floyd (Buchanans forrige Krigsminister), Pillow og Buckner bleve med en Garnison paa 20.000 Mand den 13de Feb. indesluttede tillands og tilvands, men det lykkedes dem med deres Strandbatterier saa svært at beskadige Kanonbaadene, at disse den 14de maatte trække sig tilbage. Fienden vendte sig derpaa mod Grants høire Fløi og tilføiede denne under en Kamp, der varede i flere Timer, betydelige Tab. Rebellerne bleve alligevel ved Nattens Frembrud drevne tilbage og Fæstningens Udenværker bleve stormede Efterat Floyd og Pillow i Nattens Mørke feigt havde sneget sig bort med en Del af Garnisonen, sendte Gen. Buckner en Skrivelse til Grant, og foreslog en Vaabenhvile for at overlægge om Kapitulationsvilkaarene, hvorpaa denne svarede, at Vilkaarene vare "ubetinget Overgivelse" eller at Garnisonen paa Naade og Unaade skulde overgive sig til ham.*) Dette skeede ogsaa den 16de Febr. Over 15 000 Fanger, en Mængde Kanoner og Forraad faldt foruden Fæstningen i Grants Hænder. Denne Seier vakte stor Glæde i Norden og da især mellem Republikanerne.

Efter Fort Donelsons Fald tømte Rebellerne Columbus og Nashville,**) hvilke besattes af Unionstropperne. Grant gik med sin Hær, der var blevet forøget til 40,000 Mand, ombord paa Dampskibene og seilede opad Tennessee Floden til Pittsburg Landing,***) for derefra at rykke frem mod Corinth. Der var givet Gen. Buell, der anførte Cumberlandarmeen Ordre til at bryde op fra Nashville og forene sig med Grant. Ved Underretningen herom besluttede Rebelgeneralerne A. S. Johnston og Beauregard at tilintetgjøre Grants Arme, inden denne Forening kunde iværksættes. De rykkede frem med en Styrke, der

*) Af det Udtryk Grant brugte i sit Svar, "unconditional surrender" blev han senere af sine Soldater kaldt **U**nconditional **S**urender **G**rant.

**) Bowling Green var af Rebellerne blevet rømt under Beleiringen af Fort Donelson.

***) Slaget ved Pittsburgs Landing kaldes undertiden Slaget ved Shiloh. Flere Regimenter, i hvilke der var et mindre Antal eller hele Kompagnier Svenske Amerikanere tjente, udmærkede sig i denne blodige Kamp. Svensken Axel Silversparres Batteri, af hvis Artillerister Flertallet vare Svensk Amerikanere, bidrog i høi Grad til Sidens lykkelige Udfald, og et Regiment Unionstropper anførtes i Slaget af O. Melenborg,, der for sin Tapperhed ved denne og andre Anledninger samme Aar befordredes til Oberst. Flere andre svensk-amerikanske Officeerer forhværvede sig i dette Slag hæderlige Vidnesbyrd for Tapperhed og Duelighed.

opgives fra 40 til 60,000 Mand, og angrebe den 6te April Grant. Striden mellem begge Hæres Slaglinier, der strakte sig 4 Mil i Længden, varede hele Dagen. Trods en tapper Modstand drev Rebellerne Grants Hær alt nærmere og nærmere til Floden, hvor den truedes med Undergang og Fangenskab. Deres Seiersløb hæmmedes dog ved Nattens Indbrud af den heftige Ild fra Kanonbaadene i Floden og fra Unionstroppernes Batterier. Den paafølgende Dag, efterat Buells Hær havde forenet sig med Grants,*) fornyedes Striden, hvilken i 8 Timer førtes med den yderste Forbitring. Rebellerne bleve tilsidst nødte til at vige og efterlode en Del af det Dagen iforveien tagne Bytte paa Slagmarken. Unionshæren havde i denne Kamp tabt Gen W. H. L. Wallace og over 10,000 Mand Døde og Saarede samt omkring 4000 Fanger. Rebellerne tabte A. S. Johnston, Høistbefalende for de Konføderede Armeer i Vesten, samt ligesaamange Døde og Saarede som Unionstropperne, men kun omtrent 1000 Fanger.**)

Kort efter Slaget ved Pittsburgs Landing overtog Gen. Halleck Overbefalingen over Grants og Buells Tropper og Hærens Styrke blev lidt efter lidt formeret, indtil den talte over 100,000 Mand, hvorpaa han brød op og drog mod det af Rebellerne stærkt befæstede Corinth i Staten Missisippi. Ved sin Ankomst derhen fandt han imidlertid, at Beauregard den 30te Mai havde rømmet Byen, hvilken nu blev besat af Unionstropperne. I Juli, efterat Halleck var blevet udnævnt til Høistkomanderende for de For. Staters Hære og Grant havde overtaget Befalingen i Corinth, rykkede Rebelgeneralerne Van Dorn og Price mod denne By, for at tage samme tilbage, men deres Styrke blev den 19de Sept beseiret af Rosecrans ved Juca, hvorpaa han den 4de Okt. vandt en ny Seier over dem ved Corinth. Rebellernes Tab i disse to Slag siges at have udgjort 10,000 Mand og Unionshærens kun 3 000.

Efterat Corinth var faldet i Unionshærens Hænder drog Buell østerover, for at beskytte Østre Tennessee og Kentucky. Braxter og Bragg stod allerede med en Rebelarme paa 45 000 Mand ved Chattanooga. En anden Rebelarme under Gen E. K. Smith brød ind i Kentucky, slog en Unionshær ved Richmond den 30te Aug., besatte kort efter Lexington og Frankfort samt truede Cincinnati, som dog blev reddet. Den 1ste Sept. brød Bragg op fra

*) Inden Buell forlod Nashville, sendte han Gen. Ormsby Mc Knight Mitchel med en Division Sydover. Denne trængte frem til Huntsville Ala., og satte sig i Besiddelse af Memphis & Charleston Jernbanen.

**) Opgaven om Unionhærens Tab saavelsom Beretningen om selve Slaget ere modsigende hos republikanske og demokratiske Forfattere. De sidste paastaa, at Grants hele Arme var bragt i Uorden, da Gen. Buell ankom, at Grants Arme udgjorde 50,000 Mand og at der deraf *faldt 15,000 o. s. v.* Republikanske Forfattere benægte, og vel med *Rette, Sandheden af disse Opgaver.*

sin Leir og drog Nordover og tog ved Munfordsville 4,500 Unionstropper tilfange, hvilke anførtes af Oberst J. T. Wilder og som i flere Dage kjæmpede med den overmægtige Fiende, indtil de vare blevne omringede af 25,000 Mand. Fra Munfordsville skulde Braggs Arme efter den oprindelige Plan drage mod Nashville og derfra mod Louisville og Cincinnati, hvor han skulde forene sig med Smiths Hær. Denne Plan tilintetgjordes imidlertid af Buell, som dog ikke kunde hindre Rebellernes Guerillabander fra at plyndre og brænde Byer ikke blot i Tennessee og Kentucky, men endogsaa i Indiana og Ohio. Rebellerne havde haabet, at deres "af Unionsregjeringen undertrykte Brødre" i Kentucky med Glæde skulde hilse sin "Befrielse" og gjøre fælles Sag med dem. Dette Haab gik dog ikke i Opfyldelse Bragg tiltraadte desaarsag sit Tilbagetog til Syden og Buell fulgte efter ham med 60,000 Mand, hvilken Styrke var delt i 3 Divisioner. Ved Perryville vendte Bragg sig den 8de Okt. mod Forfølgerne og tilbagedrev 2 af deres Divisioner, men blev af den 3die nødt til at vige. I denne Kamp tabte hver af Hærene 1,000 Mand.*) Bragg fortsatte derpaa sit Tilbagetog og bragte sit Bytte, der førtes frem paa 4,000 Vogne**) til Øst Tennessee. Rosecrans, der i October havde overtaget Buells Komando, vandt tilsidst en dyrekjøbt Seir over Bragg i Slaget ved Murfriesboro***) hvilket begyndte den 31te Dec. 1862 og endte den 2den Jan. 1863, da Bragg trak sig tilbage og fortsatte Tilbagetoget. Rosecrans's Hær udgjorde 45,000 Mand, af hvilke 8,485 faldt eller saaredes og 3,600 fangedes eller saaredes. Rebellernes Tab kjendes ikke.

4) **Krigsoperationer Vest for Mississippi.** Gen. Halleck havde udnævnt Gen. S. R. Curtis til Overstbefalende i det Sydvestre Missouri og det lykkedes denne i Midten af Februar 1862 at drive Rebelgeneralen Price tilbage til Arkansas. Det varede dog ikke længe inden Rebellerne i den sidstnævnte Stat havde opstillet 20,000 Mand under Gen. Earl Van Dorn, til hvem Gen. Mc. Cullock bragte sine Tropper og Gen. Pike Indianerkrigere fra Indianerterritoriet Curtis, hvis Styrke kun udgjorde 10,000 Mand, blev nu nødt til at indskrænke sig til en Forsvarskrig. Han opstillede sin lille Styrke paa Høiden Pea Ridge†), hvor han den 6te Marts blev angrebet af den overlegne

*) Slaget ved Perryville kaldes undertiden Slaget ved Chapin Hills.

**) Det fra Borgerne i Norden røvede Bytte bestod desforuden af Tusinder af Kreaturer, Mulæsler og Faar. Bladet "Richmond Exchange" meddelte, at Gen. Smiths med Bytte læssede Vogne udgjorde et Tog, der var 40 Mil langt, og dette var kun en Del af det ved Plyndringstoget gjorte Bytte.

***) Slaget ved Murfreesboro kaldes ogsaa Slaget ved Stone River.

†) Slaget ved Pea Ridge kaldts undertiden ogsaa Slaget ved Elkhorn.

Fiende. Striden, der varede i 3 Dage, endte med Rebellernes Nederlag, hvortil Gen. Siegel i betydelig Grad bidrog. Unionshæren tabte over 1,300 Mand, men Rebellerne et meget større Antal. Blandt de Faldne vare Generalerne Mc. Cullock og Mc. Intosh. Efter Seieren forlagde Curtis en Del af sine Tropper til Helena, Arkansas, og sendte de øvrige afsted for at deltage i Beleiringen af Corinth. Henimod Aarets Slutning opstillede Rebelgeneralen Hindmand en stor Arme i Arkansas i den Hensigt med samme, at gjøre et Indfald i Missouri. Denne daarligt bevæbnede og slet disciplinerede Hær blev imidlertid den 7de Dec. af Generalerne Blunt og Herron slaaet ved Prairie Grove i Nærheden af Fayetteville *) Seieren ved Pea Ridge og Prairie Grove afgjorde Missouris og Arkansas's Skjæbne, dog vedbleve i en lang Tid Guerillabander at herje i disse Stater.

I New Mexiko blev Striden udkjæmpet i Aarets Løb. Den 21de Febr. seirede Rebellerne i Slaget ved Volverde nærved Ft. Craig og indtoge kort derpaa Santa Fe, men de formaaede ikke at holde fast paa sin Erobring, men nødtes snart til at rømme Byen og i April hele Territoriet.

5) **Erobring af Rebelfæstningerne ved Mississippi og af Byerne New Orleans, Pensacola, Galveston o. fl. a.** Efter Ft. Donelsons Fald rømte Rebellerne, som før meddelt Columbus og Hickman samt droge sig tilbage Sydover til New Madrid i Missouri og til en i Mississippi liggende Ø, kaldet Island No. 10, hvilke begge de stærkt befæstede. Efterat Gen. Pope og Komandor Foote havde faaet Ordre til at indtage disse Fæstninger, brød den førstnævnte op og drog til New Madrid, som han begyndte at beleire og heftigen at bombardere. Beleiringen blev imidlertid af kort Varighed, thi allerede den 13de Marts rømte Rebellerne Byen og begave sig over paa den anden Side af Floden. To Dage derpaa styrede Komandør Footes Flaadeafdeling udover Mississippi til Island No. 10 og begyndte at beskyde Forsvarsværkerne, som Rebellerne havde opført paa samme, hvilke det dog var øiensynligt ikke kunde indtages, førend Gen. Popes Tropper bleve førte til den østre Flodbred (Tennessee). Denne Transport var forenet med store Vanskeligheder, da man nødtes til, inden denne foretoges ved en 10 Mil lang Kanal at afskjære det Næs, som ved en Bøining af Floden dannes ligeoverfor denne Ø. Efter 3 Ugers anstrængende Arbeide var Kanalen "i brugbar Stand" og der sendtes da Transportfartøier til Popes Hær, der paa samme gik over Floden den 7de April. Samme Dag kapitulerede Øens Komaudant. De fleste af Rebeltropperne forsøgte ved en hurtig Flugt, at redde sin Frihed, men de bleve forfulgte og bleve den følgende Dag tagne tilfange. Omtrent 5 000 Fanger, flere Dampbaade og store Militærfornødenheder faldt i Unionshærens Hænder. — Efter Seieren sendte Pope den større Del af sin Hær til Hal-

*) Slaget ved Prairie Grove kaldes ogsaa Slaget ved Crawfords Prairie.

leck, der rykkede frem mod Corinth. Foote styrede derimod med sin Flaade ned ad Mississippi til Ft. Pillow og holdt dettes Garnison beskjeftiget, indtil der indløb Underretning om, at Unionstropperne vare rykkede ind i Corinth. Da rømte Rebellerne den 4de Juli baade Ft. Pillow og Ft. Randolph, der laa 12 Mil fra Ft Pillow. Paa Grund af et ved Ft. Donelsons Indtagelse erholdt Saar, nødtes Foote kort efter til at nedlægge Komandoen, der overtoges af Kaptain C. H. Davis. Denne styrede længer Sydover mod Kanonbaadene og angreb den 6te Juli den Rebelflaade, der forsvarede Memphis. Inden en Time vare alle Fiendens Kanonbaade paa en nær ødelagte eller tagne, og Memphis var i Unionstroppernes Hænder. "Mississippi var nu aaben for Flodfart indtil Vicksburg, hvilken By af Rebellerne var forvandlet til et nyt Gibraltar". Henimod Slutningen af Aaret gjordes der af Grant og Sherman mislykkede Forsøg paa at indtage dette Rebellernes Hovedbolværk Grant brød i Oktober op fra Memphis og drog med omtrent 60 000 Mand gjennem den nordre Del af Staten Mississippi paa Veien til Vicksburg. Marshen var meget besværlig paa Grund af Regnveir, Kulde og Mangel paa Levnetsmidler. Tilsidst fandt man det nødvendigt ved Holly Springs at anlægge store Forraadsmagasiner, fra hvilken Hæren kunde forsynes med Levnetsmidler og Amunition under Marshen og under Vicksburgs Beleiring. Efterat saadanne Magasiner vare blevne oprettede og Forraad af alle Slags samlede i dem og en Garnison paa 5,000 Mand var efterladt, for at beskytte dem, fortsatte Grant sit Tog medens Rebelgeneralerne Van Dorn og Sterling Price trak sig tilbage for ham. Da Unionstropperne vare komne henved 120 Mil fra deres Forraadsdepot, drog Van Dorn med en Del af sin Styrke Østerover, rykkede derpaa i Ilmarsh mod Nordvest og stod Natten mellem den 7de og 8de Dec. foran Holly Springs, hvis Garnison næsten uden Modstand gav sig til Fange*). De kostbare Forraad bleve plyndrede eller brændte, og der var intet andet at gjøre for Grant, end at trække sig tilbage. W. T. Sherman landsatte nogle Dage derefter 36,000 Mand i Nærheden af Yazooflodens Munding og angreb den 26de Dec., understøttet af Pantserskibene og Kanonbaadene i Floden, Fiendens Forsvarsværker ved Chickosou Bovou, men blev slaaet tilbage og tabte henved 2 a 3,000 Mand, hvorpaa han trak sig tilbage.

Ikke blot Nord for Vicksburg, men ogsaa Syd for samme udkjæmpedes i Aarets Løb skarpe Kampe paa Mississippifloden I Begyndelsen af Aaret seilede Komandør D. G. Farragut med en Flaade paa 46 Skibe førende 300 Kanoner mod Mississippis Munding, for gjennem samme at trænge frem til New Orleans De 25 Mil nedenfor Byen

---

*) Willard og flere Andre opgive, at Holly Springs blev indtaget af Kavallerioberst Forrest og at Garnisonens Komandant selv ødelagde en stor Del af de opsamlede Forraad, for at de ikke skulde falde i Fiendens Hænder.

liggende Forter St. Philip og Jackson blev i 6 Dage heftigt bombarderet, uden "at de kunde bringes til Taushed". Da besluttede Farragut at "styre gjennem Kugleregnen forbi Fiendens Brandere og Fæstninger" og iværksatte den 24de April denne sin Beslutning.*) Efterat han havde brudt de Kjæder, som spærrede Indløbet, passerede han Fæstningerne og ødelagde derpaa en Flaadeafdeling af Rebellernes "Væderbaade", Kanonbaade og flydende Batterier. Da de Konføderede i New Orleans erfarede dette, ødelagde de en stor Mængde Fartøier og Magasiner med værdifulde Oplag af Bomuld og andre Varer samt flygtede derpaa fra Byen. De to ovennævnte Fæstninger indtoges allerede 28de April af Chefen for Flaadens Mørserbaade, D. D. Porter. Næsten samtidig dermed besattes "Sydens rige Handelshovedsted" New Orleans af Gen. Ben. Butler, der "for at kvæle alle oprørske Yttringer" proklamerede Krigsloven og vedtog andre strænge Forholdsregler, der paadrog ham høilydte Bebreidelser af Byens Indvaanere og af ikke saa faa af Borgerne i Norden.

Efter New Orleans's Indtagelse fortsatte Farragut sit Seierstog opover Mississippi til Baton Rouge og Natchez, hvilke bleve indtagne. Han styrede derpaa forbi Vicksburgs stærke Fæstningsværker og forenede sig med den Flaadeafdeling, der kommanderedes af Komandør Davis. Et af Rebellernes Væderfartøier "Arkansas", der laa ved Yazooflodens Munding, tilføiede Unionsflaaden betydelig Skade, men saa sig omsider "nødt til at søge Beskyttelse under Vicksburgs Kanoner". Da Farragut imidlertid indsaa, at Flaaden ikke kunde indtage den stærke Fæstning uden ved Hjælp af en stor Hær, vende han tilbage til New Orleans. — Den paafølgende 5te August forsøgte en Rebelhær anført af Gen. Breckinridge og understøttet af det nysnævnte Væderfartøi "Arkansas" at tage Baton Rouge tilbage, men blev slaaet tilbage af Gen. Th. Williams**). Unionstropperne rømmede dog fort derpaa Byen — I Oktober brød Gen. G. Weitzel ind i det saakaldte Lafourche Distrikt, Sydvest for New Orleans, slog Rebellerne derstedd og konfiskerede efter Gen. Butlers Ordre "de mere formuende Oprøreres Eiendom"

Foruden New Orleans faldt 2 andre ved den Merikanske Bugt liggende Byer i dette Aar i Unionstroppernes Hænder. Den 9de Mai rømte Rebellerne Pensacola, efterat de havde opbrændt Skibsværftet og en Mængde offentlige og private Bygninger i Byen;

---

*) Flaadens Fart opover den stridtløbende Flod mellem to af Sten opførte Fæstninger, hvis 100 Kanoner slyngede sine svære Kugler mod "Yankee Skuderne", hvilke derhos havde at kjæmpe med Rebellernes Pantserfartøier og truedes af Brandere samt standsedes af Jernkjæder og andre Hindringer, der vare spændte over Floden, er en af de dristigste Gjerninger, som Søkrigens Historie kjender.

**) Gen. Williams faldt i Slaget "Arkansas", hvis Dampkjedel blev ødelagt, efterlode Rebellerne, efterat de havde sat Ild paa den.

og i Oktober indtog Kaptain Renshow Galveston i Texas, hvilken By dog Rebellerne toge tilbage den 1ste Jan. 1863

6) **Erobring af Byer og Fæstninger ved Atlanterhavets Kyst. Striden mellem "Merrimac" og "Monitor".** I Marts lykkedes det de Søexpeditioner, som Unionsregjeringen havde ladet udruste i Port Royal, at sætte sig i Besiddelse af Fernandina, Jacksonville og andre Byer paa Floridas Østkyst. Det ved Savannahflodens Munding liggende Ft. Pulaski blev derpaa bombarderet i 30 Timer af Batterierne, der vare opførte paa TybeeØen, samt nødtes den 11te April til at kapitulere. 40 Kanoner, 300 Fanger og store Militærforraad faldt derved i Gen. Hunters Hænder*). Længere Nordover var der allerede ved Aarets Begyndelse blevet udkjæmpet skarpe Kampe. En i Ft. Monroe udrustet Land og Søexpedition under Gen. A. E. Burnsides og Kmandør L. M Goldsboroughs Befaling kom i Januar til Hatteras Indløbet i Nord Carolina, adsplittede en i Sundet liggende Rebelflaade og indtog efter en skarp Strid den 7de og 8de Febr. Fæstningen paa Roanoke Øen**). Byen Newbern blev angrebet og nødt til at overgive sig den 14de Marts efter 4 Timers Kamp Den 25de s. M. faldt Beaufort uden Modstand i Unionstroppernes Hænder og en Maaned senere kapitulerede den Syd for denne By liggende Fæstning Macon***).

Den 8de og 9de Marts udkjæmpedes de mindeværdige Søkampe paa Hampton Roads, hvilke i sine nærmeste Følger vare af den største Vægt og med hvilke et nyt Kapitel i Søkrigens Historie tager sin Begyndelse. — Da Unionstropperne i April 1861 rømte Norfolk borede de "Merrimac", en af de største Fregater i den amerikanske Flaade, isænk Efterat Rebellerne vare rykkede ind i Byen, lykkedes det dem, at optage det sænkede Fartøi, som af dem forvandledes til "et usaarligt Pantserskib". Næsten alt Tømmer over Vandet blev hugget bort, hvorpaa Skibet forsynedes med "tætsluttende Jernsider" gjennem hvilke 8 Stykker Dahlgrens 11 Toms Kanoner og 2 Armstrongs riflede 100 pundige Kanoner stak frem. Denne "ligkisteformede" Dampbaad, der af Rebellerne blev kaldet "Virginia", var 285 Fod lang og 52 Fod bred og havde en Drægtighed af 4,000 Tons. Den 8de Marts viste den sig udenfor Hampton Roads, hvor en Nordstaterne tilhørende Flaade laa. Modigt styrtede den pantserklædte Jette sig i Kampen mod de vældige Orlogsskibe, hvis Kugler ikke formaaede at

---

*) Hunter udstedte efter denne Seir en Proklamation om, at Krigsloven var gjældende i Syd Carolina, Georgien og Florida og at Slaverne i disse Stater vare fri; men denne Proklamation blev af Lincoln erklæret for ugyldig.

**) Striden ved denne Fæstning begyndte Dagen efter, at Ft. Henry var indtaget.

***) Ft. Macon kapitulerede Dagen efter Farraguts Ankomst til New Orleans.

tilføie den nogen Skade. En stor Fregat "C u m b e r l a n d" blev gjennemboret af "Merrimac" og sank efter en kort Strid i Dybet. En anden Fregat "C o n g r e s s" nødtes til at overgive sig, da der var udbrudt Ild i den, og en tredie "M i n n e s o t a" kunde ene redde sig fra at dele samme Skjæbne ved at løbe paa Grund. Natten adskildte tilsidst de Stridende*). Den paafølgende Dag skulde Ødelæggelsesværket fortsæt-

---

*) S ø k a m p e n v e d H a m t o n R o a d s den 8de Marts skildres af den svenske Professor H. E d g r e n saaledes: 'Vi fik høre, at Rebellernes længe omtalte Pantserskib "Merrimac" var paa Veien, for for første Gang at prøve sine Kræfter. Vore Blikke vare fæstede paa Sewall's Point og det varede ikke længe, førend det stolte Skib med sine Jernsider glimrende i Solskinnet skjød frem om Odden og styrede sin Kurs paa Newport News. Stille og bestemt gik det frem i sin ugjennemtrængelige Jernrustning, for at anfalde de to Fregatter "Congress" og "Cumberland" der laa i Newport News. Vor vældige Fregat "Minnesota" gik tilligemed flere Kanonbaade strax op, for at hjælpe sine truede Venner, og blev strax efter fulgt af 2 andre Fregater. Alene styrtede "Merrimac" sig i Striden mod denne overlegne Fiende. Snart dundrede en Bredside, der forkyndte Kampens Begyndelse. Alt indhylledes i Røg og kun Kanonernes Torden vedligeholdt Tilskuernes Uro over Udfaldet. Hvor mangen en Kugle hvislede igjennem Luften, for enten at naa sit Maal og anrette en forfærdelig Ødelæggelse, eller og for at falde i Vandet og kaste op høie Vandstraaler. "Merrimac" tog sin Plads mellem "Cumberland" og "Congress" uden at bryde sig om deres Kugler, hvilke glede af paa dens jernbeslaaede Sider og uden at gjøre Skade faldt ned i Vandet. "Cumberland" valgtes til det første Offer. Den ene Bredside efter den anden affyredes paa Fregatten og gjorde en forfærdelig Virkning. Arme, Ben og lemlæstede Legemer strøedes omkring. Tilsidst raabte "Merrimac"s Kaptain: "Overgiv Eder, eller skyde vi Eder i Sænk". En dundrende Bredside var Svaret. Da gaar Jernskibet med fuld Fart mod Fregatten og gjennemborer dens Træsider med et spidst Instrument, som i den Hensigt stak frem fra dets Baug. Endda overgav det ædle Skib sig ikke, men det sank med flyvende Flag, idet det i det sidste Øieblik affyrede sine Kanoner paa den overmægtige Fiende. Nogle af Besætningen druknede, andre reddede sig ved Svømning. Nu kom Turen til "Congress", der var sparet tilsidst, fordi Kaptainen paa "Merrimac" havde en Broder ombord paa samme. Striden blev heftig, men efterat en stor Del af Besætningen paa "Congress" var faldet og Skibet havde taget Ild, blev det hvide Flag heiset. Scenerne der ombord maatte være forfærdelige og Mordet stort. Et Kompagni af mit Regiment var ombord, af dette blev 16 Mand dræbte. Jeg hørte af en troværdig Mand af vort Mandskab, at en Granat havde dræbt alle Mændene ved 2 Kanoner paa en Mand nær, der kun mistede sin Arm. Denne ladede paa ny Kanonen og stod netop færdig til at affyre den, da en Kugle tog hans Hoved væk og den lemlæstede Kriger falde. Paa denne Maade havde "Merrimac" paa en kort Tid ødelagt to Fregater og desuden skudt en Kanonbaad isænk. Vi ventede paa en Morgendag, da det vilde blive vor Skjæbne at kjæmpe paa Liv og Død mod "Merrimac", der desuden fra

tes" og Merrimac" efterat Unionseskaderen var ødelagt, afgaa til de vigtigste Søstæder i Nordstaterne, for ved at bombardere dem, at fremtvinge Fred paa de Vilkaar, Sydstaterne vilde foreskrive.

Det havde imidlertid lykkedes den berømte Svenske John Ericson*) at skabe en Modstander, der var "Merrimac" værdig i "Monitor", en Pantserbaad af en hidentil ukjendt Konstruktion. Den var 172 Fod lang, 41 Fod bred og havde en Drægtighed af 1,225 Tons. Selve Baaden ragede kun lidet op over Vandet, men det havde et rundt, bevægeligt, af 8 Toms Pantserplader bygget Taarn, i hvilket der var 2 Dahlgrens 11 Toms Kanoner, hvilket Taarn af Rebellerne lignedes med en Ostekasse stillet midt paa en Flaade. Sent om Aftenen den 8de Marts kom dette besynderlige Fartøi til Hampton Roads, netop da Fregatten "Congress" sprang i Luften, hvilken Ulykke af Rebellerne hilstes med stormende Hurraraab. Om Morgenen den 9de kom "Merrimac" med sine Drabanter, "for at knuse de tilbageværende "Yankeskuder" og styrede lige paa "Minnesota"." Lieutenant John L. Worden, "Monitors" Chef, lettede da Anker og satte Maskinen i Gang. Da begge de jernklædte Kjæmper kom paa Skudhold, vendte "Merrimac" Bredsiden mod "Monitor" og gav Ild. Snart besvaredes denne og Striden foregik siden uafbrudt i næsten 2 Timer, uden at noget af Fartøierne tilføiedes nogen synlig Skade. "Merrimac" forsøgte derpaa med fuld Fart, at bore "den forargelige Dverg" isænk, men denne veg behændigt tilside og aabnede med en af sine Kugler en bred Revne i Modstanderens Pantserserk. "Merrimac" vendte nu Forstavnen mod Norfolk forfulgt af "Monitor", men forandrede snart sin Kurs og fornyede Angrebet. Et nyt Forsøg paa at seile "Monitor" i Sænk mislykkedes vistnok, men under Kampen, som atter fortsattes i en Times Tid, blev "Monitors" Styrehus truffet af en Kugle og Løitnant Worden

Landsiden af skulde bistaaes af 27,000 Rebeller, der rykkede fremad. Den største Del af vor Amunition havde vi i Dagens Løb skudt bort, for at bekjæmpe de fiendtlige Landbaterier, der vare meget besværlige for vore fremrykkende Fartøier". ("Minnen" af J. A. Edgren Side 72 o. fl.).

*) John Ericson, hvis Navn kommer til at straale som en Stjerne af første Rang i de menneskelige Opfindelsers Hæfter, blev den 31te Juli 1803 født i Laangbonhyttan i Wermland, Sverig, blev Fændrik ved Jemtelands Feltjægerkor i 1820 og snart derpaa Løitnant, men tog Afsked fra Krigstjenesten, og begav sig til England, hvor han konstruerede Lokomotivet "the Novelty", den første Dampsprøite, Varmluftsmaskinen, det første Skruedampskib o. s. v. I 1839 flyttede han til Amerika, byggede Skruefregaten "Princeton" 1843, det første Fartøi med Varmluftsmaskine, 1852 og den første Monitor 1862. Ved disse og flere andre vigtige Opfindelser grundede paa strengt videnskabelige Beregninger har han "erobret Verden og vundet Udødelighed for sit svenske Navn, og et vakrere Mærke har ingen Erobrer ristet paa sit Skjold".

blev derved saa slemt forbrændt i Ansigtet af Krudtgas, at han tabte Synet og maatte overlade Komandoen til Lieutenant **G r e e n**, der fortsatte Kampen. Den endte tilsidst med at "Merrimac" forfulgt af "Monitor" i fuld Fart styrede til Norfolk og søgte Beskyttelse under Kanonerne paa Rebellernes Strandbatterier*). Den truede Flaade var reddet, og det var nu Unionssoldaterne, som raabte Hurra og jublede, "saa at Himlen var paa Veie til at revne" og denne Jubel istemtes af alle Fædrelandsvenner i hele Norden "Merrimac" blev to Maaneder efter Kampen sprængt i Luften. "Monitor" sank Natten mellem den 30te og 31te December samme Aar udenfor Kap Hatteras i Nord Carolina.

7) **Potomac Armeen. Mc Clellands Tog mod Richmond.** I dette Tidsrum tildrog der sig vigtige Begivenheder i **V i r g i n i e n**. I Begyndelsen af Februar drev Gen. Lander**) Rebellerne bort fra den øvre Del af Potomacfloden og i samme Maaned brød Gen. N. P. **B a n k s** fra Maryland ind i Virginien og nødte T. J. Jackson, almindelig kaldet **S t o n e w a l l J a c k s o n*****) til med sine Tropper at drage Sydover gjennem **S h e n a n d o a h D a l e n**. Gen. **S h i e l d s**, der anførte Banks's Fortropper, lokkede ham dog snart tilbage og tilføiede ham den 23de Marts et Nederlag ved **W i n c h e s t e r**†). Derefter fortsatte Jackson sit Tog Sydover, forfulgt af Banks

Den større Del af **P o t o m a c A r m e e n** under Mc. Clellans Befaling havde i flere Maaneder ligget i Washington for at erholde den

---

*) **S t r i d e n m e l l e m "M e r r i m a c" o g "M o n i t o r" d e n 9 d e M a r t s.** Kl 7 om Morgenen lettede "Merrimac" Anker og styrede vis paa Seieren ligemod "Minnesota", men blev paa Veien mødt af "Monitor". "Det glædede mit syndige Hjerte", sagde en gammel svensk Sømand, der var Tilskuer ved Striden, "da jeg blev var Synet fra "Monitors" Taarn og hørte den 11 Toms Kugle dundre mod "Merrimacs" Jernside" Fra "Merrimac" vedligeholdtes under hele Striden en livlig Geværild, der hovedsaglig blev rettet mod Udkikshullerne paa "Monitors" Styrehus Medens Besætningen paa "Monitor" for en Tid var beskjæftiget med at hente Krudt op, angreb "Merrimac" det paa Grund staaende "Minnesota" og gjennemborede med flere Bomber dets Træsider, "men den lille Flaade med Ostekassen paa" lagde sig snart imellem "den pantserklædte Drage og dens halvtbeseirede Rov". Da Lieutnant (senere Admiral) Worden blev berøvet Synet (paa det ene Øie for bestandigt) havde Striden varet i næsten 4 Timer. "Monitor" var under Dagens Kamp blevet rammet af 22 Kugler, hvoraf de 9 havde truffet Taarnet.

**) Gen. Lander døde den 2den Marts. Hans Division blev da forenet med Banks Tropper.

***) Jackson anførte i Slaget ved Bull Run en Brigade, om hvilket det raporteredes at den i et kritisk Øieblik stod som en "Stenmur". Anføreren for Brigaden kaldtes derefter "Stonewall" Jackson

†) **S l a g e t v e d W i n c h e s t e r** kaldes ogsaa Slaget ved **K e r n s t o w n**.

nødvendige Vaabenøvelse. Der var alvorlig Misnøie i Norden over Hærens "Uvirksomhed" og man dadlede skarpt Mc Clellan, fordi han ikke "gjorde en hurtig Ende paa Krigen." Tilsidst brød han i Begyndelsen af Marts op og satte sig den 10de i Besiddelse af Manasas, der var blevet rømt af Rebellerne. Dagen derpaa blev han befriet for de Pligter, der paalaa ham Republikkens Høistkomanderende, men beholdt dog fremdeles Overkomandoen over Potomac Armeen. Gen. Freemont overtog nu Befalingen over Tropperne i Vest Virginien og Øst Tennessee, Gen. Banks over Tropperne i Shenandoahdalen og Gen. Mc. Dowell over Tropperne ved Rappahannockfloden.

Potomacarmeen, der udgjorde 85,000 Mand, indskibedes paa Flaaden i Alexandria og afseilede til Ft. Monroe. Derfra brød Mc. Clellan op den 4de April, for at drage mod Rebellernes Hovedstad Richmond. Hans Marsh gik først i Nordvestlig Retning paa den af James og York Floderne dannede Halvø til det i Nærheden af den sidstnævnte Flod liggende By Yorktown, hvor en større Rebelhær var samlet bagved stærke Forskandsninger. I Stedet for strax at storme disse, skred Mc. Clellan til en formelig Beleiring, der varede en hel Maaned. I denne Tid blev vistnok Unionsarmeen forstærket, saa at den tilsidst talte 100,000 Mand. men Rebellerne fik ogsaa Tid til at sammendrage Hærmasser og opføre stærke Forsvarsværker om den stærkttruede Hovedstad. Den 4de Mai rømmede Rebellerne Yorktown og droge til Richmond forfulgte af Unionstropperne. Ved Williamsburg holdt de Forfulgte Stand den 5te Mai og truede Mc. Clellan med Nederlag, men nødtes tilsidst efter en skarp Strid, i hvilken begge Hære tabte omkring 3 000 Mand hver, til at fortsætte Tilbagetoget. Nogle Dage derefter sprængte Rebellerne "Merrimac" i Luften og rømte Norfolk*), som derpaa blev besat af Gen. Wools Tropper. En Afdeling Kanonbaade blev derpaa sendt opad Jamesfloden mod Richmond, men disse bleve ved Fort Darling slaaede tilbage og nødte "til at vende tilbage med uforrettet Sag."

Mc. Clellan fortsatte imidlertid sit Tog og opslog den 16de Mai sit Hovedkvarter i White House ved Pamunkeyfloden.**) Efter 4 Dages Forløb var hans Hær rykket frem til den gjennem en sumpig Landstrækning flydende Chicahominy Flod Den vestre Fløi, omkring 30,000 Mand, der hørte til Generalerne Keyes og Heintzelmans Armekorps gik d. 22de Mai over Floden. Centrum og den høire Fløi opstilledes langs Flodens høire Bred. Inden et tilstrækkeligt Antal Broer vare blevne slaaede over Floden og efterat en voldsom Regn havde bragt Floden til at

*) Rebellerne rømte samtidigt dermed ogsaa Carney Island, hvor de havde opført stærke Forsvarsværker.

**) Gen. Mc. Clellan, "der helst ønskede at føre en Forsvarskrig", blev af den almindelige Mening nødt til at opgive sin Plan om, at opkaste Skandser og Forsvarsværker over Halvøen.

stige, angreb Gen. J. E. Johnston den 31te Mai med 50,000 Rebeller Unionshærens venstre Fløi ved Seven Pines. Antaldet var saa heftigt, at den fra den øvrige Hær skilte Afdeling efter en tapper Modstand bleve drevne mere og mere tilbage og "truedes med Undergang". Det lykkedes dog Gen. Sumner at sende Gen. Sedgwicks Division over Floden til den i Fare stedte Fløis Undsætning, hvorpaa et nyt Andfald af Rebellerne ved Fair Oaks Station blev slaaet tilbage. Natten endte Striden, der dog blev fortsat den følgende Dag. Rebellerne blive da paany slagne tilbage og droge til Richmond. Unionshæren havde i disse Kampe tabt 5 a 6,000 Mand, Rebellerne omkring 8,000 (?). Gen. J. E Johnston blev derhos saa svært saaret, at han maatte nedlægge Komandoen, der nu blev overtaget af Gen. Robert E Lee.

Mc. Clellan, hvis Hær dagligen smeltede sammen, medens Rebellernes blev forøget ved Udskrivninger, slog efter de ovennævnte Kampe Leir i den usunde Sumpstrækning ved Pamunkey- og Chikahominy Floderne og laa her uvirksom i en hel Maaned, hvorved han paadrog sig skarpe Bebreidelser af Nordens Unionsvenner saavel som af sin egen Hær.*) Aarsagen til Opholdet var hans Venten paa, at Mc. Dowell, som laa i Fredericksburg ved Rappahanockfloden skulde drage Sydover, for at forene sin Hær med Mc. Clellans

Allerede før Slaget ved Fair Oaks havde Rebellerne imidlertid taget Forholdsregler til at forhindre begge disse Hæres Forening. Stonewall Jackson, der laa i Shenandoahdalen, havde erholdt Forstærkninger, saa at hans Styrke gik op til 20,000 Mand. Med samme skulde han anfalde Gen. Banks, hvis i Strasburg samlede Tropper kun udgjorde 6,000 Mand, derpaa true Washington og derved nøde Mc. Dowell til at marschere nordover. Det lykkedes Jackson ved "Ilmarsher og sindrige Bevægelser" at udføre den svære Opgave, som han havde erholdt. I den Hensigt at afskjære Gen. Banks Retræte, angreb han den 23de Mai en mindre Troppestyrke ved Front Royal og tilføiede samme et Nederlag. Banks mærkede dog sin Modstanders Hensigt og begyndte ufortøvet "sit mesterlige Tilbagetog gjennem Shenandoahdalen". Under uafbrudt Skjærmydsler tilbagelagde han med Hær og Tros 53 Mil paa 2 Dage. Ved Winchester vendte han sig mod Forfølgerne og kjæmpede med ham i flere Timer, hvorpaa Tilbagetoget fortsattes til Potomacfloden, over hvilken man den 26de Mai gik i Nærheden af Williamsport. Banks havde under Tilbagetoget kun tabt 1,000 Mand og nogle faa Trosvogne. Ved Underretningen om, at hans Styrke var

*) Dommen om Mc. Clellans Maade, at føre Krig paa var dog ikke enstemmig i Nordstaterne. Mange Demokrater priste den forsigtige General og sammenlignede hans Feldtog med Washingtons i Begyndelsen af Fribedskrigen. Republikanerne bleve derimod Dag for Dag mere misfornøiede med "den demokratiske Feltherre" der "*sysselsatte sin Hær med Skandsegravning, medens han burde føre den til et Anfald paa Richmond*".

blevet drevet tilbage over Potomacfloden bleve Nordstaterne grebne af en betydelig Frygt. Man antog, at Washington svævede i den største Fare og sendte Ordre til Mc. Dowell og Fremont at de skulde skynde sig, at komme Hovedstaden til Undsætning. Denne Ordre blev adlydt. I Stedet for at marshere Sydover og forene sig med Mc. Clellan, drog Mc Dowell Nordover for at "møde den tappre Jackson", hvilket netop var hvad denne ønskede. Fremonts, Banks og Mc. Dowells Hære, der tilsammen udgjorde 60,000 Mand, truede nu med at afskjære den tappre Rebelgeneral Tilbagetoget til Richmond, men ved beundringsværdige Marsher tilintetgjorde denne deres Hensigt og Jackson "førte sin lille Hær i god Orden gjennem Shenandoahdalen. Ved Cross Keys vendte han sig mod Fremonts Hær og tilkjæmpede sig den 8de Juni "frit Tilbagetog". Dagen derpaa beseirede han Shields Tropper ved Port Republic og forenede sig kort derpaa med Gen Lee i Richmond.

Mc. Clelland laa fremdeles med sin Hær ved Chickahominyfloden langt skilt fra de Transportveie paa hvilke Levnetsmidler og Krigsfornødenheder kunde med Lethed bringes han. Det varede heller ikke længe, førend Rebellerne ved sit Kavalleri forsøgte at afskjære ham al Tilførsel. Gen. Stuart trængte i Spidsen for 1,500 Kavallerister i Midten af Juni frem lige til White House, hvor Potomacarmeen havde sine Forraadsmagasiner, ødelagde flere af dem og vendte derpaa tilbage til Richmond med det vundne Bytte, der bare havde kostet ham Tabet af en Mand. Tilsidst opgav Mc. Clellan sine "kjære Skandser" og besluttede at koncentrere sine Stridskræfter ved Bredden af Jamesfloden, hvor han let kunde erholde Tilførsel og hvor de i Floden liggende Kanonbaade i Tilfælde af Nederlag, kunde beskytte Hæren under Tilbagetoget Beslutningens Gjennemførelse var dog forbundet med store Vanskeligheder og medførte i en Uges Tid — "de 7 Dage fra Richmond" — heftige Kampe mellem begge Magters Krigshære, af hvilke hver talte omkring 100,000 Mand. Den 25de Juni brød Gen. Hooker op og drog med sin Styrke mod Fair Oaks, hvor han blev mødt af Rebellerne og Slaget ved Oak Grove*) blev udkjæmpet. Den paafølgende Dag angreb Rebellerne Gen. Mc. Calls Division, der havde indtaget en stærk Stilling i Nærheden af det Nord for Chickahominyfloden liggende Mechanicsville**), men bleve drevne tilbage med stort Tab. Efter Seieren droge Unionstropperne til Gaines Mills***), hvor Hærens høire Fløi, 35,000 Mand under Gen. Porter, den paafølgende Dag (27de) nødtes til at kjæmpe med en dobbelt saa stor Rebelarme. Kampen be-

*) Slaget ved Oak Grove kaldes ogsaa Slaget ved King Schoolhouse.

**) Slaget ved Mechanicsville kaldes ogsaa Slaget ved Beaver Dam Creek.

***) Slaget ved Gaines Mills kaldes ogsaa Slaget ved Cold Harbor.

gyndte ved Middagstid, medens Porter holdt paa med at føre Trosset over Chickahominyfloden og vedvarede til Nattens Frembrud. Imidlertid hindrede Rebelgeneralen Magruder de Unionstropper, der laa Syd for Floden, fra at ile Porter til Undsætning Denne kjæmpede dog tappert mod Overmagten, og det lykkedes ham tilsidst at gaa over Floden og forene sig med den øvrige Hær. Den paafølgende Dag, den 28de, medens Rebellerne endnu vare uvisse om, hvad der var Mc. Clellans Hensigt, skyndte denne sig med den største Del af Hæren over en Myr, White Oak Swamp Det varede dog ikke længe, førend Gen. Lee begyndte at forfølge ham. Den 29de Juni angreb Magruder Unionshærens af Gen. Sumner komanderede Bagtropper ved Savages Station, hvor der opstod en Strid, der varede den hele Dag. Ved Nattens Begyndelse gik Sumner over Myren og det lykkedes ham at bringe Artilleri og Tros over. Rebelarmeen rykkede derpaa frem i 2 Afdelinger. Den ene anført af Longstreet gik rundt om Myren, for at angribe Unionshæren fra Siden af. Den anden under Gen. Jackson fulgte i Unionshærens Spor. Gen. Francklin vendte sig nu mod Jackson og nødte ham i Slaget ved White Oak Swamp til at trække sig tilbage og samtidigt tilbageslog, den 4de Juni, Generalerne Mc. Call, Sumner, Hooker og Kearney Longstreets heftige Angreb ved Charles City Roads.*) Om Natten indtog hele Hæren en stærk Stilling paa Malvern Hill, hvor de den paafølgende Dag, den 1ste Juli, blev angrebne af Lee, som dog blev slaaet tilbage med stort Tab. Han førte derpaa sin Hær tilbage til Richmond og Mc. Clellan drog med Potomac Armeen til Jamesfloden og besatte, den 2den Juli, Harrison Landing, samme Dag som Lincoln opbød endnu 300,000 Mand til at gjøre Krigstjeneste i 3 Aar. Kampene i Egnen ved Richmond havde kostet Potomacarmeen over 15,000 Mand. Rebellernes Tab opgives til 19,000. Efter at Mc. Clellan havde besat Harrison Landing laa han uvirksom indtil i Midten af August, i hvilken Tid hele Halvøen blev rømmet.**) Saaledes endte Mc. Clellans Felttog, om hvilket man i Norden havt saa store Forhaabninger. Modet og Tilliden var ved dette Udfald voxet hos de Konføderede, derimod havde det vakt Harme og Forbittrelse hos alle oprigtige Unionsvenner, hvilke dog ikke ved nogensomhelst Modgang kunde formaaes til at vige fra sit en Gang foresatte Maal: at kue Oprøret og opretholde Unionen. Rebellernes Vasaller, de demokratiske Fredsvenner i Nordstaterne, paastode vistnok, at Fiendtlighederne skulde indstilles og Fred sluttes med de Konf. Stater;***) men denne

*) Det Slag kaldes undertiden ogsaa Slaget ved Glendale eller Slaget ved White Oak Swamp eller Slaget ved Fraziers Farm.

**) Ft. Monroe blev dog ikke rømmet.

***) Demokraterne i Norden forsvarede stadigen Mc. Clellan. At Felttoget mislykkedes var efter de Flestes Paastand ikke hans Skyld "men *den usle republikanske* Styrelses". Med lydelig Skadefryd fremhold

Paastand blev ikke bifaldt af den almindelige Mening i Landet, hvilken fordrede, at der skulde udnævnes en anden Overstbefalende, og at Krigen skulde fortsættes.

8) **Virginia Armeen. Andet Slag ved Bull Run. Rebellernes Indbrud i Maryland** Inden Halleck blev udnævnt til Overstbefalende for alle Unionens Hære og medens Potomacarmeen endnu laa ved Harrison Landing, forenedes Fremonts, Banks og Mc. Dowells Armeafdelinger til en Hær, den saakaldte Virginiahær over hvilken Gen. Pope den 27de Juni overtog Overkomandoen. At tilintetgjøre denne Hær og om muligt indtage Washington blev nu Maalet for Gen. Lees Bestræbelser. Efterat han i Richmond havde efterladt et Armekorps, for at holde et vaagent Øie med Mc. Clellan, brød han op og drog med sine "Hærmasser" nordover samt sendte Jackson med Fortropperne, for at rydde Vei gjennem Nord Virginien Jackson gik den 9de Aug. over Rapidanfloden, angreb i Nærheden af Cedar Mountain Unionsarmeens af Banks anførte Fortropper, men blev efter skarp Strid nødt til at trække sig tilbage paa den anden Side af Floden, hvor han oppebiede Lees Ankomst Pope erholdt imidlertid Forstærkninger fra Carolina og Vest Virginien, men hans Hær var dog, inden Potomacarmeen havde naaet frem, for at forene sig med den*), svagere end Fiendens, hvorfor han tiltraadte et Tilbagetog til den nordre Bred af Rappahannockfloden. Rebellerne ankom snart til den søndre Bred, men hindredes ligetil den 24de Aug., fra at gaa over Floden. Imidlertid var den dristige Rebelgeneral Stuart med Kavalleriet gaaet gjemmem Thoroughfare Gap, havde omgaaet Popes Hær og indtaget den 13 Mil Nord for samme liggende Catletts Station, hvor en Del af Unionsarmeens Tros og en Mængde Fanger bleve Seierherrens Bytte. Jackson gik tilsidst, den 26de Aug., over Floden paa et Sted, hvor den ikke bevogtedes, og afskar al Jernbaneforbindelse mellem Washington og Unionsarmeen. Pope drog sig da hurtigt tilbage forfulgt af Rebelhæren. I Nærheden af Kettle Run vendte den af Hooker anførte Fløi sig mod de forfølgende Rebeller og drev dem den 27de Aug. tilbage, hvorpaa der de følgende Dage udkjæmpedes store og blodige Kampe paa Sletterne ved Manassas. De i Antal overlegne Rebeller fortsatte snart Forfølgelsen og tvang Pope til det morderiske Slag ved Groveton den 29de Aug., samt beseirede den paafølgende Dag hans Hær i det andet Slag ved Bull Run, i hvilket han tabte over

---

de "Lincolns og Stantons Feiltagelser" og paastod disse "Feilgreb" var Aarsagen i at Mc. Clellans "stratigiske Planer" ikke kunde udføres.

*) Mc. Clellan var brudt op med Potomacarmeen og draget til Alexandria, men kunde ikke formaaes til at drage derfra og forene sig med Pope, førend denne var blevet slagen.

9,000 Mand, medens Lee ikke havde et halvt saa stort Tab*). To Dage efter Nederlaget blev Unionshæren paany angrebet ved Chantilly, hvor den tabte to tappre Generaler Philip Kearny og J. Stevens, men var heldige nok til at slaa Fienden tilbage. Pope drog derpaa med Levningerne af Virginiaarmeen tilbage til Washington, bag hvis Forsvarsværker de af Marsher og Kampe udtrættede Soldater fandt en fornøden Hvile. I de nysnævnte Slag havde Lee tabt omkring 15,000 Mand. Pope havde derimod, Desertørerne iberegnet, tabt det dobbelte.

Efterat Pope havde begjæret og erholdt Afsked, bleve de Tropper, der havde tilhørt Virginiaarmeen den 2den Sept. forenede med Levningerne af Potomac Armeen, hvis fornemste og første Opgave det blev, at forsvare Washington mod den af sine Seire overmodige Fiende. Lee vovede dog ikke at marshere lige mod Hovedstaden, men drog over Leesburg Nordover til Potomacfloden. Han gik over denne i Nærheden af Point of Rocks og brød ind i Maryland. Den 6te Sept. besattes Frederick og den 10de Hagerstown. Fra den førstnævnte By udfærdigede Lee en Proklamation til Indbyggerne i Maryland og opmuntrede dem til, at reise sig mod Unionsregjeringen, men denne Opfordring blev ikke adlydt. Folket i Cumberland og Susquehanna Dalførerne grebe istedet derfor til Vaaben mod Fienden og forenede sig med Mc. Clellans Hær, der var brudt op fra Washington og marsherede efter den paa Veien til Cumberland Dalen værende Fiende. Samme mødtes og angrebes den 14de Sept. ved South Mountain, hvor der kjæmpedes den hele Dag. Rebellerne bleve tilsidst drevne paa Flugt eller rettere nødtes til at trække sig tilbage til en stærk Stilling ved Antietams Høiden. Den paafølgende Dag lykkedes det Jackson at bemægtige sig Harpers Ferry. Garnisonen derstedes 12,000 Mand stærk overgav sig efter en yderst svag Modstand. Kun Kavalleriet — omtrent 2,000 Mand — slog sig igjennem Rebellernes Rækker og undgik derved Fangenskab.**) Store Forraad af Krigsfornødenheder bleve derved Rebellernes Bytte. Efterat Jackson derpaa havde forenet sig med Lee ved Antietam, blev derstedes den 17de Sept. udkjæmpet et stort og blodigt Slag. Striden rasede med den største Heftighed fra Daggry til Nattens Komme og Ingen af Hærene kunde rose sig af, at have vundet Seier. Unionshæren tabte i Døde og Saarede ikke mindre end 11,000 Mand og Fienden et næsten lige saa stort Antal. Natten efter Slaget gik Lee over Potomacfloden og drog mod Winchester. Han havde under Felttoget i Maryland, efter Rebellernes Opgave, tabt

---

*) De amerikanske Historieskriveres Opgaver om begge Hæres Tab ere meget modstridende. Slaget var ved Nattens Begyndelse uafgjort, men om Natten retirerede Pope til Centreville.

**) Opgaverne angaaende Garnisonens Størrelse ere meget forskjellige. *Den opgives* til 20,000, til 17,000, til 12,000, til 11,500 og til 11,000. *Opgaven 12,000 er dog* den almindeligste.

11,000 Mand og 6,000 Fanger, efter andre Opgaver 25 a 30,000 Mand. Unionshærenes Tab opgives ogsaa høist forskjellig fra 15,000 til 20,000 Mand foruden de ved Harpers Ferry tagne Fanger. Opgaverne om de tvende Armeers Antal ere ogsaa høist forskjellige. Nogle opgive, at Mc. Clellans Hær udgjorde omtring 90,000 Mand og Lees Hær "en Tredietel mindre". Andre opgive Mc. Clellans Hær til 125,000 Mand og Lees til over 90,000 Mand.

Mc. Clellan forfulgte ikke Fienden, da denne efter de nævnte Slag trak sig sydover. Unionshæren, som tilsidst talte 120,000 Mand, laa Uge efter Uge ved Potomacfloden, medens den djærve Ryttergeneral Stuart, der anførte 1,800 Kavallerister, herjede i Maryland og udstrakte sine Plyndretog ligetil Chambersburg, Pennsylvanien, og vendte derfra uforstyrret tilbage til Virginien med det rundne Bytte.*) Først i Slutningen af Oktober lykkedes det Nationalregjeringen at formaa Mc. Clellan til at gaa over Potomacfloden, hvorefter han drog langs Blue Ridge til Front Royal, hvor han den 7de Nov. erholdt Afsked og Burnside udnævntes til hans Efterfølger.

Burnside brød op den 15de Nov. og drog langs Rappahannockfloden til Falmouth ligeoverfor Fredericksburg for derpaa at rykke frem mod Richmond. De Pontoner, paa hvilke Hæren skulde gaa over Floden, vare imidlertid ikke ankomne fra Washington, og medens Burnside ventede paa deres Ankomst, opkastede Rebellerne stærke Befæstningsværker bagenom Byen Kongressen, Pressen og Folket i Nordstaterne paastode, "at Stjernebanneret skulde plantes paa disse Skandser", og Burnside besluttede desaarsag, efterat han den 11te Dec. var gaaet over Floden, at storme dem. Den 13de udførte han sin Beslutning og blev derved tilføiet et svært Nederlag. Hans Stormkoloner, der "tappert trængte frem til Mundingerne af Fiendens Kanoner", bleve Gang efter Gang slaaede tilbage med stort Tab. Anfaldet kostede Unionshæren over 12,000 Mand. Rebellernes Tab var ikke mere end Trediedelen deraf. Efter Nederlaget rømmede Burnside Fredericksburg og gik over Floden tilbage til den nordre Bred af samme.

I Vest Virginien var en Rebelhær brudt ind i Kanawhadalen og havde besat Charleston, medens Gen. Cox drog østerover for at forene sig med Pope, men da han i November vendte tilbage, fortrak Rebellerne i al Hast.

9) **Blokaden. Rebelkapere** I 1862 bleve Sydstaternes Havne blokerede mere strengt end i det foregaaende Aar. Plantageeierne, som derved hindredes i at udføre sin Bomuld og andre Raavarer, kom lidt efter lidt i "en fortrykt Stilling". Finantserne ødelagdes og Prisen

*) Misfornøielse mod Mc. Clellan, der sagdes at "sympathisere med Syden" øgedes derefter hos Republikanerne. Demokraterne derimod lovpriste ham, og erklærede, at han var den Mand, som om 2 Aar burde vælges til Landets Præsident.

paa alle Livsfornødenheder steg til en usædvanlig Høide. Samtidig dermed blev de For. Staters Handel og Søfart tilføiet stor Skade af Rebelkapere, der vare byggede i Sydstaternes Havne og i England. En af disse "Oreto", der senere blev kaldet "Florida", blev bygget i England og afgik derfra til Bermudaøerne, hvor den uden Hindring af de engelske Autoriteter blev forsynet med Vaaben og Proviant. En anden "No 290", der senere kaldtes "Alabama", blev bygget paa et engelsk Værft — og det trods den amerikanske Gesants Protest — udløb den 29de Juli fra Liverpol. Kaperen begav sig øieblikkelig til de Azoriske Øer, hvor den stødte sammen med to engelske Skibe, der bragte den Kanoner og det nødvendige Mandskab, hvorpaa Rebelflaget blev heiset og den før omtalte Kaptain Semmes overtog Komandoen *) Denne og andre Krydsere opbragte i Aarets Løb et stort Antal af Nordstaternes Handelsskibe, hvilke i de fleste Tilfælder bleve brændte. Kun nogle faa bleve frigivne, efterat deres Kaptain havde undertegnet en Forpligtelse om, at udbetale en bestemt Sum Penge en vis Tid, efterat de For. Stater havde anerkjendt de Konf. Staters Selvstændighed.

10) Indianerkrig i Minnesota I Sommeren 1862 udbrød en blodig Indianerkrig i "Minnesota". Sioux Indianerne anførte af Little Crow (den lille Krage) og andre Høvdinger havde i længere Tid været urolige. De klagede over, at de bleve bedragne af Handelsmændene og ikke af Regjeringens Agenter erholdt de aarlige Bidrag, der vare dem sikkrede ved Traktater. Da de vidste, at Soldaterne i Minnesota vare dragne sydover, for at deltage i Krigen mod Rebellerne, saa besluttede de "forbittrede Rødhuder" at hevne sig paa Statens Nybyggere for de Bedragerier, der vare begaaede mod dem selv. Den 17de Aug. overfaldt og myrdede de nogle Nybyggere ved Byen Acton og anstillede den paafølgende Dag et almindeligt Blodbad mellem Nybyggerne ved den øvre Del af Minnesota Floden. De faa Tropper, der sendtes imod dem, beseiredes og den "blodige Udryddelseskrig" udbredte sig over hele den vestre Del af Staten og over Dele af Iowa og Dakota Inden kort Tid bleve 700 Hvide dræbte af Indianerne og 25,000 drevne fra Hus og Hjem. De Nybyggere, der faldt i Indianernes Hænder, bleve paa det grusomste plagede og mishandlede, inden de dræbtes og skalperedes. Blandt de ulykkelige Offre for Indianernes "vilde Mordlyst" var ikke saa faa "Skandi-

*) Det sagdes i England, at "Alabama" blev bygget af et "Aktieselskab" blandt hvis Medlemmer fandtes flere fremragende Englandere. Den amerikanske Gesandt paastod derimod, at det byggedes for Sydstaternes Regning og opfordrede den 23de Juni den engelske Udenrigsminister, at Fartøiet ikke fik løbe ud af Havnen, da dette vilde være i Strid mod Neutralitetslovene. Sagen blev henskudt til Kronjuristernes Afgjørelse, men disse afgave ikke sin Kjendelse, førend "Alabama" havde forladt England. De For. Staters Paastand paa, at *Kaperen, dersom den anløb engelske Havne, ikke skulde tillades at løbe ud igjen, brød man sig ikke om.*

naver", især Norske, og Tydskere. New Ulm, en af Tydskere hovedsagelig beboet By med omtrent 1.500 Indvaanere, blev heftigt angrebet af Indianerne og kun med Vanskelighed lykkedes det Forsvarerne at tilbageslaa Angrebet.*) Byen blev dog derpaa rømt af Indvaanerne. Fort Ridgeley blev beleiret men undsat af Oberst, senere Gen. H. H. Sibley der ankom fra St. Paul med en Styrke af 1,400 Mand. Indianerne bleve derpaa beseirede ved Wood Lake den 18de Sept og deres Leir ved Cheppewa Floden blev indtaget den 26de Sept Little Crow og en stor Del af hans Krigere droge nu til Dakota. Flere Hundrede Indianere vare dog iforveien blevne tagne tilfange og bragte til Fort Snelling Et stort Antal af disse Fanger bleve efter afholdt Forhør dømte til døde, hvilken Straf dog af Lincoln formildedes til Fængsel paa længere eller kortere Tid. Kun 38 Indianere, der havde begaaet flere voldsomme Ugjerninger end de Øvrige, maatte bøde med Livet derfor. De bleve hængte i Mankato i Febr 1863. Den paafølgende Sommer fornyede de fiendtlige Stammer sine Herjinger, men bleve nu mødte af en kraftigere Modstand, end det foregaaende Aar. Little Crow blev dræbt og hans Krigere og Bundsforvandte bleve af Sibley drevne over paa den anden Side af Missouri.

11) Emansipationsproklamationen den 1ste Januar 1863 I Overensstemmelse med sin den 22de Sept 1862 udfærdigede Kundgjørelse underskrev Præsident Lincoln den 1ste Januar 1863 Emansipationsproklamationen, i hvilken blandt andet erklæredes, at alle Slaver i de oprørske Stater skulle være fri forbestandigt. Derved skjænkedes der lovlig Frihed til 3 Millioner Mennesker, hvilke kom til at nyde "den store Nytaarsgave" i Forhold til, som det lykkedes Unionsregjeringen at underkue Oprøret. Dette vigtige Dokument udfærdigedes ikke uden Overveielser, men først efter moden Prøvelse og efterat Borgerne i Nordstaterne havde lært, at indse Betydningen og Vægten af et saadant Skridt.**) De frigivne Negere erholdt gjennem denne Proklamation blandt andet lovlig Frihed til at indtræde i Armeen og kjæmpe til Forsvar for sin Frihed og for Menneskeret. Særskildte Negerregimenter dannedes og i disse tjente der under Krigen 150.000 Negre. De Negersoldater, der vare saa ulykkelige, at falde som Fanger i Rebellernes Hænder, bleve enten prøglede ihjæl eller ogsaa bragte under Slaveriets Aag, hvorved det ikke gjordes nogen Forskjel paa, om Negeren var en fri Mand fra Nordstaterne eller

*) Indianerne truede endog St. Peter, i hvis Nærhed et stort Antal Svensker ere bosatte. Ikke saa faa Skandinaver i Nicollet og nærliggende Counties deltoge i disse Kampe og udmærkede sig ved Tapperhed og Koldblodighed.

**) Dette indsaaes dog ingenlunde klart af Demokraterne, hvilke paa det skarpeste dadlede Emansipationsproklamationen. Da de imidlertid indsaa, at man ikke ved nogen saadan Dadel kunde vinde Stemmer i Nordstaterne, undlod Partiet klogeligt i sit Program i 1864 med et eneste Ord at omtale nævnte Proklamation.

en fordums Slave fra Sydstaterne. Den Konf. Staters Regjering, der naturligvis ikke vilde tilkjende Emancipationerklæring nogensomhelst lovlig Betydning, vægrede sig ved at behandle Negerfanger som andet end "Mordere og Banditter". Der vedtoges en Lov om, at alle saadanne Fanger og deres Officerer, uanseet om de vare hvide eller farvede, skulde skydes eller straffes paa anden Maade, hvorpaa Lincoln erklærede, at al Udverling af Fanger skulde standse, indtil denne Lov var blevet ophævet.

12) **Cumberlandsarmeens Felttog i Tennessee. Slagene ved Murfreesboro, Chickamanga og Chattanooga.** Den 1ste Jan. 1863 udgjorde de For. Staters Armeer paa Papiret 918,196, af hvilke de 698,802 raporteredes som "nærværende" og 219,389 som fraværende. En Del af de "nærværende", den saakaldte Cumberlandarme, 45,000 Mand under Rosecrans's Befaling, havde, som før meddelt, havt et Sammenstød med Braggs Rebelhær ved Murfreesboro den 31te Dec. 1862. Striden varede i 3 Dage eller til og med den 2den Jan. 1863, da Unionstropperne efter et Tab af 12,000 Mand lykkedes at drive Fienden fra Murfreesboro og at besætte denne By.*) Bragg drog da med sin Hær længere Sydover og leirede sig ved Tullahoma og langs Duckfloden. Mindre Kampe og Skjærmydsler kjæmpedes derefter i de følgende Maaneder af Streifkorps fra begge Armeer,**) men ingen vigtigere militære Bevægelse foretoges, forend i Slutningen af Juni, da Rosecrans brød op fra sin Leir i Murfreesboro og tvang "ved en mesterlig strategisk Bevægelse" Bragg til at romme Mellem Tennessee og retirere over Cumberland Bjergene til Chattanooga, Nøglen til østre Tennessee, hvis Besættelse baade for Unionstropperne og Rebellerne var af den aller største Vigtighed***). I Mid-

*) I Slaget ved Murfeesboro deltog nange Skandinaver, der kjæmpede med den største Tapperhed. Wisconsin 15de Infanteriregiment, der bestod af Skandinaver og hovedsagelig af Norske tabte i Døde og Saarede 119 Mand, blandt hvilke var Kapt. Ingmundsen.

**) Mindre Kampe og Skjærmydsler. I Februar angreb en Rebelhær Ft. Donelson, men blev slaaet tilbage. Den 5te Marts bleve 2,000 Unionstropper, anførte af Oberst Coburn, omringede af Van Dorns Rebeller i Nærheden af Spring Hills, hvor ⅔ af de førstnævnte efter en skarp Strid toges tilfange. Gen. Sheridan drev senere Van Dorn tilbage til Rebelleiren ved Duckfloden. To Uger derpaa stødte Oberst Hall sammen med Rebelgeneralen Morgan og beseirede ham i Nærheden af Milton, 12 Mil Nordøst fra Murfreesboro. I Slutningen af April foretog Oberst Streight med 1,600 Mand et Herjetog i den nordre Del af Georgien, men blev, efterat han var trængt frem til Cedar Bluff taget tilfange af Rebelkavalleri anført af Gen. Forrest.

***) Ikke mindre end ⅓ af den Salpeter, som Rebellerne anvendte til Tilvirkning af Krudt hentedes fra denne Trakt. Ligesom ogsaa en stor

ten af August drog Gen. Rosecrans mod Rebellernes stærkt befæstede Leir derstedS og truede med at afskjære al Tilførsel. Bragg rømte da Byen og drog med sin Hær til det nordvestre Georgien. Efterat Rosecrans havde besat Chattanooga den 9de Sept. drog han efter Fienden i det Haab, at kunne tilføie den et grundigt Nederlag. Bragg fik imidlertid Forstærkning, saa at hans Hær udgjorde 70 000 Mand, medens Rosecrans's kun udgjorde 55,000. Ved *Chickamauga* vendte Rebellerne sig mod sine Forfølgere og nu begyndte et Slag der varede i 2 Dage, nemlig den 19de og 20de Sept. Den første Dag formaaede Rebellerne ikke at drive Unionstropperne fra deres Stilling, men den anden Dag sprængte Rebelgeneralen Longstreet sine Modstanderes høire Fløi, hvis Soldater "i Uorden flygtede over Bjergene til Chattanooga".*) Gen. *Thomas*, som derpaa fra alle Kanter truedes af Fiendens Overmagt, holdt alligevel Stand og tilbageslog "som en saaret Løve alle Fiendens vanvittige Angreb" og det lykkedes ham og Gen. *Granger* at redde Unionshæren fra et fuldstændigt Nederlag. Unionshæren havde i Slaget, foruden Faner og Artilleri, tabt over 16,000 Mand. Rebellernes Tab opgives til 18,000 Mand.

Efter Slaget *indesluttedes Unionshæren i Chattanooga*. Fienden forskandsede sig paa de nærliggende Bjerge og "udstrakte sine Linier fra Tennesseefloden ovenfor Byen langs Missionary Ridge over Chattanooga og Lookout Mountain vestover til Tennesseefloden nordenfor Byen." Gen. Bragg var saa sikker paa, at Unionsarmeen skulde ved Hunger tvinges til at rømmme Chattanooga, at han sendte Gen Longstreet med en Del af Hæren nordover, for at indtage Keoxville. De Beleirede kom ogsaa snart i en meget betrykt Stilling. At undsætte den blev nu Maalet for Nationalregjeringens Bestræbelser. *Gen. Grant udnævntes til Høistkomanderende* for Vestens Unionsarmeer østenfor Missisippifloden og hans tidligere Befaling overtoges af Gen Sherman Rosecrans maatte samtidig aflevere sin Komando til Gen. Thomas. For at undsætte den Sidste rykkede Sherman frem med Tropper fra Vicksburg og Gen. Hooker med Tropper fra Potomacarmeens Leir. Den 23de Okt. ankom Grant til Chattanooga og overtog Ledelsen af Krigsførelsen Han drev først Fienden fra Floden, hvorved "Vei for Tilførsel af den nødvendige Proviant" aabnedes." Derpaa gik han Rebellerne nærmere paa Livet. Den 23de

---

Mængde Kul, der anvendtes i Støberier og Maskinværksteder i Syden. Østre Tennessee var desuden i strategisk Henseende af stor Betydning, hvorfor den ogsaa i denne Betydning kan kaldes Amerikas Schweitz.

*) *Skandinaverne flygtede dog ikke.* De bleve staaende paa Slagmarken og udsattes for en heftig Ild ikke blot af Fienden, men ogsaa af sine egne Kammerater, der ikke kunde forestille sig andet, end at de foran dem staaende Tropper vare Rebeller." *Den norske Oberst Hegg* blev ved denne Anledning dødeligt saaret.

Nov. stormede Thomas deres stærke Forsvarsværker ved Orchard Knob i Chattanooga Dalen. Dagen derpaa gik Sherman med sine Tropper over Floden og indtog en fast Stilling Syd for Staten, medens Hooker stormede Lookout Mountain og jagede i "Striden ovenfor Skyerne" Fienden fra hans uindtagelige Bjergfæstning". Den paafølgende Dag angreb Rebellerne Sherman, men bleve drevne tilbage, hvorpaa Unionshæren under Hurraraab stormede op paa Missionary Ridge og plantede efter en blodig Kamp Stjernebanneret paa dettes Top. Chattanoogas Beleiring var efter 3 Dages Kamp*) ophævet og den overmodige Fiende beseiret trods hans stærke Stilling, der af ham betragtedes som uindtagelig. Seieren havde kostet Unionshæren over 5,000 Mand. Rebellerne tabte ikke saamange Dræbte og Saarede, men over 6,000 af dem toges tilfange.**) Efter Nederlaget drog Bragg med sin Hær tilbage til Ringgold i Georgien. Her blev han to Dage derefter angrebet af Unionstropperne under Hooker, hvilke derved lede et svært Nederlag. Bragg nødtes dog efter denne Kamp til at fortsætte Tilbagetoget længere Sydover.

13) Kampen i Kentucky, Øst Tennessee, Ohio, Indiana, Missouri, Arkansas og Kansas. Den 30te Marts beseirede Gen. Gillmore en stærk Rebelhær ved Somerset i Kentucky. Gen. Burnside, som kort derpaa udnævntes til Høistbefalende for Unionstropperne i denne Del af Landet, drog samtidigt med, at Rosecrans rykkede frem mod Chattanooga, med disse til Øst Tennessee. Ved hans Ankomst, der blev hilset med den største Glæde af Unionsvennerne, rømmede Rebelgeneralen Buckner Knoxville, hvilken By Burnside besatte den 1ste Sept. Nogle Dage derefter faldt Cumberland Gap med sin Garnison af 2,000 Mand i hans Hænder, hvorpaa flere af Rebellernes Streifkor enten toges tilfange eller fordreves. I September, da Bragg beleirede Chattanooga, sendte han imidlertid som før berettet Gen. Longstreet mod Knoxville. Under sit Tog derhen beseirede han flere Afdelinger af Unionstropper, ankom den 18de Nov til Byen og begyndte at beleire den. Nogle Dage derefter erfor han at Bragg var blevet beseiret ved Chattanooga og at Sherman ilede Knoxville til Undsætning. Han forsøgte da den 29de Nov at indtage Byen ved Storm, men blev slaaet tilbage med Tab, hvorpaa han den 3die Dec. hævede Beleiringen og drog tilbage til Virginien, hvor han forenede sig med Gen. Lee.

---

*) Det svenske Batteri, sædvanlig kaldet Silverspores Batteri deltog med Udmærkelse i ovennævnte Slag.

**) Opgaverne over begge Hæres Tab ere modstridende hos de forskjellige Forfattere. En Forfatter opgiver Unionshærens Tab til 12,000 og Rebellernes til 14,000. En anden siger, at den første tabte 10,000 og den sidste 12,000. Alle ere dog enige om, at Tabet paa begge Sider var meget stort. Ovenstaaende Opgaver ere meddelte efter W A. Seavey.

I Juni foretog Rebelgeneralen Morgan med 3,000 Kavallerister et i høieste Grad djærvt Herjetog. Han rykkede fra Cumberlandfloden frem til Springfield i Kentucky og begav sig derifra til Ohiofloden, hvilken han gik over i Nærheden af Brandenburg. Derpaa drog han østover, herjede og plyndrede i de i Nærheden af Floden liggende Dele af Indiana og brød derpaa ind i Ohio, hvis søndre Countier bleve hjemsøgte med Ild og Sværd. Da han imidlertid senere i Nærheden af Pomeroy forsøgte at gaa over Ohiofloden for senere at drage til Virginien og der forene sig med Lees Hær, blev han hindret deri af de i Floden liggende Kanonbaade og de opbudte Militsoldater. Unionsgeneral Hobson, der var draget efter ham lige fra Kentucky, indhentede ham tilsidst og tildelte ham den 21de Juli et grundigt Nederlag. Morgan tilligemed 500 Mand, der undgik Død og Fangenskab den nævnte Dag, bleve den 26de s. M. tagne til Fange i New Lisbon, hvorpaa de indsattes i Fængsel, af hvilket det dog lykkedes Morgan efter en Tids Forløb at rømme.

I Missouri og Arkansas vare Rebellerne meget urolige i dette Aar, men udrettede lidet. Rebelgeneralen Marmaduke angreb den 8de Jan. Springfield i Missouri, men blev slaaet og nødt til Tilbagetog. Tre Dage derpaa blev han beseiret ved Hartsville og den 26de April ved Cap Girardeau, hvor Grant havde en stort Forraadsdepot. Da under Vicksburgs Beleiring en stor Del af Unionstropperne i Helena, Arkansas havde faaet Ordre til at drage Sydover og forene sig med Grants Tropper, angreb Rebelgeneralen Holmes sidstnævnte By, men blev den 4de Juli drevet tilbage med stort Tab. Da Vicksburg senere indtoges sendtes Gen. F. Steele til Arkansas, for at undertrykke Oprøret dersteds. I Sept. drog en Del af hans Hær mod Little Rock, hvilken By blev indtaget den 10de s. M (Det svenskamerikanske Kompagni i det 43de Ill Reg. var det første der rykkede ind i Byen). Snart blev den hele Stat bragt til Lydighed mod Forbundsregjeringen. Guerillabander vedbleve dog i længere Tid at herje i Vest Arkansas, Missouri og Kansas. Disse Bander overfaldt pludselig Stæder og Byer, røvede og myrdede og begik andre grusomme Voldsgjerninger.

En saadan Bande anført af en berygtet Bandit, der sædvanligvis kaldtes Quantrell kom den 21de Aug. fra Vest Missouri til Byen Lawrence i Douglas Co, Kansas og myrdede dersteds 140 vaabenløse Mand. Vaaningshuse, Butikker og Kirker brændtes, og Eiendom, hvis Værdi anslaaes til 2 Mill. Doll s, blev enten røvet eller ødelagt. Under sit Tilbagetog blev Røverbanden forfulgt og nogle af dens Medlemmer dræbtes, men det lykkedes dog de fleste af dem, at undkomme med sit Bytte.

14) **Vicksburgs Beleiring og Fald** Som før meddelt var Vicksburg, der ligger paa en Høide Øst for Mississippi omtrent 400 Mil fra New Orleans, af Rebellerne blevet forvandlet til "et nyt Gibraltar". Stærke Batterier beherskede Floden og vældige Forsvarsværker af flere

Mils Længde vare opførte rundt om Byen. Forgjæves havde Farragut og Davis om Vaaren og Sommeren 1862 bombarderet denne Rebelfæstning; forgjæves havde Grant og Sherman rettede sine Angreb mod den Trodsigt vaiede Rebelflaget over denne saa vigtige Fæstning, der udgjorde den Hovedkjede, der forbandt den østre Del af de Konf. Stater med den vestre, og den Laas, der holdt Missisippifloden lukket for alle de For. Staters Fartøier.

I Begyndelsen af 1863, efterat J. A. Mc. Clernand og Admiral Porter havde indtaget Arkansas Port (den 11te Jan.) og efterat Gen. Grant med sin Hær var brudt op fra Memphis og var draget til Youngs Point ligeoverfor Yazoofloden, blev der gjort Forslag om, at lede Missisippi bort fra Vicksburg ved at grave en Kanal tvertover den ligeoverfor Byen liggende Halvø, der dannedes af Flodens Bugtninger. Arbeidet paa den foreslaaede Kanal begyndte ogsaa og fortsattes, lige indtil Vaarflommen kom og ødelagde de storartede Arbeider. Der var nu intet Haab om, at Flaaden skulde kunne passere forbi Fæstningen udenfor Skudhold af Rebellernes Batterier, og Haabet om at trænge frem gjennem Yazoofloden var ligeledes blevet tilintetgjort ved nye mislykkede Forsøg. Det var dog øiensynligt, at Vicksburg ikke kunde indtages ved Angreb fra Flodsiden, men maatte angribes fra den anden Kant. Dette var naturligvis forbundet med de største Vanskeligheder. I Slutningen af Marts, da det oversvømmede Lavland ved Missisippi atter hævede op af den grøngule Vandmasse, brød imidlertid Grant op fra Millikens Bend ovenfor Vicksburg og drog med Hæren 70 Mil Sydover langs Flodens vestre Bred. At komme over til den østre Bred var dog umuligt, indtil en Del af Flaaden havde passeret forbi Vicksburgs Batterier. Dette Bovestykke udførtes af Admiral Porter Natten mellem den 16de og 17de April da 3 af pantsrede Kanonbaade bedækkede Transportfartøier fore nedad Floden. Det ene af dem blev skudt i Sænk, det andet svært beskadiget, men det tredie kom uskadt forbi Batterierne. En anden Nat (den 22de April) lykkedes det 6 Transportdampbaade og nogle Flodbaade at komme temmelig uskadte forbi Rebelfæstningen og siden forbi Fæstningen Grand Gulf.

Den 30te April gik Grant over Missisippi ved Bruinsburg og rykkede frem mod den søndre Arm af Bayoufloden og beseirede Rebellerne den 1ste Mai i Slaget ved Port Gibson, hvorefter Rebellerne rømte de stærke Fæstningsværker ved Grand Gulf. Mc Pherson beseirede derpaa Rebelgeneralen Gregg ved Raymond den 12te Mai og Rebelgeneralen Johnston ved Jackson, Missisippis Hovedstad, to Dage derpaa. Vicksburgs Komandant Gen. J. C. Pemberton forsøgte med 25.000, eller efter en anden Beretning, 17,000 Mand "at lægge Hindringer i Veien for Grants Seirstog", og samtidig forene sig med Johnstons Hær, men blev slagen ved Champion Hills*) den

*) Dette Slag kaldes ogsaa Slaget ved Edwards Station og

16de Mai og ved Black River Bridge den paafølgende Dag, hvorpaa han i Hast drog tilbage til Vicksburg. Unionsflaaden havde imidlertid ødelagt Rebellernes Batterier ved Yazoofloden og tilintetgjort flere af deres Kanonbaade, hvorhos Sherman den 2den Mai havde sat sig i Besiddelse af Yazoo City og derfra havde draget mod Jackson. Oberst Benjamin H Grierson understøttede samtidigt Grants Krigsbevægelser ved et dristigt Herjetog. Han brød den 17de April op fra La Grange, Tennessee med omtrent 1.000 Rytter og drog Sydover "gjennem Hjertet af Staten Mississippi". Militærforraad, Jernbaner og anden Eiendom til en Værdi af 4 Mill. Doll.s blev ødelagt paa dette Tog Efter paa to Uger at have tilbagelagt 600 Mil og desuden ene tabt 30 Mand kom han den 2den Mai til Baton Rouge i Louisiana.

Efter at Pemberton med sin Hær havde trukket sig indenfor Vicksburgs Volde, forsøgte Grant den 19de Mai. at indtage Fæstningen med Storm, men Forsøget mislykkedes og medførte meget store Tab for ham. Et nyt Forsøg den 22de Mai kronedes ikke med bedre Held. Det beviste ene og alene klart at Vicksburg med dets Hundreder af befæstede Høider ikke kunde indtages ved Storm. Da skred Grant til en formelig Beleiring af dette Rebellernes Bolværk, der i 6 Uger uafbrudt blev bombarderet "Dag og Nat arbeidedes i Løbegrave og Miner, stredes og kjæmpedes". (At svenske Amerikanere derunder ved flere Anledninger udmærkede sig. er en velbekjendt Sag). Unionshæren forøgedes stadigen*), medens Rebelhæren dagligen formindskedes ved Kampe og Sygdomme. Den sidste forsvarede sig dog tappert uagtet den havde lidet eller intet Haab om Undsætning. Efter en Tids Forløb vare dog næsten alle Levnetsmidler i Byen fortærede og al videre Modstand forgjæves. Da blev der den 3die Juli indgaaet Vaabenhvile, under hvilken Pemberton kapitulerede. Den paafølgende Dag, den 4de Juli, rykkede Unionshæren ind i Vicksburg og heisede Stjernebanneret paa Vicksburgs Fæstningsværker. Over 30,000 Fanger, blandt hvilke Gen. J. C. Pemberton og 14 andre høie Officerer samt Vaaben og Krigsforraad for 60,000 Mand faldt i Unionshærens Hænder. De tagne Fanger erholdt dog efter de indgaaede Capitulationsbetingelser Tilladelse til at forlade Fæstningen mod Løfte om ikke atter at tjene i Krigen, førend de paa behørig Maade vare blevne udvexlede.**)

Slaget ved Bakers Creek.

*) Det opgives, at Unionshæren ved Vicksburg tilsidst skal have udgjort 70.000 Mand.

**) Efterat Vicksburg havde kapituleret, drev Sherman den af Johnston anførte Rebelhær, der havde forsøgt at undsætte Pemberton, tilbage til Jackson, hvilken By han kort efter blev nødt til at rømme, for derpaa at drage Østover. En Del af Hæren forenede sig derpaa med Bragg i Nord Georgien. Johnston havde raadet Pemberton til at

15) **Kampe i Louisiana og Texas. Port Hudsons Beleiring og Fald.** I Slutningen af 1862 overtog Banks Befalingen over Unionstropperne i New Orleans, og det lykkedes ham at indtage Galveston i Texas, som dog Rebellerne igjen toge tilbage den 1ste Jan. 1863. Kort derpaa brød Banks herjende ind i den nye Landstrækning i Nærheden af Atchafalaya Floden, beseirede flere Rebelafdelinger og rykkede den 8de Mai ind i Alexandria, hvilken By Dagen i forveien var blevet indtaget af Admiral Porter Derpaa tiltraadtes Tilbagetoget til Missisippifloden. Her laa det stærke Port Hudson, hvilken Fæstning Banks og Farragut begyndte at beleire i Slutningen af Mai. Den første forsøgte to Gange at indtage Fæstningen med Storm, men uagtet hans hvide og farvede Tropper sloges med den største Tapperhed, saa mislykkedes dog Angrebene. I Uger og Maaneder trodsede Frank Gardner, der var Fæstningens Komandant, Hærens og Flaadens Angreb. Først da han havde erholdt Underretning om Vicksburgs Fald kapitulerede han den 8de Juli. Den sidste Rebelfæstning ved Missisippi blev Seierherrernes Bytte tilligemed 6,458 Fanger. Unionen beherskede nu den vældige Flod fra dens Kilder til dens Udløb og de Konf Stater vare "skaarne i to fra hverandre skilte Dele" Under Beleiringen havde Rebelgeneralen Taylor indtaget Alexandria og Bashear City, som han dog i største Hast rømmede efter at Port Hudson havde kaptuleret. Unionsgeneralen W. B. Franklin sendtes derpaa med Transportskibe og Kanonbaade, for at indtage Sabine Pas i Texas, hvilket dog ikke lykkedes ham. To af Kanonbaadene bleve den 8de Sept. tagne af Rebellerne, hvorpaa de andre vendte hjem med uforrettet Sag. Derimod blev i November Brownesville ved Rio Grande Floden indtaget og Tropper bleve forlagte langs med denne Flod, for at forhindre Handel med Mexiko.

16) **Krigsbegivenheder i Syd- og Nord Carolina.** I Marts 1863 angreb en Afdeling af Unionsflaaden det nedenfor Savannah i Syd Carolina liggende Ft. Mc. Alister, men det lykkedes ikke at ind-

---

rømme Vicksburg, inden denne By blev aldeles indesluttet af Fienden, men man havde ikke brudt sig om dette Raad.

Unionsarmeens Tab i Slagene ved Port Gibson, Raymond, Jackson, Champion Hills og BlackRiver Bridge opgives af A. Mahon til 4,000 Mand. Goodrich siger at Tabet "fra Overgangen fra Bruinsburg til Vicksburgs Fald udgjorde 8,000. Johnson siger i "Universal Cyclopædia' at Rebellerne tabte 10,000 Mand og Unionshæren 8,575. I "American Cyclopædia" opgives Unionshærens Tab til samme Antal eller 943 Faldne, 7,095 Saarede og 587 Savnede. (Schøvens Opgave, at Unionshæren tabte i Døde og Saarede under Operationerne mod Vicksburg i 1862—63 ikke mindre end 58,000 Mand, er utvivlsomt altfor høi). Opgaverne over de i Vicksburg tagne Fanger ere modstridende. Medens de fleste opgiver Fangernes Antal til 30,000 sige Andre, at de kun udgjorde 27,000 Mand.

tage samme. Den 6te April viste sig en stærk Pantserflaade udenfor Charleston og angreb den paafølgende Dag de Rebelfæstninger, der beskyttede det af en Jernkjætting spærrede Indløb til Byen. Pantserskibene, der af Fæstningernes mod dem rettede Kanoner led en svær Skade, nødtes til at trække sig tilbage. Noget nyt Angreb blev ikke rettet mod nævnte Fæstninger, førend i Juli, da Gen. Gillmore og Admiral Dahlgren begyndte "Charlestons Beleiring", der varede i 1½ Aar. Unionstropperne satte sig først i Besiddelse af Folly Øen, opførte stærke Batterier paa samme og begyndte at beskyde Rebellernes Forsvarsværker paa Morris Øen. Efterat disse vare blevne ødelagte, gik Unionstropperne over Sundet og satte sig fast paa den sidstnævnte Ø, medens Rebellerne droge sig tilbage til det paa den nordre Ende af Øen liggende Ft. Wagner. Den 11te og 18de Juli forsøgte Gillmore, at indtage denne Fæstning ved Storm. men blev drevet tilbage med stort Tab. Han skred da til en formelig Beleiring samt begyndte med sit grove Skyts, at beskyde Ft. Wagner, Battery Gregg og Ft. Sumter. Samtidigt bombarderede Flaaden det 4 Mil fra Unionsbatterierne liggende Charleston. Den 6te September rømmede Rebellerne de to førstnævnte Fæstninger, hvorpaa Unionstropperne besatte hele Morrisøen. Fort Sumter var af den heftige Bombardering blevet "forvandlet til en Ruin", men det lykkedes dog dets Forsvarere den 9de Sept. at tilbageslaa Unionptropperne, da disse forsøgte at gjøre Landgang paa den Ø, paa hvilken Fæstningen ligger, for derpaa at storme Fæstningen.

I Nord Carolina lykkedes det Gen. Foster at tilbagedrive Rebelgeneralen D. H. Hill, som i Marts angreb Newbern og i April den i den nævnte Stat liggende By Washington. Hill forenede sig derpaa med Longstreet, hvorpaa begge begyndte at beleire det i det sydøstlige Virginien liggende Suffolk, der blev tapvert forsvaret af en Unionseskadre og 14,000 Mand under Gen. Peck.

17) **Potomac Armeens Felttog Slagene ved Chancellorsville, Fredericksburg, Gettysburg og andre Steder.** Burnside vedblev at være Chef for den ligeover for Fredericksburg liggende Potomacarme til den 26de Jan. da Gen. Josef Hooker udnævntes til hans Eftermand. 3 Maaneder derefter, da Armeen var forøget til 130,000 Mand*) besluttede den nye Befalingsmand at gaa over Rappahannockfloden og om muligt at trænge frem til Richmond Den af Lee anførte Arme, der laa forskanset i Nærheden af Fredericksburg var kun halv saa stor**) som Unionsarmeen og Hooker troede, at han med Lethed skulde tvinge Fienden til at rømme den stærke Stilling og tiltræde Tilbage-

---

*) Potomac Armeen udgjorde 132,000 Mand, hvoraf 12,000 var Kavalleri. Hæren var delt i 7 Kor under Generalerne Reynolds, Couchs, Sickles, Meade, Sedgwicks, Howards og Slocums Befaling. Kavalleriet anførtes af Stoneman.

**) Den udgjorde 62,000 Mand, hvoraf 8,000 Mand Kavalleri.

toget. Efterat Kavalleriet under Stoneman var blevet affendt, for at afskjære Lees Forbindelser med Richmond, fik Sedgewick Ordre til med 3 Armekor at gaa over Rappahannockfloden i Nærheden af Fredericksburg (den 27de April), medens Hooker med den større Del af Hæren drog opad langs med denne Flod i en Strækning af 27 Mil til Killys Ford, hvor han gik over Floden. Derpaa vendte han sig mod Sydøst, gik den 29de April over Rapidanfloden og samlede den paafølgende Dag sine Tropper ved Chancellorsville.*) Derfra brød han den 1ste Mai op med 50,000 Mand i den Hensigt at rykke frem mod Fiendens Stilling ved Fredericksburg, hvilken nu skulde angribes fra to Sider. Lee, der havde faaet Underretning om sine Fienders Hensigt, havde imidlertid efterladt en mindre Styrke ved Fredericksburg og skyndte sig med den øvrige Del af Hæren i Ilmarsher til Chancellorsville, hvor han opstillede den i Slagorden. Den 1ste Mai begyndte det blodige Tredages Slag derstedes med en skarp Skjærmydslen mellem begge Hæres Fortropper. Den paafølgende Dag fortsattes Striden. Under samme drog Stonwall Jackson med 25 a 30,000 Mand i en Halvcirkel "gjennem Skove og Vildmarker" og angreb Kl. 5 om Aftenen Unionshærens høiere Fløi fra Siden, medens Lee angreb den i Fronten. Det Anfald "fra alle Kanter" formaaede Unionstropperne ikke at modstaa. De grebes af en panisk Forskrækkelse og flygtede fra Slagmarken, medens de af Tydskerne Steinwehr og Carl Schurz anførte Tropper holdt Stand, indtil Forstærkninger ankom, hvorefter Fienden hindredes i at forfølge Unionshærens flygtende Skarer.**) Gen Jackson, der i Mørket red langs Unionshærens Linie, for at speide, blev, da han vendte tilbage til sine egne Tropper, dødelig saaret af en Rebel, der troede at han og hans Ledsagere vare Unionskavallerister. Rebelhæren tabte derved "en General, der var mere værd end en hel Hær", en Mand "hos hvem Religiøsitet og Stridslyst gik Haand i Haand". Hans Befaling blev overtaget af Gen. Stuart og det lykkedes denne den paafølgende Dag "med Held at fortsætte Jacksons Gjerning." Hooker, der syntes at have "tabt Sands og Samling", dreves mere og mere tilbage, uagtet Soldaterne, der saagodt som overlodes til sig selv, kjæmpede med Tapperhed.***)

---

*) Dette Sted er ikke, som en tydsk Historieskriver meddeler, en By, men en Bondegaard, der laa i en vild Skovegn, der sædvanligvis kaldes "the Wildernes".

**) Da Howards Afdeling angrebes var den ifærd med i "sørgelig Ro at tilberede sin Aftensmad". Unionshærens Arilleri hæmmede tilsidst Rebellernes Fremtrængen.

***) Hooker havde den 3die Mai 78,000 Mand ved og omkring Chancellorsville. Lee havde neppe 50,000 Mand, der vare delte i to Afdelinger, der stode 6 Mil fra hverandre. Stuart opførte nu sine Batterier ved Hassle Grove og angreb derpaa med Heftighed Sickles Afdeling. Denne tilbageslog Angrebet, men bortskjød derunder sin Ammunition og forlangte Understøttelse af de Afdelinger, der ikke deltoge i Kampen, men erholdt ingen. Kl. 10 forenede Stuart sir

Sedgwick havde imidlertid stormet Høiderne ved Fredericksburg og rykkede frem, for at falde Rebellerne i Ryggen. Lee standsede da Kampen mod Hooker og vendte sig mod sin nye Modstander.*) Efter en morderisk Kamp nødtes denne til at trække sig tilbage fulgt af Rebellerne, der nu paany besatte Høiderne ved Fredericksburg og drev Unionstropperne lige til Floden. Sedgwick gik om Natten over samme, hvorpaa lidt efter lidt den slagne Hær samledes i den Leir, fra hvilken den nogle Dage iforveien var brudt op med saa store Forventninger. Unionshæren havde efter Hookers egen Opgave i Slaget tabt over 17,000 Mand. Rebellerne havde tabt 12,000 Mand. Blandt de Døde vare Unionsgeneralerne Whipple og Berry samt Rebelgeneralen Thomas J. Jackson.

Efterat Gen. Lee havde erholdt Forstærkning, saa at hans Hær gik op til 80 a 100,000 Mand, besluttede han for anden Gang at gjøre et Indfald i Nordstaterne. Den 9de Juni begyndte han sit Tog gjennem Shenandoah Dalen og indtog den 13de Winchester og kort derpaa Martinsburg. Lincoln, der i August havde ladet udgaa et Opbud om 300,000 Mand til at gjøre 9 Maaneders Tjeneste, udbød nu den 9de Juni atter 100,000 Mand for en Tjenestetid af 6 Maaneder, men kun 16,361 adløde Opraabet Hooker var imidlertid brudt op fra sin Leir og rykkede med Potomac Armeen frem til den gamle Slagmark ved Bull Run og derfra til Leesburg, hvorved Washington blev beskyttet mod et pludseligt Angreb af Fienden. Den 24de og 25de Juni gik Lee over Potomac i Nærheden af Williamsburg og drog derpaa gjennem Maryland mod Pennsylvanien. Inden kort Tid vare Cambersburg og York i hans Hænder. En af hans Divisioner var kun 4 Mil fra Harrisburg og nogle af hans Kavallerikorps havde allerede vist sig i Nærheden af Statens Hovedstad. Unionsarmeen var imidlertid gaaet over Potomac ved Edwards Ferry og rykkede frem til Frederick i Maryland, hvor Gen. Hooker paa sin egen Begjering erholdt Afsked og Gen. George G. Meade udnævntes til Hærens Overstbefalende (den 28de Juni). Han fortsatte Toget nordover og indtog efter en heftig Kamp den 1ste Juli Høiderne ved Gettysburg**). I de paafølgende to Dage udkjæmpedes her et af Borgerkrigens blodigste Slag.

Styrke med Lees og Rebelhæren, der da udgjorde 42,000 Mand, angreb da paany Sickles Afdeling. Fem Gange sloges Fienden tilbage, men tilsidst nødtes saavel denne Afdeling, der ikke erholdt nogen Understøttelse, som hele Unionshæren til at trække sig tilbage.

*) Lee efterlod Stuart og Anderson med 20,000 Mand ved Chancellorsville, for at holde Unionshærens 27,000 Mand i Tøilerne. Lee vendte sig derpaa med 27,000 Mand mod Sedgwicks Hær, der talte 18,000 Mand.

**) En Eskadron Unionskavalleri anført af Gen. Buford kom den 30te Juni til Gettysburg, gik Dagen derpaa over Seminary Ridge og

Gettysburg er omgivet af Bjerge og Høider, hvilke i Alm'ndelighed strække sig fra Nord til Syd. En halv Mil fra Byen ligger en skovbevoxet Aas, Seminary Ridge. Syd for Byen ligger en anden, Cemetery Ridge. Den sidstes Form ligner paa Kortet en stor Fiskekrog, hvis Krog er vendt mod Byen. Denne Krogs egentlige Endepunkt eller Odde kaldes Little RoundTop og Syd for samme ligger en anden Bjerghøide, Round Top. Tidligt om Morgenen den 2den Juli opstillede Meade sin Hær paa Cemetery Ridge.*) Rebellerne ordnede samtidigt sine Tropper paa Seminary Ridge og var Afstanden mellem deres høire og venstre Fløis yderste Ender 5 engelske Mil.**) Begge Hærene vare omtrent lige stærke, nemlig 75 a 80 000 Mand Infanteri og Artilleri***). Striden begyndte med et heftigt Anfald paa Unionsarmeens venstre Fløi, paa Gen. Sickles Tropper, der vare rykkede saa langt frem, at der var bleven en Aabning mellem dem og Hancocks Korps. Rebellerne forsøgte ved Storm at sætte sig i Besiddelse af Little Round Top og lykkedes endog at komme op paa den, men bleve drevne tilbage med Bayonetten. Striden rasede siden med den største Heftighed ved Round Top og Little Round Top lige til Nattens Komme og samtidig dermed førtes ogsaa Kampen mod Unionshærens høire Fløi. Da Striden ophørte, havde Unionshæren atter tabt 10,000 Mand, af hvilke de ⅜ tilhørte Sickles Hær. Udfaldet af Kampen var dog ligesaa uafgjort, som da dem begyndte.

Fredag den 3die Juli lykkedes det Meade efter en skarp Strid, at drive Rebellernes venstre Fløi tilbage, hvilken den foregaaende Dag havde indtaget den Stilling, som Unionshærens høire Fløi havde indehavt ved Stridens Begyndelse. Rebellernes Batterier paa Seminary Ridge

---

blev der mødt af Rebelgeneralen Hills Division. Det lykkedes Bulford at opholde Fienden, indtil Unionshærens Fortropper, 4,000 Mand tilhørende Reynolds Korps, kunde ankomme. Striden, under hvilken Reynolds faldt, fortsattes derpaa i omtrent 2 Timer. Tilsidst ankom de to andre Divisioner af Reynolds Korps tilligemed Gen. Howards Tropper, saa at Unionshæren forøgedes til 21,000 Mand, Reserven iberegnet. Rebellerne havde imidlertid ogsaa erholdt Forstærkning, saa at den udgjorde 50,000 Mand. Det blev tilsidst umuligt for 1ste og 11te Korps af Unionshæren at modstaa Fiendens Overmagt. De maatte i Uorden trække sig tilbage til Gettysburg, hvorunder de, og især det 11te Korps, led et meget stort Tab.

*) Yderst paa høire Fløi, ved Bjergkrogens Spidse, stod Gen. Slocum, derefter Wadsworth og Howard, derpaa Hancock, Sickles og Sykes og yderst paa venstre Fløi Sedgwick.

**) Rebellernes høire Fløi anførtes af Longstreet, Centrum af Hill og den venstre Fløi af Ewell.

***) Unionhæren udgjorde den 1ste Dag ved Gettysburg 21,000 Mand. Tabet i Slaget udgjorde 10,000 Mand. Kavalleriet, omtrent 10,000 Mand, deltog ikke i Kampen.

begyndte derpaa heftigt at beskyde Unionsarmeen paa Cemetery Ridge og i hele to Timer fortsatte dette Bombardement af 200 Kanoner. Unionsbatterierne "gave Svar paa Tiltale", men standsede tilsidst sin Ild. Rebellerne rykkede da frem i 3 Stormkoloner — tilsammen 18.000 Mand — i den Hensigt at indtage Cemetery Ridge. Alle Unionsbatterierne aabnede sin Ild paa dem og Marken oversaaedes med Døde og Saarede, men Rebellerne sluttede sine Geleder og stormede trods sit store Tab ligeløs paa Unionshærens Batterier. Den første Stormkolonne blev næsten aldeles tilintetgjort, men de to andre rykkede med Dødsforagt mod "den dræbende Ild", klattrede op at Høiden og plantede Rebelflaget paa samme. De bleve dog snart kastede tilbage. Ikke Fjerdedelen af dem undgik Døden eller Fangenskab. Trods sin viste Tapperhed og sin grændseløse Dødsforagt, lede Rebellerne dog et grundigt Nederlag og havde Unionshæren strax med Kraft angrebet og forfulgt den slagne Rebelhær var denne muligens blevet aldeles tilintetgjort. Unionshæren tabte ved Gettysburg 23,190 Mand, 2,834 Dræbte, 13,733 Saarede og 6,643 Savnede. Rebellernes Tab udgjorde omkreng 36,000, hvoraf 13,733 bleve saarede eller tagne tilfange. Hele Rebelhæren tabte i Løbet af 5 Uger — fra Midten af Juni til henimod Slutningen af Juli — omkring 60 000 Mand.

Dagen efter Slaget, den 5te Juli — samme Dag som Vicksburg faldt og Unionstropperne seirede i Helena — begyndte Lee sit Tilbagetog til Potomacfloden. Meade fulgte efter, men angreb ikke strax Fienden, idet han efter de andre Generalers Raad opsatte Anfaldet indtil den 14de Juli. Inden denne Dag var imidlertid Lee gaaet over Potomac ved Williamsburg. Han drog derpaa gjennem Shenandoah Dalen og Blue Ridge Passet til Rappidanfloden, paa hvis søndre Bred han i September slog Leir. Meade, der var gaaet over Potomac i Nærheden af Harpers Ferry, drog til den nordre Bred af Rapidanfloden og forlagde sine Tropper i Vinterkvarter i Nærheden af Culpepper og Brandy Station.

Høsten udover var der kun mindre Kampe mellem begge Hærene. I September sendte begge Parter Tropper til Øst Tennessee, Unionstropperne under Hooker og Rebeltropperne under Longstreet. I Oktober rykkede Lee mod Meades høire Fløi, som da drog sig tilbage til Centerville paa den anden Side af Rappahanockfloden. Gen. Lee trak sig tilbage og blev fulgt af Unionshæren, der angreb ham ved Rappahanock Station og Kellys Ford den 7de Nov., hvor 2.000 Rebeller blevne tagne tilfange. Meade gik derpaa over Rapidanfloden og rykkede frem mod Lees høire Fløi, der indehavde en stærk Stilling ved Mine Run. Han vovede dog ikke at angribe samme, men vendte tilbage til den anden Side af Floden.

18) Blokadens Fortsættelse. Rebelkapere. I 1863 udgjorde de For. Staters Flaade over 600 Fartøier, hvilke blokerede Sydstaternes østre og søndre Kyster og jagede efter Blokadebrydere og

Rebelkapere. Antallet af Sømænd i Flaadens Tjeneste udgjorde i Begyndelsen af Aaret 20 a 30.000 Mand, men forøgedes senere betydeligt. Omtrent 300 Blokadebrydere, hvoraf ⅓ vare Dampskibe, bleve opbragte. I Slutningen af Februar lykkedes det Kom. Warden paa Monitoren "Montauk" at ødelægge Rebelfartøiet "Nashville", der i længere Tid havde lagt under Ft. Mc. Allisters Kanoner, og den 17de Juni tog Kap. J. Rodges paa Monitoren "Mehawken" efter en kort Strid Rebellernes Pantserskib "Atlanta", der var afgaaet fra Savannah i den Hensigt at angribe en Unionseskadre. — De For. Staters Handelsflaade blev i Aarets Løb tilføiet ikke ringe Skade af Rebelkapere. Af disse krydsede "Alabama" og "Florida" i Vestindiens Farvande og opbragte mange Handelsfartøier, men "efterat Kom. Wilkes havde begyndt at holde strængt Udkig efter begge Sørøvere" seilede "Alabama" til den søndre Del af Atlanterhavet, medens "Florida" styrede Nordover lige til New Yorks Kyst. En af Kap. C. W. Read opbragt og siden med Rebeller bemandet Skonnert "Archer" ankrede den 24de Juni ved Portland, Maine. To med Soldater bemandede Baade sendtes derpaa om Natten ind i Havnen, hvor en Toldkutter "Caleb Cushing" laa fortøiet. Det lykkedes Rebellerne at at overmande Besætningen paa Kutteren og med samme at "styre ud i aaben Sø", men den paafølgende Drg bleve de indhentede af Dampskibene "Forrest City" og "Chesapeake". Rebellerne opgave da Prisen, sprængte den i Luften og søgte i Baadene at flygte ombord i "Archer". Dette mislykkedes. Flygtningerne bleve indhentede og tagne til Fange og "Archer" blev opbragt. I December satte en Del Rebeller, der vare gaaede ombord i "Chesapeake" som Passagerer, sig i Besiddelse af dette Fartøi, medens det var paa Reisen fra New York til Portland. Det tagne Fartøi blev dog snart nødt til at søge ind i en af Nova Scotias Havne, hvor det derpaa af Autoriteterne udleveredes til de rette Eiere.

19) **Konskriptions eller Udskrivningsloven Modstanden mod samme. Det irske Oprør i New York.** I Febr. 1863 fremsattes i Kongressen et Lovforslag om, at Præsidenten skulde have Ret til at udskrive (draft) vaabendygtige Mænd mellem 21 og 45 Aar til at rekrutere Unionshæren, og at Ingen, der blev udskreven, kunde blive fri, med mindre han stillede en Mand for sig, eller betalte $300 til Nationalregjeringen.*) Over en Million vaabendygtige Mænd var fra Krigens

*) Fri for Udskrivningen var Vicepræsidenten, Dommerne ved de For. Staters Domstole, Ministrene, Staternes Guvernører, Ynglinger og Mænd, der havde gamle og fattige Forældre at forsørge ligeledes Familiefædre, der havde moderløse Børn under 12 Aar. Dersom der i en Familie var 2 Sønner og begge udskreves, saa havde Faderen, eller, dersom han var død, Moderen Ret til at bestemme hvilken af Sønnerne, der skulde blive hjemme. Enhver Familie, a' *hvilken 2 Medlemmer*, Fader og Søn eller 2 Sønner vare indtraad *i Hær* *var ogsaa* fritagen for Udskrivning. Ligesaa ogsaa gr'

Begyndelse frivillig traadte ind i Hæren*) og af dem vare 16,000 enten faldne eller saarede, eller fangne, eller afskedigede, og Antallet af dem, der havde meldt sig for at indtage deres Plads i Gelederne, var ikke tilstrækkelige for Behovet. Eftersom Krigen angik hele Landets Ve og Vel fandt man, at hver vaabendygtig Mand burde, om saa var fornødent, kaldes under Fanerne og at ikke Krigstjenestens Byrde udelukkende burde lægges paa deres Skuldere, som Fædrelandskjærligheden drev til at tage Del i Krigen. Ihvorvel at Forslaget var i Overenstemmelse med Grundloven, saa mødte det dog skarp Modstand af Demokraterne.*) Kongressen, der indsaa, at saalænge Hærene ene bleve rekruterede med Frivillige, saa vilde de hovedsaglig komme til at bestaa af de Mænd, der bifaldt de republikanske Grundsætninger, medens de Borgere, der vare Demokrater, fik Lov til at blive hjemme og med sine Stemmer understøtte sit Parti, medens Republikanerne kjæmpede og blødte paa Slagmarken. Lovforslaget blev dog vedtaget den 3die Marts. (I Huset med 115 Stemmer mod 49). Det demokratiske Parties "Ledere" forsømte ikke derefter at fremholde for Folket, at Loven var "tyrannisk", "partisk", "djævelsk", og at dens Hensigt var "at slæbe de fattige Demokrater til den uretfærdige Krigs Slagmark, saa at det demokratiske Parties Stemmer maatte blive formindskede og den usle Lincolns Styrelse blive befæstet". Blandt dem, der i Tale og Skrift optraadte mod Loven var Guvernøren i New York, Seymour. Havde ikke Unionshærene seiret ved Gettysburg og Vicksburg, er det sandsynligt, at det saakaldte "Fredsparti" med Vallandigham, Seymour, Pierce og andre demokratiske Ledere i Spidsen havde anstillet et Oprør mod Regjeringen.

I New York udbrød virkelig den 13de Juli et "irsk Oprør", da Regjeringens Embedsmænd forsøgte at udskrive Irlændere til Krigstjeneste. Statens Militstropper vare sendte sydover, for at kjæmpe mod Lee i Pennsylvanien og Pøbelen i New York mødte desaarsag liden Modstand, da den begyndte at plyndre og brænde og at myrde saamange Negre, som den traf paa, og som det ikke lykkedes at redde sig ved Flugten. Under Oprøret, der varede i 4 Dage, ødelagde Pøbelen et Vaisenhus for forældreløse Negerbørn samt anden Eiendom til en Værdi af 2 Mill. Doll.s. Omtrent 1,000 af Oprørerne faldt under Gadekampen. Af deres Modstandere tabte kun omkring 80 Livet.

Forbrydere. De, der bleve udskrevne den 1ste Juli skulde gjøre Tjeneste i 2 og 3 Aar.

*) I Aarene 1861 og 62 var der fra Wisconsin udgaaet 40,606 Mand, fra Minnesota 12,266, fra Iowa 48,814, fra Michegan 45,670, og fra Illinois 135,440.

**) En Taler (Crittenden fra Kentucky) sagde, at Grunden hvorfor, at Folket i Nordstaterne ikke vilde som Frivillige indtræde i Armeen, var den, at Regjeringen havde taget Forholdsregler til at afskaffe Slaveriet og oprette Negerregimenter. Derved havde Regjeringen tabt Folkets Tillid og Kjærlighed (!?).

En Tid efter dette Oprør erklærede de demokratiske Domstole i New York og Pennsylvanien, at Udskrivningsloven stred mod Grundloven, eftersom Udskrivningsretten ifølge "Læren om Statssuveraniteten ikke tilkom Unionsregjeringen, men de enkelte Stater". Ved Høstvalgene beseiredes imidlertid nogle af de Dommere, der havde afgivet denne Kjendelse, hvorpaa Domstolene afgave en ny Kjendelse om, at Udskrivningsloven var i fuld Overensstemmelse med Grundloven.

20) **En ny Stats Optagelse i Unionen. Den indre politiske Stilling i Nordstaterne.** I 1863 optoges Vest Virginien (23,-090 Kv. Mil) som Stat i Unionen. Ingen Krigsbegivenhed af nogen Betydning tildrog sig i Aarets Løb i Staten. Den sidste større Strid derstedsudkjæmpedes i Novbr. ved Greenbierfloden i Nærheden af Lewisburg, hvor Unionsgeneralen W. W. Averill beseirede en Rebelhær.

Ved Valget om Høsten 1862 var det republikanske Parties Majoritet blevet formindsket i flere Stater. Ti af de større Stater (New York, New Jersey, Pennsylvanien, Ohio, Indiana, Illinois, Michigan, Wisconsin, Iowa og Minnesota), der i 1860 havde givet Lincoln en Majoritet af 208,066 Stemmer, gav nu Modpartiet en Majoritet af 35,781 Stemmer. De samme Stater, som i 1860 valgte 78 republikanske og 37 demokratiske Kongresmænd, valgte i 1862 57 Republikanere og 67 Oppositionsmænd. Denne Formindskelse, hvortil vistnok Modgangen i Krigen og Slavernes Frigivelse i høi Grad havde bidraget, opmuntrede den Del af Demokraterne, som handlede sammen med Rebellerne mod Regjeringen. Disse Demokrater kunde ikke skildre Regjeringen i Farver, der vare mørke nok og kunde ikke skarpt nok klandre Krigen mod "Brødrene i Sydstaterne". "Hver Dag, paa hvilken de erfarede, at Rebellerne havde lidt Nederlag, var for dem en Sorgens Dag".

Den 24de Sept. havde Lincoln udstedt en Ordre om, at "Habeas Corpus" Loven skulde være ophævet under Krigen, og flere Personer, hvis Opførsel gav Anledning til Mistanke om, at de vare Landsforrædere, vare derefter blevne arresterede af Militærmyndighederne. Dette fremkaldte de bitreste Klager af Demokraterne, medens derimod Kongressen vedtog en Beslutning, hvori erklæredes, at Præsidenten var berettiget til at tage saadanne Forholdsregler. Ikke længe derefter udstedte Gen. Burnside fra sit Hovedkvarter i Cincinnati, sin bekjendte Ordre No. 38, ifølge hvilken alle Borgere i hans Militærdistrikt, der forsøgte at understøtte Fienden skulde arresteres som Spioner, og, dersom de bleve overbeviste, lide Dødsstraf. En af det demokratiske Parties "Ledere" C. L. Vallandigham, der var en bitter Fiende af Nationalregjeringen og en ligesaa ivrig Forfægter af den Grundsætning, at Krigen burde ophøre, trodsede den Ordre og holdt en Tale i Mount Vernon, i hvilken han fordømte Krigen, "hvis Formaal han sagde var at knuse Friheden, oprette et Despoti, skjænke de Sorte Friheden og bringe de Hvide i Slaveri" og han forklarede, "at dersom Regjeringen havde ønsket det, kunde den for længe siden have endt Krigen paa en ærefuld Maade". Han yttrede derhos, "at jo før Folket lod Usurpatorerne for

staa, at det ikke tillod dem, at indskrænke Friheden, desbedre var det". For denne Tale blev han arresteret i Mai 1863, blev stillet for en Krigsret og dømt til Fængsel, saalænge Krigen varede. Denne Dom blev af Lincoln forandret saa at Fangen skulde sendes til Rebellerne. Dette skeede ogsaa. Vallandigham blev ført til Richmond, hvor han dog blev meget koldt modtaget. Han begav sig derpaa til Kanada, hvor han opholdt sig i længere Tid. Demokraterne i Ohio, hvilke paa den mest høirøstede Maade fordømte den "tyraniske Regjerings Despotisme", opstillede den udmærkede "Martyr" og Landflygtige til Kandidat for Guvernør, men han blev beseiret ved Valget og hans Modkandidat erholdt en Majoritet af over 100,000 Stemmer.

Den 18de Febr. vedtog Kongressen et Lovforslag om at udstede **Papirsedler** ("National Currency"), hvorom senere mere. Ved Slutningen af Kongressens Møde vedtages Beslutninger, hvorved afsloges at modtage fremmede Magters Tilbud om at være Fredmæglere. — Ved det paafølgende Høstvalg forøgedes det republikanske Parties Majoritet i næsten alle Stater, hvilket klart viste, at Folket bifaldt den Maade, hvorpaa Regjeringen havde handlet. Demokraterne fortsatte desuagtet med sin Modstand og med sine Komplotter, samt paastode stadigen, at Krigen skulde ophøre. Den 17de Dec. forkastede Kongressen et Forslag af en demokratisk Repræsentant, om at man hos Præsidenten skulde anholde om, "at han skulde træde i Underhandlinger med Myndighederne i Richmond, for at faa en Ende paa den blodige, ødelæggende og umenneskelige Krig". Kongressen vedtog derimod en Beslutning om, "at Kongressen fordrer den mest energiske og skaanselløse Fortsættelse af Krigen, indtil Forbundets Autoritet er blevet ubetinget gjenoprettet over hele Unionens Omraade, at den forkaster ethvert Forslag om Vaabenstilstand, Fred eller Underhandlinger, saalænge en eneste Rebel bærer Vaaben mod Unionen, at den uden at tage Hensyn til tidligere Partibetegnelser, under Krigen kun erkjender 2 Partier: Patrioter og Forrædere"

III. Tidsrummet fra Begyndelsen af 1864 til Krigens Slutning. Oprørets Undertrykkelse. 1) De For. Staters Armeer. Opbud af Tropper. Krigsbegivenheder i Missisippi. Blodbadet i Ft. Pillow Den 1ste Jan. udgjorde de **For. Staters Armeer** 860,737 Mand, hvoraf ifølge Tjenestraporterne 611,250 vare tjenestgjørende og 249.487 ude af Tjenesten. Den 17de Okt. 1863 havde Lincoln paa sædvanlig Vis opbudt 300,000 Mand til at gjøre Tjeneste i 3 Aar. Den 1ste Feb. 1864 indkaldtes endvidere 200,000 Mand og ved disse Opbud forstærkedes Hæren med 384,807 Mand. Den 14de Marts opbødes 200,000 Mand ligeledes for Tjenestestgjøring i 3 Aar og der indstillede sig 284,021 Mand. Den 23de April indkaldtes 85,000 Mand for en Tid af 100 Dage og der indstillede sig 83,652. Den 18de Juli udbødes 500,000 Mand til at gjøre Tjeneste i 1, 2 og 3 Aar og der erholdtes 384,832 Mand. Det sidste

Opbud udstedtes den 19de Dec, da 300.000 Mand indkaldtes til Tjeneste i 1, 2 og 3 Aar. 204,568 Mand adløde denne Opfordring. Ved Aarets Udgang var fra Krigens Begyndelse af udbudt 2,942,748 Mand og 2,690,401 havde gjort Tjeneste i Unionsarmeen. Ved Udskrivning var der erholdt 168,649 Mand. De vestlige Territorier og Oprørsstaterne havde forstærket Unionshæren med 63,322 Mand.

Den 3die Febr. brød Gen. W. T. Sherman op fra sin Leir ved Vicksburg og drog med 25,000 Mand østover i Staten Mississippi, for at ødelægge Jernbaner og anden Fienden tilhørende Eiendom. Efter en ubetydelig Skjærmydsel med Rebellerne den 5te Febr., rykkede han for 3die Gang ind i Jackson, Statens Hovedstad, der nu for største Delen lagdes i Aske. Toget fortsattes derpaa til Meridian, hvorhen Hæren ankom den 14de Febr. efterat den i 11 Dage havde tilbagelagt 150 Mil. Gen. W. S. Smith, der den 11te Febr. var brudt op fra Memphis med en Styrke af 7,000 Mand Kavalleri, skulde have mødt Sherman i Meridian, men man hørte ikke noget til ham. Han var rykket frem langs Mobile og Ohio Jernbanen og havde tilintetgjort Millioner Dusvels af Kornvarer samt 2 a 3,000 Baller Bomuld, Jernbanebroer, Stationer m. M., men da han den 22de Febr. var kommet saa langt sydover som til Okalona, mødtes han af Rebelgeneralen Forrest, der tilføiede ham et Nederlag og tvang ham til at trække sig tilbage med et Tab af 300 Mand. Ved Underretningen herom vendte Sherman tilbage til Vicksburg. Paa Tilbagetoget sluttede 1,000 Hvide og 5,000 Farvede sig til hans Hær, der paa Toget ikke havde tabt mere end 200 Mand.

Efter Seiren ved Okalona drog Forrest med sit Kavallerikorps paa 5 a 6,000 Mand nordover og brød i Slutningen af Marts ind i Tennessee. Den 23de Marts faldt Jackson i hans Hænder og Dagen derpaa kapitulerede Oberst Hawkins i Union City. Derpaa rykkede ham frem mod Hickman, Kentucky, hvilket Sted maatte rømmes af Unionstropperne og den 25de stod han for Paducah, der forsvaredes af Oberst S. G. Hicks og 600 Mand. Forrest opfordrede Hicks til at overgive sig og truede med, dersom han ikke gjorde det, at storme Fæstningsværkerne og ikke give en eneste Unionssoldat Pardon. Opfordringen blev dog afslaaet og Rebellerne, som strax derpaa stormede Ft Anderson, bleve slaaede tilbage med et Tab af 1,500 Mand, medens Unionstroppernes Tab ene udgjorde 14 Døde og 46 Saarede. Forrest vendte sig nu mod det 65 Mil ovenfor Memphis liggende Ft. Pillow, der havde en Garnison af 19 Officerer og 538 Mand, hvoraf 238 vare Negre. Fæstningen blev angreben den 12te April. Unionstropperne forsvarede sig tappert hele Formiddagen. Om Aftenen nærmede Rebellerne sig paa en forræderisk Maade under Parlementsflag Fæstningsværkerne og stormede dem under Raabet: "Ingen Pardon!" Unionssoldaterne nedlagde sine Vaaben, men bleve dog af Seierherrerne myrdede med koldt Blod. Blodbadet blev fortsat den paafølgende Dag. Hverken Mænd, Kvinder eller Børen bleve skaanede. De Hu-

og Telte, i hvilke de Saarede laa, satte man Ild paa, og Morderne morede sig med at skyde tilmaals paa de Saarede, da disse forsøgte at undfly. Forrest, som i Striden havde tabt 20 Døde og 60 Saarede, begravede 228 Unionssoldater, hvoraf nogle bleve levende begravede. Hele Antallet af de Myrdede gik op til 300 a 400. Major Bradford, der havde overtaget Befalingen i Ft. Pillow, efterat Komandanten, Kapt. Booth var faldet, blev, efter hvad der fortælles, skudt af Rebellerne paa Veien fra Brownsville til Jackson, og som Grund for Dødsdommen angaves, at han havde kjæmpet for Unionen, uagtet han var født i Sydstaterne.

Efter 14 Dages Forløb sendtes Gen S. D. Sturgis med 12,000 Mand fra Memphis, "for at opsøge og forfølge de af Forrest anførte Rebeller", men disse havde allerede tiltraadt Tilbagetoget i en saadan Hast, at de ikke kunde indhentes. I Juni drog Sturgis med omtrent en ligesaa stor Styrke som forrige Gang mod Forrest og led den 10de Juni et betydeligt Nederlag i Nærheden af Guntown, hvorpaa han af Fienden dreves tilbage til Memphis, hvor han tilsidst ankom, efter at han havde tabt 3 a 4,000 Mand. Kort derpaa udsendtes Gen. A. J. Smith med 12,000 Mand og han rykkede frem indtil Tulepo, hvor han den 14de Juli blev angrebet af Forrest i Spidsen for 14,000 Rebeller. De sidste bleve slaaede tilbage, hvorpaa Smith drog tilbage til Memphis, hvorfra han dog atter brød op den 4de Aug. og drog mod Holly Springs. Under han Fraværelse kom Forrest den 18de Aug. med 3,000 Mand til Memphis, ødelagde dersteds en hel Del Eiendom, tog flere Officerer og 300 Mand tilfange og drog derpaa i den største Skyndsomhed tilbage til Mississippi.

2) **Red River Expeditionen.** Begivenhederne i Mexico var for en stor Del Anledningen til Gen. Banks Operationer i Texas i 1863. Dette indrømmes nu af de fleste Forfattere. Derimod ere Formeningerne delte om, hvad der var Grunden til og Maalet for den af ham i New Orleans i Begyndelsen af 1864 udrustede Red River Expedition. Hensigten sagdes imidlertid at være den, at trænge frem til Shreveport i Louisiana og med Bistand af en stærk Flaadeafdeling at indtage de ved Red River liggende Rebelfæstninger. Expeditionen var under Ledning af 4 særskilte Befalingsmænd (Banks, Smith, Porter og Steele) og Operationerne foretoges paa en ugunstig Aarstid og med en for liden Styrke Sherman havde vistnok "laant" Banks 10,000 Mand under A. J. Smith, men disse Tropper skulde efter en Maaneds Forløb vende tilbage til Vicksburg, og det er desaarsag vanskeligt at forstaa de Bevæggrunde, der fik Banks til at foretage Toget til Vestre Louisiana, og det saameget mindre, som det var høist usikkert om det af Steele anførte Troppekorps vilde være istand til at trænge frem fra Little Rock, Arkansas til Shreveport, og derhos Vandstanden i Red River var saa lav, at den af Porter anførte Flaadeafdeling kun med den største Vanskelighed kunde færdes paa den. Hertil bør ogsaa føies, at Rebel=

generalen Kirby Smiths samlede Styrke i det saakaldte "Trans Missisippi Departement" udgjorde 41,000 Mand.

Den 7de Marts kom Admiral Porter med en Eskadre paa 15 Pantserfartøier og 4 andre Fartøier til Mundingen af Red River. Den 11te s. M. ankom Smith med Landtropperne fra Vicksburg, hvilke bleve landsatte ved Simmsport og drog derifra frem mod Ft. De Russby, som den 14de blev indtaget. To Dage derefter blev Alexandria besat. Her forenede Banks sig med Smith, hvorefter Hæren udgjorde 20,000 Mand. Under næsten uafbrudte Skjærmydsler med Fienden fortsattes Toget til Natchitoches ved Grand Ecore Den 8de April, da Hærens Fortropper vare rykkede frem til Sabine Cross Roads i Nærheden af Mansfield, mødtes de af Rebelgeneralen Dick Taylor's Arme, der udgjorde 12,000 Mand. Banks blev nu nødt til med en Del af sin Hær at kjæmpe et Slag med Fienden og blev beseiret. Hans Tab udgjorde 3,000 Mand, 18 Kanoner og over 200 Trosvogne Rebellernes Tab udgjorde 1,000 Mand. For den 1ste Division af det 19de Unionskorps, hvilken ankom efter at Striden var udkjæmpet, lykkedes det ved Pleasant Grove at tilbageslaa den forfølgende Fiende. Banks trak sig med sin slagne Hær tilbage til Pleasant Hills, hvor han den paafølgende Dag blev angrebet af Rebellerne. Efter en heftig og blodig Kamp bleve disse slagne tilbage og drevne paa Flugt. Banks besluttede dog efter nogen Tøven, at trække sig tilbage og iværksatte denne Beslutning. Ved Cane River mødte han 8,000 Rebeller anførte af Gen. Bee, men disse bleve den 23de April slagne og nødte til at trække sig tilbage til Texas, hvorpaa Unionsarmeen den 25de og 26de April kom tilbage til Alexandria. — Admiral Porter, der under store Vanskeligheder havde ført sin Flaade til Loggy Boyou, maatte, da han erfor Nederlaget ved Sabine Cross Roads, vende tilbage. Under Farten udfor Floden "søgte Rebellernes Skarpskyttere og Strandbatterier at tilføie ham al mulig Skade", og da han tilsidst ankom til Alexandria med de fleste Fartøier, kunde han ikke med dem passere over Fossen i Floden, førend at Vandstanden var forøget ved Damme, som Oberst J. Bailey den 2den Mai begyndte at opføre og som en Uge efter bleve færdige. Den 13de Mai var Eskadren nedenfor Faldene og styrede mod Missisippifloden. Banks havde under Feldttoget tabt 5,000 Mand. Rebellernes Tab var idetmindste ligesaa stort. Efterat Hæren var gaaet over Atchafalaya overtoges Befalingen over den af Gen. E. R S. Canby, der var blevet udnævnt til Banks Eftermand

Gen. Steele, der havde faaet Ordre til fra Little Rock, Ark. at drage til Shreveport og og der forene sig med Banks, brød den 23de Marts op med 7,000 Mand Samtidigt brød ogsaa Gen. Thayer op fra Ft. Smith med 5,000 Mand, for i Arkadelphia at forene sig med Steele. Paa Grund af de daarlige Veie kunde dog ikke Thayer naa frem til den fastsatte Tid. Steele fortsatte alligevel med sin Styrke Toget og stødte sammen med Fienden ved Prairie D'Anne og ved Camden, hvor en Del af hans Tros faldt i Fiendernes Hænder. Da Steele

havde faaet Underretning om Nederlaget ved Sabina Cross Roads, tiltraadte han de 28de April Tilbagetoget. Rebellerne forfulgte ham heftigt og angreb Unionshæren, da denne gik over Sabinefloden ved Jenkins Ferry, men de bleve med stort Tab slaaede tilbage, hvorpaa Steele fortsatte Tilbagetoget til Vicksburg, hvorhen han ankom den 2den Mai.

3) **Florida=Expeditionen. Krigsbegivenheder i Nord Carolina. Gen. Judson Kilpatricks Tog til Richmond.** Medens Sherman befandt sig paa sit Tog til Meridian, blev der af Gen. Q. A. Gillmore udrustet en Expedition, der fra Syd Carolina skulde begive sig til Florida, dels for at afskjære Fienden Tilførsel fra denne Del af Landet, dels for at skaffe Rekrutter til Unionsarmeens Negerregimenter og dels og hovedsagelig for at søge at formaa Borgerne i Florida til atter at gaa ind i Unionen. Den 7de Febr. bleve 10,000 Mand under Komando af Gen. T. Seymour landsatte ved Jacksonville i Nærheden af Mundingen af St. Johnsfloden. Denne Styrke rykkede derpaa frem til Baldwin og — trods Gen. Gillmores Indsigelser derimod — videre vestover mod Suwanneefloden. Rebelgeneralen Finnegan, der havde indtaget en stærk Stilling ved en Myr i Nærheden af Olustee, angreb den 20de Febr. den gjennem et snevert Pas fremrykkende Unionshær og tilføiede samme et betydeligt Nederlag Efterat Seymour havde tabt 13 a 1.400 Døde og Saarede, fandt han det bedst at drage tilbage til Jacksonville. Rebellerne tabte i Kampen 7 a 800 Mand.

I Begyndelsen af 1864 fornyede Rebellerne sit Forsøg paa, at fordrive Unionstroppene fra Nord Carolina. Den 1ste Febr. blev Newbern angrebet, men samme var saa stærkt befæstet, at Fienden ansaa det for bedst, at trække sig tilbage. Kort derpaa blev Plymouth angrebet og sammes Kommandant Gen. Wessels maatte efter et tappert Forsvar kapitulere den 20de April. Rebellernes store Pantserskib "Albemarle" bidrog i ikke ringe Grad til dette Udfald. Kort Tid derefter rømmede Unionstropperne det ved Pamlicofloden liggende Washington, hvorefter Newbern "var den eneste By i Nord Carolina over hvilken Stjernebaneret vaiede". I Oktober blev imidlertid Plymouth gjenerobret, hvorpaa det kort efter lykkedes Løitnant W. B. Cushing med en Torpedo at ødelægge "Albemarle".*)

I de sidste Maaneder af 1863 og de første af 1864 fandtes der i Richmond kun omtring 7,000 Rebelsoldater, medens derimod 10,000 Unionssoldater, der vare blevne tagne tilfange, forvaredes dersteds Der

*) "Albemarles" Ødelæggelse foregik den 27de Okt. Løit. W. B. Cushing for om Natten med 13 Mand i en Torpedobaad op ad Roanokefloden til Plymouth, hvor "Albemarle" laa for Anker. I det samme Øieblik som Rebellerne paa Pantserskibet aabnede Ild paa Torpedobaaden og skjøde den i Sænk, sprang den af Mandskabet i Baaden under "Albemarle" anbragte Torpedo og ødelagde Skibet. Cushing og en af hans Ledsagere lykkedes det at redde sig ved Svømning. De Øvrige bleve dræbte eller tagne tilfange.

blev gjort Forslag om ved et pludseligt Anfald paa Rebellernes Hovedstad at fri disse Fanger. Et saadant Forsøg blev i Februar gjort af Gen. Butler, men det mislykkedes, fordi Fienden i Forveien havde erholdt Underretning om samme. Dette afskrækkede dog ikke Gen. J. Kilpatrick fra at gjøre et nyt Forsøg. I Slutningen af Februar gik han i Spidsen for 4,000 Kavallerister over Rapidanfloden, passerede forbi Spottsylvania Court House og ilte mod Richmond. Den 1ste Marts var han kun 4 Mil fra Richmond og det lykkedes ham snart, at komme indenfor de to yderste Forsvarslinier, som beskyttede Byen, men han formaaede ikke at indtage den 3die. Han tiltraadte da et "herjende Tilbagetog". Oberst Ulrik Dahlgren, der fra en anden Kant var blevet sendt, for at angribe Richmond, blev ledt vild af sin Veiviser. Han hængte denne og rykkede med sine 400 Ryttere mod Byen, hvorfra Kilpatrick allerede var draget bort. Slaaet tilbage ved de indre Fæstningsværker, vendte han sig Østover, blev angrebet af en Skare Militstropper og faldt i Striden, hvorpaa ⅔ af hans Tropper bleve tagne tilfange. Hans Lig blev af Fienden begravet som en Misdæders, fordi han efter Rebellernes ofte bestridte Paastand, havde erklæret, at han vilde brænde Byen og dræbe Jeff. Davis og hele hans Kabinet.

4) **Gen U. S. Grant Overbefalingsmand Armeerne Feldttoget i Virginien, ("James Kampagnen"), Slagene i "the Wilderness", ved Spotisylvania, North Anna, Cold Harbor og flere andre Steder.** De mest skarpsynte Mænd i de For. Stater vare i de sidste Aar ved Erfaringen blevne overbeviste om, at det var nødvendigt, at "Unionens Hære lededes af en Mands Villie". Hidentil havde de kjæmpet saagodt som uafhængige af hverandre. "Medens den ene stred, laa den anden uvirksom", og Gen. Lee kunde desaarsag uden synderlig Vanskelighed samle sin Hær paa det Punkt, hvor den mest behøvedes. Kongressen besluttede desaarsag, at en Overbefalingsmand, en saakaldt "General Løitnant" skulde udnævnes, og dertil udsaaes Gen. U. S. Grant, der den 9de Marts modtog sin Fuldmagt af Præsidenten.

Rebellernes Krigsstyrke var delt i 2 Ø tenfor Missisippi liggende Hære. Den ene, der anførtes af Lee, laa i Virginien paa den søndre Bred af Rapidanfloden og beskyttede Hovedstaden Richmond; den anden, der anførtes af Johnston, laa i Georgien bagved Forskandsningerne ved Dalton og beskyttede Atlanta, Centralpunktet for Sydvestens Jernbanenet og den By, hvor Rebellernes største Militærforraad opbevaredes. Det var kun med den største Vanskelighed, at Sydstaterne havde været istand til at opstille og væbne disse to Hære. Paa deres Seier eller Nederlag beroede de Konf. Staters Skjæbne.

Den 1ste Mai udgjorde Unionshærenes Styrke paa Papiret 1 Million Mand. Af denne Styrke vare dog 109,000 "detacherede", 117,000 Mand laa paa Hospitalerne eller vare utjenestdygtige, 66,000 Mand havde Permission eller vare Krigsfanger og 15,000 Mand vare fraværende uden Permission. Derved formindskedes Styr-

ken til 663,345 Mand. Den Vestenfor Alleghanybjergene samlede Hær, der skulde drage mod Johnston, anførtes af W. T. Sherman; Potomacarmeen, der skulde drage mod Lee, anførtes fremdeles af Meade. Den sidste skulde understøttes af Sigels Hær, der laa i Shenandoadalen og i Vest Virginien, af Butlers Hær, der laa ved Ft. Monroe og af Burnsides Hær, der dog snart forenede sig med Potomacarmeen. Den høieste Ledning af alle Krigsrørelser hvilede naturligvis i den Overstbefalendes Hænder.

Efter ivrige Rustninger i Marts og April brød Potomac Armeen op 140,000 Mand stærk og gik den 4de Mai over Rapidanfloden. Hæren var delt i 3 Korpser, hvilke anførtes af Generalerne Hancock, Warren og Sedgwick, medens Gen. Sheridan anførte Kavalleriet. Om Aftenen paa den nævnte Dag stod Hæren midt i den Skovtrakt, der sædvanligvis kaldes "the Wilderness". Her i "tykke, mørke Skoven" og næsten ugjennemtrængeligt Krat stødte Lees Arme paa 60,000 Mand sammen med Potomacarmeen. Under den heftige Kamp, der varede i 2 Dage (den 5te og 6te Mai) kunde hverken Artilleri eller Kavalleri anvendes. Det var et blodigt Haandgemæng mellem Infanteriet, hvis Fremrykken og Tilbagetog ene angaves af Geværsalverne og de Stormendes Hurraraab. Ved Slagets Slutning kunde ingen af Hærene rose sig af Seieren. Unionshærens Tab udgjorde 20,000 Mand, hvoraf de 5 000 toges tilfange. Rebellernes Tab i de to Dages Slag udgjorde neppe 10,000. Unionsgeneral J. S. Wadsworth var faldet og Rebelgeneralen Longstreet saaret.

Grant, hvis Plan det var "uden Ophold at anfalde Fienden, indtil dennes Kraft var udtømt og hans Styrke knust", besluttede nu at omgaa Lees Hær ved at drage til Spottsylvanien og han satte uden Ophold sin Plan iværk. Allerede den 7de Mai begyndte begge Hære at drage til nævnte Sted, hvor Lee indtog en stærk Stilling, der ved opførte Forskandsninger var gjort næsten uindtagelig. I 12 Dage kjæmpede begge Hærene mere eller mindre heftigt paa den nye Slagmark. Den 9de Mai faldt Gen. Sedgwick og hans Befaling overtoges af Gen Wright. Den 10de sloge Rebellerne Unionstropperne tilbage, da disse forsøgte at storme deres Fæstningsværker, men uagtet at Grant i de 3 sidste Dage havde tabt 10,000 Mand, saa erklærede han dog, "at han vilde udkjæmpe Striden paa den Linie, selv om det skulde tage hele Sommeren". Den 12te lykkedes det Hancock at bemægtige sig en Del af Rebellernes ydre Forsvarsværker og at tage omkring 4,000 Mand tilfange, men da han derpaa angreb Fiendens indre Forsvarsværker, blev han slaaet tilbage. 5 Gange søgte derpaa Rebellerne at tage de tabte Forskandsninger tilbage, og 5 Gange bleve de med stort Tab drevne tilbage. Unionshæren tabte den Dag 10,000 Mand og Rebellernes Tab var ligesaa stort. I 6 Dage efter dette Slag søgte Grant efter et svagt Punkt i sin Modstanders Stilling, men hvor hen han vendte sig, fandt han saa stærke Forsvarsværker, at "de trodsede al menneskelig Tapperhed".

Grant besluttede nu atter at omgaa Lees høire Fløi. Den 18de Mai fik Unionshæren Ordre til at bryde op, og, efterat et af Rebelgenegeneral Ewell den 19de gjort Anfald var slaaet tilbage, drog hele Potomacarmeen, der paa Grund af erholdt Forstærkning var ligesaa stærk som ved Feldttogets Begyndelse, sydover og kom den 23de til North Annafloden. Lee havde i Ilmarsher skyndet sig derhen og havde opstillet sin Arme paa den søndre Bred af Floden. Da Hancocks og Warrens Tropper "gik over Floden, drev Lee sin Hær som en Kile ind mellem deres Korpser og hindrede dem derved i at forene sig". De vendte da tilbage til den nordre Bred, hvorpaa Grant begyndte at drage østerover og derpaa sydover til Pamunkeyfloden, over hvilken han den 28de Mai gik i Nærheden af Hanovertown, hvorpaa han fortsatte sit Tog mod Chickahominyfloden. Ved Cold Harbor blev dog hans Marsh standset af Lees Hær, der havde indtaget en stærk Stilling "bagom Myrer og Morads". Efter flere mindre Kampe forsøgte Grant den 3die Juni at storme Fiendens Forsvarsværker. Hancocks, Wrights, Smiths og Warrens Tropper styrtede under Hurraraab mod Rebellernes Skandser, men bleve slaaede tilbage med stort Tab. I Løbet af 20 Minuter faldt 7 000 af de Stormende medens Rebellerne ikke tabte over 1,000. Da Grant omsider indsaa, at han med sine 150,000 Mand ligesaalidt formaaede, at indtage Fiendens Stilling ved Cold Harbor, som Lee Aaret iforveien havde været istand til at storme Høiderne ved Gettysburg, drog han med Potomac Armeen i en Halvcirkel til Jamesfloden (den 14de Juni) og begyndte at beleire Richmond og Petersburg.

Medens Potomacarmeen laa ved Spottsylvanien drog Sheridan i Spidsen for sit Kavalleri østover, gik over North Annafloden, ødelagde Jernbaner, tog en Mængde Fanger og kom den 11te Mai i Nærheden af Richmond. Her slog han Fiendens Kavalleri i en Kamp, der kostede Rebelgeneralen Stuart Livet, og angreb derpaa Stadens Forsvarsværker. Efterat det var lykkedes ham at indtage nogle af Byens Forsvarsværker, nødtes han dog til at trække sig tilbage. Efter 2 Ugers Fraværelse forenede han sig atter med Potomacarmeen.

Samme Dag, som Grant gik over Rapidanfloden, indskibede Gen. Butler sine Tropper — henved 30,000 Mand — og for under Beskyttelse af Kanonbaade opad Jamesfloden til Bermuda Hundred, hvor han landsatte Hæren og begyndte at opføre Forskandsninger. I Midten af Mai brød han op og drog mod Richmond. Den 13de lykkedes det ham, at indtage Ft. Darlings Udenværker og han rustede sig til storme denne Fæstning den 16de. Samme Dag ankom imidlertid Beauregard med Forstærkning til Fæstningen og angreb Butler, der, efterat han havde tabt 4 000 Mand, drog sig tilbage til Bermunda Hundred.

Sigels Hær i Shenandoadalen og Vest Virginien var den 1ste Mai brudt op fra sin Leir. Sigel drog med 7,000 Mand sydover gjennem Shenandoadalen medens Gen. Crook med 10,000 Mand drog gjennem Kanawha Dalen. Begge disse Hære truede med

at afskjære Richmonds Jernbaneforbindelse med en Del af de vestlige Stater, men da Sigel den 16de Mai var kommet til Newmarket, blev han angrebet og led et svært Nederlag. Hans Befaling b'ev derpaa overgivet til Gen. Hunter, der den 5te Juni slog Rebellerne ved Piedmont i Nærheden af Staunton og efterat han havde forenet sig med Crook, drog mod Lynchburg, hvilken By han dog ikke vovede at angribe, da Rebelgeneral Earln vor ankommet derhen med en stærk Hær. Unionshæren maatte nu istedet tiltræde et besværligt Tibagetog til Vest Virginien og lade Veien til Maryland staa aaben for Rebellerne.

"James Kampagnen", som varede i 42 Dage havde kostet Potomac Armeen 54,551 Mand. Af disse vare 7,289 dræbte, 37,406 saarede og 9,856 savnede. Rebellernes Tab udgjorde omkring 32,000, hvoraf de 8,500 vare tagne tilfange.

5) **Petersburgs og Richmonds Beleiring.** Napoleon den 1ste har sagt, at 50,000 Mand kunne forsvare en befæstet Stad mod 300,000 Mand. Da Lee drog sig tilbage til det stærkt befæstede Richmond, udgjorde hans Hær 70,000 Mand, og han var saaledes efter Napoleons Ord istand til at forsvare sig mod en Hær af 420,000 Mand. Grants Hær udgjorde kun 150,000 Mand. — Samme Dag, som Grant gik over Jamesfloden sendtes Gen. Smiths Korps mod det paa den søndre Bred af Appomatoxfloden beliggende Petersburg, hvis Besiddelse var af den allerstørste Vægt, fordi "den, som indehavde Byen med Lethed kunde sætte sig i Besiddelse af de Jernbaner, paa hvilke Levnetsmidles og andre Nødvendeghedsgjenstande bragtes til Richmond". Smith, med hvem Hancock forenede sig den 15de Juni, kunde let have indtaget Byen, dersom han dristigt havde stormet Fiendernes svage Forsvarsværker. Han undlod dette, indtil Beauregard var kommet Byen til Undsætning og omkring samme havde opført stærke Forskandsninger. Disse bleve den 17de og 18de angrebne af Grant, men de kunde ikke indtages ved Storm. Unionshæren tabte næsten 10,000 Mand i disse Kampe og nødtes til at skride til en formelig Beleiring af disse 2 Byer. Under denne Beleiring holdt Grant Rebellerne i bestandig Sysselsættelse. Snart angreb han dem Nord for St. Jamesfloden, snart Syd for samme, snart truede han et Punkt og snart anfaldt han paa et andet. Lee tilbageslog vistnok alle Angreb, som rettedes mod Rebellernes Hovedstad, men hans Hær smeltede dagligen sammen, medens samtidigt Unionshæren forøgedes ved Forstærkninger. Alle Lees Forsøg paa at bryde sig gjennem Unionshæren eller rette Modstandernes Blik paa et andet Maal, end det han nu engang havde foresat sig, viste sig at være frugtesløse. Alt nærmere og nærmere omsluttede Unionshærene hans om Hovedstaden liggende Forskandsninger. Efterat en Del af Jernbanerne, der ledte til Hovedstaden, vare komne i Grants Hænder, truedes Sydstatsforbundet desuden af Bankerot. 20 af de Konføderededes Papir Dollars havde nogle Maneder iforveien været lig 1 Dollar i Guld. Nu sank Værdien til 50 Cent eller med andre Ord, hver Papir Dollar var værdt 2½ Cent og endog denne Værdi sank efter nogen Tids Forløb end yderligere til 1¼ Cts.

Næsten daglig kjæmpedes der i de paafølgende Maaneder mere eller mindre blodige Kampe i Nærheden af Petersburg og Richmond. Kun nogle af de vigtigste kunne her omtales. I Slutningen af Juni indtoge Unionstropperne en forskandset Stilling Nord for Jamesfloden ovenfor Malvern Hill ved et Sted, der kaldes Deep Botom og forsvarede samme mod alle Fienders Angreb. Den 30te Juni sprængtes et af Petersburgs stærkeste Fæstningsværker i Luften tillige med 200 Mand, hvorpaa Unionstropperne ved Storm "søgte at bryde sig gjennem Fiendens Forsvarsværker", men Forsøget mislykkedes fuldstændigt, idet de Stormende tabte 5,000 Mand Den 18de Aug. lykkedes det derimod et Unionskorps at sætte sig i Besiddelse af Weldon Jernbanen, der forener Weldon med Petersburg og Richmond, og Rebellerne formaaede ikke senere, trods alle deres Anstrængelser, at tage samme tilbage Den paafølgende Maaned indtog Butler en vigtig Fæstning Nord for Jamesfloden, hvorefter der den 27de Okt. foregik en skarp Kamp ved Hatchers Run. I disse og de andre Kampe, der udkjæmpedes i Nærheden af Petersburg og Richmond før Aarets Slutning tabte Unionsarmeen 40.000 Mand og Rebellerne omkring 20,000.

6) **Rebellernes 3die Indbrud i Maryland. Sheridans Kamp i Shenandoahdalen.** Efterat Hunter var blevet nødt til at trække sig tilbage til Vest Virginien, gav Lee Gen. Early Ordre til, at han med 20,000 Mand skulde drage Nordover og for 3die Gang gjøre et Indfald i Nordstaterne. Lee haabede, at han ved denne djærve Manøvre skulde formaa Grant til at hæve Beleiringen af Richmond og ile Washington til Undsætning, især da denne By næsten ikke havde Forsvarere. Saasnart Early erholdt denne Ordre, skyndte han sig Nordover gjennem Shenandoahdalen, var den 2den Juli i Nærheden af Martinsburg, gik over Potomacfloden, brandskattede Hagerstown, ødelagde et langt Stykke af Baltimore og Ohio Jernbanen, ødelagde paa flere Steder Ohiokanalen ved at gjennemgrave dens Banker, og rykkede derpaa mod Frederick. Gen. Wallace i Baltimore skyndte sig med en liden Trop Unionssoldater til Monacacyfloden, for om muligt, at hindre Fienden fra at gaa over samme, men han blev i Bund og Grund slaaet den 9de Juli, hvorpaa Early sendte en Del af sit Kavalleri mod Baltimore, medens han selv rykkede frem mod Washington. Den 10de var han kun 12 Mil fra Byen og to Dage derefter angreb han Ft. Stevens. Gen. Wrigths Korps, "the old Sixth" var imidlertid Natten forud ankommet fra Jamesfloden og havde rykket ind i Byen. Disse Veteraner angrebe Rebellerne og sloge dem efter en haard Kamp paa Flugt Tabet var paa begge Sider forholdsvis meget stort. Early drog efter Kampen tilbage til Potomacfloden og gik over denne, hvorved det lykkedes ham, at bringe med sig hele sit Tros, hvoriblandt 5,000 Heste og 2,500 Stykker Kvæg Tilbagetoget fortsattes derpaa gjennem Shenandoahdalen. Den 19de angreb Gen. Wright Fienden ved Shenandoafloden, men blev slaaet tilbage, hvorpaa Early beseirede en svag Unionstrop under Gen. Crook ved Kernstown den 23de

Juli og derpaa atter vendte sig Nordover, gik over Potomacfloden og sendte Kavalleriet under Mc. Causland, for at herje Landet Den 30te Juli kom Mc. Causland til Cambersburg, Pa., og forlangte af Stadens Indbyggere en Brandskat af $500,000 og lagde, da Skatten ikke betaltes, ⅔ af Byen i Aske. Paa Tilbagetoget angrebes Rebellerne ved Moorefield af Gen. Averill, hvor de tabte det tagne Bytte og mange Fanger.

Den 7de Aug. overtog Sheridan Befalingen over Tropperne i Shenandoahdalen. Med Unionshæren, der bestod af 27 a 30,000 Mand var han i Midten af paafølgende Maaned rykket frem til Berryville, der ligger 10 Mil Øst for det paa den anden Side af Opequanbækken liggende Winchester hvor omtrent 22.000 Rebeller havde leiret sig. Efterat en af Rebellernes Divisioner var draget Sydover til Culpepper, angreb Sheridan den 19de Sept. Rebellerne, som da udgjorde 15 a 18,000 Mand Kampen varede i flere Timer og "det var lang Tid usikkert hvad Udfald Striden vilde faa". Tilsidst "bragtes dog Rebellerne i Uorden" og flygtede til en Høide flere Mil Syd for Byen. De havde i Kampen tabt 6,000 Mand; 2,500 vare tagne tilfange og 2,000 Saarede vare efterladte i Hospitalerne i Winchester. Unionshærens Tab udgjorde 4,990 Mand, hvoraf 653 Døde, 3,719 Saarede og 618 Savnede. Den 22de angreb Sheridan Fienden, der laa bag om Forskandsningerne paa Fischers Hill, drev dem efter en lang Strid paa Flugt og tog 1,100 Fanger. Han fortsatte derpaa sit Tog Sydover og forfulgte Rebellerne lige til Staunton. Den 6te Okt. tiltraadte han Tilbagetoget Nordover og forvandlede undersamme Shenandoahdalen til en Ørken. Indbyggerne i denne frugtbare Dal fik nu dyrt betale, at de med Raad og Daad havde understøttet Rebellerne. 2,000 Lader fyldte med Hvede, 70 Møller og en Mængde Vaaningshuse bleve et Rov for Luerne. 4,000 Kreaturer og 3,000 Faar toges til Hærens Behov. Den paa dette Herjetog ødelagte Eiendoms Værdi anslaaes til 25 Mill. Doll s "Shenandoahdalen var ikke længere Fiendens Kornbod". — Den 15de Okt. kom Sheridan til Cedar Creek i Nærheden af Middletown og slog Leir derstedes. Fire Dage derefter og medens han var fraværende angrebe og indtoge Rebellerne Leiren, dreve Crooks og Emorys Korpser paa Flugten og nødte Wright til med sit Korps at drage sig 4 Mil Nordover. Sheridan, der havde tilbragt Natten i Winchester, mødte, da han red til Leiren, en Mængde af sine paa Flugt værende Tropper. Han standsede deres Flugt og formaaede dem til i sluttede Geleder at rykke frem mod Fienden. Denne blev drevet tilbage og Fiendens Stilling ved Cedar Creek blev indtaget med Storm. I vild Uorden flygtede Rebellerne og efterlode paa Slagmarken ikke alene det om Morgenen tagne Unionsartilleri men ogsaa 42 af sine egne Kanoner. Denne Seir var imidlertid dyrekjøbt. Den havde kostet Unionshæren 5,990 Mand, af hvilke de 1,890 savnedes. De fleste af de sidste vare tagne tilfange. Levningerne af Earlys Hær forenede sig tilsidst med Rebelhæren ved Petersburg. Under Felttoget

der havde varet en Maaned, havde Sheridan taget 13,000 Fanger og 10,000 Rebeller vare faldne eller blevne saarede. Hans eget Tab udgjorde 16,952 Mand

7) **Shermans Tog til Atlanta.** Medens Ovennævnte skeede i Virginien, var Sherman den 6te Mai brudt op fra Chatanooga. Hans Hær, der var sammensat af 3 mindre Korpser, udgjorde 97,797 Mand anførte af Generalerne Mc. Pherson, Thomas og Schofield. Af de tre ovennævnte Korpser udgjorde "Cumberland Armeen" 60 773 Mand, "Tennessee Armeen" 24.405 Mand og "Ohio Armeen" 13,559 Mand. Infanteriet udgjorde 88,188 Mand, Kavalleriet 6,149 Mand og Artilleriet, til hvilket ogsaa det "svenske Batteri" hørte, 4,450 Mand med 254 Kanoner. Shermans Maal var det i Hjertet af Georgien liggende Atlanta*) Denne vigtige By forsvaredes af Rebelgeneral J. E. Johnston, der med sin Hær paa omtrent 48,000 Mand laa i en stærkt forskandset Leir ved Dalton**) Samme Dag som Sherman skegyndte dette Tog, indtog han Tunnel Hill og angreb med Held Rebellernes Stilling paa Rocky Face Ridge. Da han imidlertid indsaa, at Fiendens Stilling var saagodt som uindtagelig, foretog han en strategisk Bevægelse, som han siden oftere gjentog under sin Marsh gjennem den vilde Bjergegn. Han gav Mc. Pherson Befaling til med 20,000 Mand at drage Vestover om Dalton og saa fra Snake Cap at rykke mod Sydøst. Denne Manøvre lykkedes og den 11te Mai drog saa hele Shermans Arme den samme Vei. Rebellerne nødtes nu til at rømme Dalton og trække sig tilbage til Resaca, hvor den den 14de atter blev angrebet. Ved Shermans Flankemanøvre blev det nødvendigt for Johnston efter en Kamp, der kostede Unionshæren 4 a 5,000 Mand, den 15de at rømme Resaca, og droge til Cassville 4 Mil Nord for Kingston.***) 5 Dage efter maatte han atter bryde op fra Cassville og drage til Allatoa Pass paa den anden Side af Etowafloden Den 23de Mai gik Unionshæren over denne Flod og drog mod det Sydvest for Allatona Pas liggende Dallas. Begge Hære kjæmpede her med hverandre i Skjærmydsler og mindre Kampe i 10 Dage fra den 25de Mai til den 4de Juni,†) hvorpaa Johnston indtog en stærk Stilling blandt Bjergene

---

*) Fra Ringgold, Unionshærens yderste Forpost, til Atlanta, Centralpunktet i det Fabrikdistrikt, der forsynte Rebellerne med en stor Del af deres Kanoner, Ammunition, Klæder etc., var næsten 100 Mil, og Sherman maatte, for at komme did, drage gjennem en vild Bjergtrakt og gaa over 3 større Floder: Oostenoola, Etowa og Chattachoochee.

**) Rebellernes Hær forøgedes senere ved Forstærkninger. I Slutningen af Juni udgjorde den 55,000 Mand.

***) En af J. C. Davis anført Unionstrop, der den 17de Mai blev sendt Vestover, trængte ltge frem til Rome. (Ga.), hvor Fienden havde Støberier og Magasiner, der faldt i Seicrherrernes Hænder.

†) *En Kamp ved New Hope Church og under et Anfald af Gen. Howard den 27de Mai tabte* Sherman efter Johnstons Opgave 6.000 Mand.

Nord for Marietta, hvor han havde Kenesaw Bjerget tilhøire, Pine Mountain i Midten, og Lost Mountain tilvenstre. I hele 20 Dage forsøgte Sherman forgjæves at drive ham fra denne stærke Stilling, der ved Skandser blev mere og mere befæstet.*) Ligesaa frugtesløst var et Forsøg paa ved Storm den 27de Juni at indtage Kenesaw Bjerget. Unionshæren blev slaaet tilbage og tabte 3,000 Mand.**) Ved en ny "Flankemanøvre" blev imidlertid Fienden nødt til at fortsætte Tilbagetoget til den søndre Bred af Chattahoocheefloden i Nærheden af Atlanta (2den Juli). Efterat derpaa Sherman havde samlet tilstrækkelige Militærforraad i Allatoona, Marietta og Vinings Station, gik han den 17de Juli over Chattahoocheefloden og truede med at sætte sig i Besiddelse af Fiendens til Byen ledende Jernbaner.

Johnston havde paa en mesterlig Maade ledet Tilbagetoget fra Dalton til Atlanta. Trods alle de Kampe, som under samme var blevet stridt, havde han kun tabt 20,000 Mand, hvilket Tab var blevet erstattet, saa at hans Hær ved Ankomsten til Atlanta var ligesaa stor som ved Opbrudet fra Dalton. Regjeringen i Richmond misbilligede dog paa det bestemteste hans kloge Stridsmaade. Den 17de Juli fik han sin Afsked og den energiske og dristige Gen. J. B. Hood, der var en tapper Kriger, men en daarlig General, blev udnævnt til hans Eftermand. Det varede ikke længe, førend han begyndte paa sin af Rebelregjeringen fordrede "Angrebskrig". Den 20de Juli angreb han Thomas's Korps og kjæmpede i flere Timer med samme, men blev ved Nattens Anbrud drevet tilbage til sine Forskandsninger, efterat han havde tabt omtrent 5,000 Mand ***) Den 22de Juli angreb han med den største Heftighed Mc. Phersons Korps der stod kun 2 Mil fra Atlanta. Det var den blodigste Dag under hele Feldttoget i Georgien. I samme faldt den tappre Mc. Pherson og Rebelgeneralen Walker. Befalingen over Tennessee Armeen overtoges nu af Gen. J. A. Logan,†) som understøttet af nogle Regimenter af Schofields Korps var heldige nok til at drive Fienden fra Slagmarken. Unionshærens Tab udgjorde 3,722 Mand;

"Mit eget Tab", siger han, "udgjorde kun 900 (?) Mand". Den 28de Mai angreb Rebellerne Mc. Phersons Korps, men tabte derved 3,000 Mand. Den 14de Juni faldt i en af disse Kampe Rebelgeneralen Polk.

*) I en Skrivelse yttrede Sherman, at hele Egnen var en stor Fæstning, hvis Skandser og Løbegrave strakte sig i en Længde af 50 Mil.

**) Blandt de faldne Unionsofficerer vare Gen. Harker og Obersterne Mc. Cook og Rice.

***) Dette er Shermans Opgave. Rebellerne efterlode paa Slagmarken ikke mindre end 500 Døde og 1,000 Saarede og 860 Soldater toges tilfange. Thomas's Tab udgjorde 1,600 Mand Døde og Saarede.

†) Befalingen over Tennessee Armeen overgaves senere til O. O. Howard.

Rebellernes anslaaes til omkring 8,000 Mand.*) Den 28de Juli angreb Hood for 3die Gang Unionshæren eller rettere Logans Korps, men blev atter slaaet tilbage og tabte, efter Shermans Opgave "mindst 5.000 Mand", Logans Tab udgjorde 700 Mand. Efter denne Seier begyndte Sherman at beleire Byen og at bombardere den Nat og Dag. Samtidigt udsendtes Kavalleritropper paa forskjellige Kanter, for at ødelægge de Jernbaner, der førte til Byen. Ogsaa Hood udsendte Kavalleri, "for at afskjære Unionshæren al Tilførsel" og forlagde en Del af sin Hær til Jonesborough, for at beskytte Jernbanen fra Atlanta til Macon. Gen. Stoneman var sendt afsted, for at ødelægge denne, men han var med den største Delen af sin Styrke faldet i Fangenskab Den 31te Aug. kom imidlertid Sherman med den største Del af sin Hær til Jonesborough og beseirede det derhen forlagte af Gen. Hardee komanderende Rebelkorps, hvilket i Kampen tabte 1,400 Mand. Hood var nu tvungen til at romme Atlanta den 2den Sept.. hvorpaa Unionshæren rykkede ind i Byen, som Sherman havde til Hensigt at forvandle til "et nyt Gibraltar". Han befalede derfor allerede den 4de Sept., at Stadens Indvaanere skulde flytte og begive sig andensteds hen. Før den 12te i s. M. nødtes 446 Familier med tilsammen 1,644 Personer, af hvilke de 800 vare Børn og 79 Tjenestefolk, til at forlade Byen og begive sig Sydover. Mange af dem manglede aldeles Levnetsmidler. Unionshærens Tab under Toget udgjorde nærved 30,000 Mand; Rebellernes 35 a 40,000.

8) **Krigsbegivenhederne i Tennessee og Kentucky. Slagene ved Franklin og Nashville. Morgans Herjetog.** Efter Atlantas Fald brød Hood op med sin Hær, der, efterat han havde erholdt Forstærkninger, udgjorde 36,000 Mand, gik over Chattahoocheefloden og drog mod Allatona, som han angreb med Heftighed den 5te Okt. Han tabte her omkring 2,000 Mand, og nødtes til, da Sherman nærmede sig med den største Del af sin Hær, den 12te at fortsætte sit Tog til Resaca, derfra til Dallas og fra Dallas til Gadsden i Alabama. Sherman fulgte efter ham lige til Gaylesville, men kunde ikke formaa ham til at vove et Slag. Sherman vendte da tilbage til Atlanta, efterat han havde sendt Thomas en Forstærkning af 25 000 Mand og anbetroet Tennessees Forsvar til ham.

Den 31te Oktober ankom Hood til Florence, gik med sin Hær paa 40,000 Mand over Tennesseefloden og rykkede frem mod Columbia, hvorhen han ankom den 27de Novbr. Unionstropperne trak sig nu tilbage til Franklin, hvor der den 30te Nov. kjæmpedes en skarp Strid, der kostede Rebellerne mellem 5,500 og 6,000 Mand. Schofield, der i

*) Det svenske Batteri (det saakaldte Silversparres Batteri) udmærkede sig i denne Kamp ligesom ogsaa i flere forudgaaende Kampe. Medens det kjæmpede med en stærk Rebeltrop, faldt en af Batteriets tappreste Mænd Sergeant Peter S. Wyman fra Ysana i Blekinge, født 1836, flyttet til Amerika i 1854.

Slaget havde tabt 2.326 Mand, drog om Natten til det vel befæstede Nashville, hvor Thomas samlede hele sin Hær, der med Militstropper gik op til 56.000 Mand. Den 2den Dec. var Hood med sin Hær kun 2 Mil fra Byen, hvilken han nu begyndte at beleire Tiden mellem dem 3die og 15de Del. optoges paa begge Sider med Rustninger til den forestaaende Kamp. Den 15de gjorde Thomas et Udfald fra Byen, drev Fienden tilbage og tog 1,200 Fanger. En anden større Seier vandt han Dagen derefter ved sine Troppers Tapperhed og ved sin egen ubestridelige Dygtighed som Hærfører. Hele den fiendtlige Arme blev da slaaet paa Flugten. Hood tabte i dette Slag et stort Antal Saarede og Døde. 4,462 Fanger, blandt hvilke 287 Officerer, derhos 53 Kanoner og Geværer i Tusindvis. De slaaede Rebeller bleve forfulgte i flere Dage paa deres Flugt til Tennesseefloden, over hvilken de gik den 27de Dec. Hood havde under sit Feldttog i Tennessee foruden Tusinder af Døde og Saarede tabt 13.189 Fanger, 2,000 Desertører og 72 Kanoner. Hans Hær, der havde udgjort 40.000 Mand, var næsten fuldkommen tilintetgjort. Thomas's Tab udgjorde omkring 10,000 Mand.

I Sommerens Løb blev Kentucky og Tennessee meget ofte forurolige af Guerillabander, der brøde ind i Landet, herjede vidt og bredt og derpaa skyndte sig til Virginien eller en anden af Sydstaterne med det tagne Bytte. Den før nævnte Gen. Morgan, der rømte fra Fængslet i Ohio, gjorde saaledes i Juli Indfald i Kentucky og udstrakte sit Plyndretog ligetil Lexington. Han blev dog snart beseiret af Gen. Burnbridge og flygtede til Virginien. Der samlede han en ny Guerillabande, med hvilken han gjorde et Indfald i Tennessee, hvor han blev overrumplet og dræbt den 4de Sept. Rebelgeneral Breckenridge gjorde ogsaa et Indfald i Øst Tennessee, men blev i December af Gen. Stoneman drevet tilbage til Virginien.

9) Shermans "Tog til Havet". Efterat Sherman var kommet tilbage til Atlanta, blev den 15de Novbr. efter hans Befaling alle Byens Fabrikker, Værksteder og Magasiner lagte i Aske. Den følgende Dag rømte han Byen og begyndte med sin Hær paa omtrent 60,000 Mand Infanteri og 5,500 Mand Kavalleri — sit berømte "Tog til Havet", under hvilket den frugtbareste Del af Georgien "blottedes for Levnetsmidler" og tilføiedes anden Skade, som ikke saa let kunde gjenoprettes. Hæren, hvis høire Fløi anførtes af Gen. Howard, og den venstre af Gen. Slocum, medens Kavalleriet komanderedes af Gen. Kilpatrick, skulde paa sit Tog leve af Landets Hjelpekilder. Soldaterne vare dog forbudt, at trænge ind i Indbyggernes Boliger og at fratage Fattige deres nødvendige Levnetsmidler. Heste, Mulæsler og Vogne maatte tages til Armeens Behov, men de Fattiges Eiendom skulde om muligt skaanes. Mødte Hæren Modstand af Statens Indvaanere eller af Guerillabander, saa skulde den Egn, hvor man mødte en saadan Modstand, herjes med Ild og Sværd.

Det lykkedes Sherman ved sine Marsher aldeles at forvilde Fienden, der troede, at en eller anden By truedes med Anfald. Toget gik Østerover fra Ocmulgeefloden til Savannahfloden og siden mod Sydøst langs denne Flod. Den 23de Nov. rykkede en Del af Hæren ind i Milledgeville, hvis Arsenaler, Fabrikker og Magasiner bleve Luernes Rov. Den 26de faldt Sandersville uden synderlig Modstand og kort derpaa Millen, hvor Rebellerne nylig havde havt et af sine usle Fængsler for fangne Unionssoldater. Alle Jernbaner, Stationer og Magasiner, der laa paa Hærens Vei, bleve ødelagte tilligemed megen anden Eiendom. Beauregard opfordrede i Proklamationer Georgiens Indvaanere til at gribe til Vaaben og tilintetgjøre Shermans Hær, men dette var umuligt, da Staten led Mangel paa vaabendygtige Mænd. Den 10de Dec. var Sherman med sin Hær kun nogle faa Mil fra Savannah og stormede 3 Dage derefter Ft. Mc. Allister samt satte sig i Forbindelse med den af Admiral Dahlgren anførte Unionseskadre derstedes. Den 21de rømmede Rebelgeneral Hardee Savannah, efterat han havde ødelagt 2 af de Konføderedes Pantserskibe og en hel Del Eiendom, der tilhørte Rebellernes Regjering.*) Umiddelbart derpaa rykkede Sherman ind i Byen, hvor 229 Kanoner, store Militærforraad og 25,000 Baller Bomuld, som Bytte faldt i hans Hænder.

Unionshæren havde siden den 16de Dec. marsheret næsten 300 Mil og under dette Tog anrettet en Skade, der af Sherman anslaaes til 100 Mill. Doll.s. En Landstrækning paa 30 til 60 Mils Bredde var plyndret for alle Kreaturer og Kornvarer. 10,000 Heste og Mulæsler vare tagne til Armeen og 20,000 Baller Bomuld var blevne ødelagte. 7,000 Negre, hvilke med Glæde hilsede Unionstropperne som deres Befriere, fulgte med til Savannah. At mange Voldsgjerninger bleve udøvede under Toget lader sig ikke nægte, men de fleste af disse udøvedes af Marodører og Røverbander, hvilke som Shakaler fulgte i Hærens Spor.**)

Medens Sherman drog mod Savannah og som en bekjendt Historieskriver siger, "afhug Oprørets Sener", forefaldt der flere mindre Krigsbegivenheder i de vestre Sydstater. Gen. Canby i New Orleans udrustede en "Expedition", der truede Mobile "og holdt Rebeltropperne i Syd Missisippi sysselsatte". Gen. Grierson foretog samtidigt dermed et Herjetog fra Memphis til Vicksburg.

---

*) Sherman havde den 17de Dec. opfordret Hardee til at kapitulere, men derpaa erholdt et benægtende Svar. Den 21de blev imidlertid Hardee nødt til med sin Styrke (10,000 Mand), at rømme Byen og drage til Charleston.

**) Herved benægtes ikke, at enkelte Streifkorps tilhørende Armeen undertiden overtraadte Generalens Befaling, men deraf maa man ikke drage den Slutning, at "Shermans Hær manglede Disiplin". Ingen Hær er vel bedre disiplineret end den tydske Hær, og dog udøvede den i den tydsk-franske Krig 1870 og 71 ikke saa faa Voldsgjerninger.

10) **Faraguts Kamp i Mobilebugten.** Indløbet til Alabamas største Handelsby Mobile beskyttedes af 3 Fæstninger: Morgan med 60, Gaines med 30 og Powell med 98 Kanoner. De to førstnævnte Fæstninger laa ligeoverfor hverandre og Afstanden mellem dem var omtrent 4 Mil.*) Indløbskanalen i Nærheden af Ft. Morgan beskyttedes af en Mængde Torpedoer og inde i selve Bugten laa en Rebeleskadre bestaaaende af det store Pantserskib "Tennessee" og Kanonbaadene "Gaines", "Morgan" og "Selma". I August besluttede Admiral Farragut, der anførte en Unionseskadre paa 4 Monitorer og 11 Træfartøier, at passere mellem begge Fæstningerne Gaines og Morgan og at trænge ind i Mobile Bugten. Den 5te styrede han med sin Eskadre, hvis Træfartøier med Jernkjættinger vare blevne sammenbundne to og to, op til Indløbet mellem nævnte Fæstninger, der med Heftighed begyndte at beskyde Fartøierne. Monitoren "Tecumceh", der gik i Spidsen, stødte allerede ved Stridens Begyndelse paa en Torpedo og sank inden nogle faa Minutter, hvorved næsten hele Besætningen druknede. Farragut, som fra Riggen af sit Flagskib "Hartford" ledede sin Eskadres Bevægelser, trængte dog inden en Times Forløb ind i Bugten, hvor han stødte sammen med den der liggende Rebeleskadre. Kanonbaaden "Selma" blev taget. De to andre Kanonbaade flygtede til Mobile. Pantserskibet vilde derimod "hverken stryge Flag eller fly". I hele to Timer formaaede ingen Kugle at gjennemtrænge "Tennessees" Pantser, men tilsidst gjennemboredes samme af en Kugle, hvilken dræbte eller saarede nogle af Officererne og nogle Mand af Besætningen. En Bombe ødelagde samtidigt dermed Skibets "Styreapparat" og de heftige Stød of Monitorerne gjorde tilsidst "Rebelkolossen" redningsløs. Admiral Buchanan, der i Kampen havde tabt sin ene Fod, nødtes da til at stryge Flaget og med Besætningen, der udgjorde 190 Mand, at give sig til Fange Unionseskadrens Tab udgjorde 52 Døde og 170 Saarede. — Et af Gen. Granger anført Unionskorps paa 1.500 Mand var allerede den 3die Aug. gaaet over til Dauphin Øen og havde rykket frem mod Fort Gaines. Rebellerne rømmede da Ft. Powell og begave sig til den førstnævnte Fæstning, som dog efter Kampen i Mobile Bugten nødtes til at kapitulere den 8de Aug., hvorpaa Ft. Morgan den 23de fulgte dette Exempel, efter at Fæstningen var blevet bombarderet i et Døgn. I disse Kampe toges næsten 1.500 Rebeller tilfange, deres Flaadeeskadre ødelagdes og Mobile var i Fremtiden lukket for Blokadebrydere.

11) **Krigsbegivenheder i Missouri.** I den Nordre Del af Missouri havde der dannet sig et hemmeligt Selskab, der endog havde Loger i Indiana, Kentucky, Illinois og New York. Dette Selskab, der i Missouri kaldte sig "The Order of American Knights" eller "Sons of Liberty", bestode "af Rebelvenner, der i Mørket smedede sine Planer mod Unionen".

*) Tillands beskyttedes Mobile af 3 Forsvarslinier med en Mængde Fæstninger og nedenfor Byen var der 10 Strandbatterier.

Den tidligere omtalte Demokratleder Vallandigham og Rebelgeneralen S. Price vare Ordenens "Supreme comander". 23,000 gode Demokrater havde aflagt Ed paa, at forene sig med den sidste, saasnart han med en Rebelhær brød ind i Staten; og i en af derer Loger i St. Louis fremsattes Forslag om, at myrde alle Unionsembedsmænd i St. Louis. Da Rosecrans, som var Overstbefalende over de faa Unionstropper i Staten, erholdt Underretning om disse Stemplinger, lod han 30 a 40 af dette værdige "Broderskabs" Medlemmer arrestere og satte dem i Fængsel samt anholdt hos Regjeringen om Forstærkning. Derover opirredes Selskabets øvrige Medlemmer i høieste Grad. Allerede i Juli begyndte de i Platte Co. boende Brødre, at hjemsøge med Mord og Brand de af deres Naboer, der vare Unionsvenner, og yttrede sin Glæde over, at det var lykkedes Price i Arkansas at samle en Hær paa 15,000 Mand, med hvilken han drog mod den Sydøstre Del af Missouri i den Hensigt at trænge frem til St. Louis. Den 27de Sept. ankom Rebelhæren til Pilot Knob, der forsvaredes af Gen. Ewing med 1,200 Mand. Da Rebellerne forsøgte at storme Byens Forsvarsværker, bleve de drevne tilbage og tabte 1,000 Mand. Ewing rømte dog alligevel om Natten Byen og drog sig tilbage til Rolla, hvorpaa Rebelhæren rykkede frem til Potosi og Richwood, der kun laa 40 Mil fra St. Louis. Rosecrans havde imidlertid samlet en Hær paa 25 a 30,000 Mand, hvorfor Price ikke vovede at angribe St. Louis, men vendte sig isteden derfor mod Jefferson City. Ved sin Ankomst dertil den 7de Okt. fandt han imidlertid, "at et Angreb kun vilde have et Nederlag tilfølge". Han drog derfor længer Vestover til Booneville, Marshall og Lexington; den hele Tid forfulgt af Rosecrans's Tropper. Efterat han var kommet til Big Blue River, blev han den 23de slaaet af Gen Pleasantons Kavalleri og af Kansas Trosper anførte af Gen Curtis. Tilbagetoget fortsattes siden Sydover og forvandledes snart til Flugt, under hvilken 2,000 Rebeller toges tilfange. Deres Artilleri og deres Tros faldt derhos ogsaa i Seierherrernes Hænder. Rosecrans's Tab udgjorde 174 Døde, 336 Saarede og 171 Fanger.

12) Rebelkapere. **Rebelsammensværgelser i Kanada og Nordstaterne**. Tre i England byggede Rebelkapere bleve i 1864 opbragte eller ødelagte. "Alabama", som i Løbet af 2 Aar havde opbragt omtrent 60 Handelsfartøier og "næsten drevet det amerikanske Flag fra Havet", løb den 11te Juni ind i Cherbourgs Havn, (Frankrig). Tre Dage derpaa ankom de For. Staters Orlogsdampskib "Kearsage" fort af Kapt. J. A. Winslow. Til denne sendte "Alabamas" Chef, Kapt. R. Semmes en Udfordring til den 19de Juni at fegte en Søkamp udenfor Cherbourgs Havn. Udfordringen modtoges og efter en Times Kamp blev Alabama skudt isænk. Semmes og omtrent 40 af Besætningen reddedes af en engelsk Dampjagt, som skyndte sig at bringe dem til England. Den øvrige Del af Besætningen optoges af "Kearsarge". Kun 19, hvoraf de fleste vare saarede, gik tilbunds med Kaperen. "Georgia", en anden Rebelkaper, blev den 15de Aug. i Nærheden af Portugal

opbragt af de For. Staters Orlogsfartøi "Niagara" ført af Kommandør Craven. Den tredie Kaper, "Florida" blev i Strid med Neutralitetslovene taget i Bahias Havn, Brasilien af Kom. Collins paa Orlogsdampskibet "Wachusett". Flere nye Rebelkapere bleve dog udrustede i Aarets Løb og en af disse "Tallahasee" opbragte og ødelagde i 10 Dage 30 Handelsfartøier.

Mange Rebeller havde begivet sig til Kanada, hvor de opmuntrede af sine demokratiske Venner i Nordstaterne foretog Stemplinger mod Unionsregjeringen. En af disse Planer havde til Hensigt ved Overrumpling at befri flere Tusinde Rebelfanger, der forvaredes paa Johnson Island i Erie Søen; en anden var at befri 8,000 Rebelfanger, der holdtes i Forvaring i Camp Douglas i Chicago, hvorpaa Byen skulde plyndres og et Herjetog foretages til Veststaterne. Ved at sende pestbesmittede Klæder til Nordstaterne troede man ogsaa, "at kunne virke meget til de Konf. Staters Gavn". Den 19de Okt. brød en Rebelbande ind i Vermont, plyndrede Bankerne i St. Albans, dræbte flere af Borgerne derfteds og vendte paa stjaalne Heste tilbage til Kanada. I Overensstemmelse med en opgjort Plan, om at brænde Nordens vigtigste Byer, antændte Rebeller i Novbr. New Yorks største Hotel og Theatrer, men Mordbranden blev lykkeligvis opdaget i Tide. En af Mordbrænderne R. C. Kennedy blev grebet og for sin Brøde hængt i New York den 25de Mai 1865 De Konf. Staters Regjering tog endog under Overveielse Forslag om, ved Mord at rydde Lincoln, Seward, Greeley og andre fremragende Mænd i Norden af Veien, samt et andet Forslag, om at sprænge Kapitolet i Washington i Luften, naar Kongressens Medlemmer forsamledes der.

13) **Den ydre og indre politiske Stilling Præsidentvalg. En ny Stats Optagelse i Unionen.** De For. Stater kom i et spændt Forhold til Frankrig, da Maximilian den 1ste besteg "det af Napoleon den 3die skabte mexikanske Keiserdømmes Throne". Den 4de April erklærede Repræsentanthuset i Washington "at de For. Stater ikke kunde finde det foreneligt med sine Grundsætninger at anerkjende et under en europæisk Magts Auspicier paa Ruinerne af en republikansk Stat oprettet Monarki i Amerika" og ihvorvel Senatet ikke tiltraadte denne Beslutning og Præsidenten søgte at mildne Indtrykket af samme i Frankrig, var dog Enhver overtydet om, at en Konflikt var forhaanden mellem Unionen, der fremdeles betragtede Juarez som Republikken Mexicos lovlige Represenfant, og Frankrig, der understøttede Keiserthronen med Penge og Hjælpetropper. Med Brasilien opstod der Tvist. fordi at Rebelkaperen "Florida" var blevet taget i Bahias Havn, hvorimod den brasilianske Regjering nedlagde Protest. Det gode Forhold mellem begge Magter blev dog efter kort Tids Forløb atter gjenoprettet.

Jo mere Præsidentvalget nærmede sig, des heftigere blev Partistriden mellem Republikanerne og Demokraterne. Mange af de sidste paastode nu høilydt, at Regjeringen skulde slutte Fred med de Konf. Stater og kalde de seirende Unionshære tilbage til Norden. Endogsaa

i Kongressen hørtes saadanne Røster. En Demokrat, A. Long fra Ohio, yttrede i Huset, at Regjeringen skulde anerkjende Sydstatsrepubliken. "Syden", sagde han, "ønskede en fredelig Skilsmisse, men I, som havde Magten sagde Nei. I vilde underkue Sydstaterne. Det er endnu ikke lykkedes Eder, og den almægtige Gud give, at det aldrig maa lykkes Eder".*) De demokratiske Ledere udenfor Kongressens Sale førte et endnu djærvere Sprog. Snart skildrede de Præsidenten som en "blodtørstig Tyran" og den republikanske Regjering som "et Afgrundens Plageris", snart fremholdt de for Folket den Nød, som Krigen medførte og hvor let den kunde afhjælpes, dersom en demokratisk Styrelse fik Magten i Hænde. — De radikale Republikanere gik paa den anden Side til en saadan Yderlighed, at de forlangte, at Rebellernes Eiendom skulde konfiskeres og fordeles blandt Unionssoldaterne. Ved en Konvention i Cleveland, Ohio, den 31te Mai nominerede de J. C. Fremont til Kandidat for Præsident**) og J. Cochrane til Kandidat for Vicepræsident. En Uge derefter sammentraadte "Unionsrepublikanerne" i Baltimore og nominerede til Præsidentkandidat Abraham Lincoln og til Kandidat for Vicepræsident And. Johnson fra Tennessee. Den 29de Aug. sammentraadte Demokraterne i Chicago og nominerede til Præsident den af dem saa meget roste Mc. Clelland og til Vicepræsident H. Seymour. Ved Valget erholdt Lincoln 2,216,067 Stemmer og 212 Elektorstemmer, Mc. Clelland erholdt 1,808,725 Stemmer og 21 Elektorstemmer.***) Abraham Lincoln var følgelig gjenvalgt og Rebellernes Haab om en demokratisk Seier i Norden tilintetgjort.

Den 31te Okt. optoges Nevada (112,000 Kv. Mil) som Stat i Unionen. Ved det faa Dage derefter afholdte Valg afgav Staten 16,420 Stemmer.

14) Begge Magters Krigshære. Wilmingtons Erobring. Den 1ste Jan. 1865 udgjorde de For. Staters Hære tilsammen 959,460 Mand, "hvoraf de 620,924 vare tjenestgjørende og de 338,536 fraværende". Unionstropperne vare vel forsynede med Levnetsmidler og

---

*) Det var ved denne Anledning, at Præsident Garfield holdt sin herlige Tale, i hvilken han stemplede Long som en ny Arnold, villig til i Seierens Stund at overlevere til Landsforrædere Nationen, dens Flag, dens Ære og Frugten af alle Opoffrelser. Med 98 mod 18 Stemmer misbilligede Huset Longs Yttring og der fremsattes Forslag om, at han skulde udstødes af Huset.
Fredsforslag bleve ved flere Leiligheder fremsatte af de Konf. Stater, men da Lincoln bestemt som Fredsvilkaar fordrede Unionens Gjenopprettelse og Slaveriets Afskaffelse, ledede Underhandlingerne ikke til noget Resultat.

**) Fremont frasagde sig inden Valget Kandidaturen.

***) Kun Delaware, New Jersy og Kentucky gave Mc Clelland Elektorstemmer. 119,754 Soldater stemte paa Lincoln og 34,294 paa Mc. Clelland.

andre Forraad, medens Rebelsoldaterne derimod lede Mangel baade paa Mad og Klæder. Rebelarmeen, der i 1864 havde udgjort 350,000 Mand, formindskedes mere og mere ved Kampe, Sygdom og Rømning. Endog Slavernes Udskrivning til Krigstjeneste, det fortvivlede Middel, som Rebelregjeringen greb til i Marts 1865, formaaede ikke i nogen mærkelig Grad, at forandre den betænkelige Stilling "Dog proklamerede Jeff. Davis paany Krigens Fortsættelse". Raseriet havde endnu ikke lagt sig, men Sydstatsforbundets Kræfter vare udtømte og dets ledende Personer levede i Kiv og Trætte.

Efterat Farragut med sin Eskadre var trængt ind i Mobilebugten, var Wilmington i Nord Carolina den eneste Havn, som kunde anløbes af Blokadebryderne, og det var desaarsag af den største Vigtighed for Rebellerne, at samme ikke blev blokeret. Indløbet til Havnen beskyttedes af det i Nærheden af Kap Fearfloden liggende Ft. Fisher. Denne Fæstning blev i December 1864 angrebet af omtrent 6,000 Mand, anførte af Butler, og af Admiral Porters Eskadre, der førte 500 Kanoner.*) Efterat Flaaden i 2 Dage havde bombarderet Fæstningen, landsattes Tropperne, men Butler vovede ikke at foretage en Storm, da han formente, at Fæstningen ene kunde indtages ved en formelig Beleiring. Hans Post overgaves da til Gen. A. H. Terry, som den 13de Jan. 1865 landsatte 8,000 Mand paa Federal Point. Porters Flaade bombarderede samtidigt dermed Fort Fisher, hvilket derpaa den 15de indtoges med Storm. 2,000 Rebeller bleve tagne tilfange. Terrys og Porters Tab udgjorde omtrent 1,000 Mand. — Dagen efter rømmede Rebellerne det Syd for Floden liggende Ft. Casswell, hvorpaa Terry, med hvem Schofield havde forenet sig, den 21de Feb. tvang dem til at rømme Wilmington

15) Shermans Tog gjennem Syd og Nord Carolina. Sherman opholdt sig over en Maaned i Savannah. I denne Tid indsattes en unionsvenlig Styrelse i Byen, Fæstningsværkerne bleve forstærkede og de opgivne saakaldte Sea Islands og Rismarkerne ved Carolina og Georgiens Kyst overlodes til de Negre, der havde fulgt Toget gjennem Georgien. Den 1ste Febr. 1865 brød Sherman op og drog Nordover ind i Syd Carolina. Ved at true Charleston paa høire Side og Augusta paa venstre tvang han Rebellerne til at sende den største Del af sine Tropper til disse to Byers Forsvar. Derefter blev det ham forholdsvis let, at adsprede de svage Korpser, med hvilke Beauregard søgte at hindre hans Marsh Nordover. Hele hans Hær "brændte af Begjærlighed" efter at hævne sig paa Syd Carolina, der først havde grebet til Vaaben mod Unionen og dyrt fik Folket i de Egne, der laa i Hærens Vei, betale for sine politiske Lederes Synder. Den 17de Febr. drog Sherman ind i Syd Carolinas Hovedstad Columbia, der var ble-

---

*) Butler forsøgte ved en Krudtexplosion at ødelægge Fæstningen, men dette Forsøg mislykkedes ganske og aldeles. Vistnok sprang den med 25 Tons Krudt ladede Pram, der var bragt hen til Fæstningen, i Luften den 23. Dec., men "Fæstningsværkerne rystedes ikke af Smællen".

vet rømt af Rebellerne. Disse havde efterladt en Mængde brændende Bomuldsballer paa Gaderne. Følgen deraf var en Ildebrand, der lagde en stor Del af Byen i Aske. Efterat alle Fabrikker, Værksteder og Magasiner vare blevne ødelagte fortsattes Marshen til Winnsborough (21de Febr.) og derpaa mod Nordøst til Fayetteville, Nord Carolina, hvorhen Hæren ankom den 13de Marts.

Shermans Bevægelser i Syd Carolina, havde havt til Følge, at Rebelgeneralen Hardee rømte Charleston. Før sit Aftog ødelagde Rebellerne nogle Kanonbaade, flere Tusinde Baller Bomuld og antændte Byen, der havde været beleiret i 18 Maaneder. Den 18de Febr. besatte Gen. Gillmore Byen. Den 14de April heisede Gen. Anderson paa Fort Sumter det samme Unionsflag, som han 4 Aar tidligere havde taget ned, da Rebellerne nødte ham til at rømme Fæstningen. Blandt Byttet, som toges der, var 450 Kanoner og Forraad af flere Slagt.

I Nord Carolina mødte Sherman en alvorligere Modstand, end han tidligere havde mødt. Johnston, som i Nødens Tid havde gjenfaaet Komandoen, begyndte at samle en betydelig Hær Nordenfor Kap Fearfloden. Da Sherman den 16de Marts gik over denne Flod, blev hans Fortropper angrebne af 20,000 Rebeller anførte af Hardee, som ved Averysborough forsøgte at opholde Unionstropperne indtil Johnston kunde vinde frem. Dette mislykkedes dog, og da Johnston 3 Dage efter med hele sin Hær angreb den ene Fløi af Shermans Hær, hvilken var rykket frem til Bentonville, blev han drevet tilbage med stort Tab. Han tabte i dette Slag næsten 3,000 Mand, medens Unionsarmeen kun tabte 1,646 Den 23de Marts drog Sherman ind i Goldsborough, hvor han forenede sig med Terry fra Wilmington og Shofield fra Newbern. Efter denne Forening udgjorde hans Hær 100,000 Mand. Toget gjennem Syd og Nord Carolina, der kun havde kostet Unionshæren henved 3,000 Mand, havde tvunget Rebellerne til at rømme hele Kysten fra Savannah til Newbern.

16) **Mobiles Beleiring og Fald. Herjetog.** I Marts begyndte Gen Canby og Adm. Thatcher mod 45,000 Mand at beleire de Østenfor Mobile liggende Fæstninger, hvilke forsvaredes af Gen. Taylor og 9.000 Mand. Efterat det Spanske Fort og Ft. Blakely var indtaget ved Storm og Fæstningerne Huger og Tracy vare blevne rømte samt Unionsflaaden trængt frem til Mobile, kapitulerede Byen den 12te April. Omkring 5,000 Rebeller vare bleve tagne tilfange. Unionshærens Tab udgjorde kun 1,500 Mand.

Medens Mobile blev beleiret foretoges der 3 Herjetog af Generalerne Wilson, Stoneman og Sheridan. De to førstnævnte vare udsendte af Thomas. Den 22de Marts brød J H. Wilson op fra Chickasaw og drog med 12,000 Mand Kavalleri Sydover i den Hensigt at herje det midtre Alabama og paa samme Tid hindre Fienden fra at sende Forstærkning til Johnston i Nord Carolina eller Taylor i Mobile. Under Toget indtoges Russelville, Jasper (27de Marts), Elyton (30te), Montevallo (31te), Centreville

og Maplesville (den 1ste April). Rebelgeneral Forrests 5,000 Ryttere bleve beseirede i Nærheden af Maplesville, hvorpaa Toget fortsattes til den vigtige By Selma, hvis Fæstningsværker den 2den April bleve stormede og tagne. Efterat Arsenaler, Fabrikker og Magasiner derstedes vare lagte i Aske, drog Wilson mod "Montgomery, Rebellernes første Hovedstad" og derifra til Columbus, Georgien, hvor han den 16de tog et stort Bytte. Fire Dage efter faldt Macon i det seirrige Kavallerikorps Hænder. 6,000 Rebeller vare under Feldttoget blevne tagne tilfange. Blandt det tagne Bytte var 200 Kanoner.

Stoneman brød den 19de Marts op fra Knoxville, Tennessee og drog med 3 Brigader Østerover i den Hensigt at ødelægge Jernbaner og Broer i Nord Carolina og det Sydvestre Virginien. "Derved skulde Lees og Johnstons Tilbagetog i Tilfælde af Nederlag umuliggjøres. Stoneman drog gjennem Bulls Gap til Wataugafloden, over Iron Mountain til Boone og derfra til Wilkesborough, hvorpaa han brød ind i Virginien og indtog Christiansburg, Whyteville, Salem og Lynchburg, drog derpaa Sydover gjennem Jacksonville og Taylorsville til Germantown (N. C) og derfra til Salisburg, der indtoges den 12te April. Under Toget var Jernbaner og anden Eiendom vurderet til Millioner af Dollars blevet ødelagt.

Ifølge en Ordre fra Grant brød Sheridan den 27de Febr. op fra sit Vinterkvarter i Winchester og drog med sine af Devin og Custer anførte Kavallerister, 10,000 Mand, mod Lynchburg, "for at afskjære Fienden al Tilførsel fra denne Del af Landet". Allerede den 2den Marts var han kommet til Waynesborough, hvor Custer samme Dag ved et raskt Anfald beseirede Gen. Early, der med 2,500 Mand bevogtede Blue Ridge Passet. 1,600 Rebeller bleve tagne tilfange, 11 Kanoner og 200 Vogne, læssede med Amunition og Levnetsmidler, bleve derhos Seierherrerner Bytte Toget fortsattes derpaa til Charlottesville i Jamesdalen. Efterat alle Jernbaner og Kanaler Vestenfor Richmond vare blevne ødelagte, gik Sheridan over Syd og Nord Anna Floderne og drog til White House, Nord for Richmond, hvorhen han ankom den 19de Marts. Efter en Uges Hvile gik han over Chickahominyfloden og Jamesfloden samt slog den 26de Marts Leir ved Hatchers Run, Syd for Petersburg.

17) Richmonds og Petersburgs Fald Lees Tilbagetog og Kapitulation ved Appomattox Court House. I Marts 1865 var de Konf. Stater som krigførende og politisk Magt indskrænket til den Søndre Trediedel af Virginien og den Nordre Trediedel af Nord Carolina eller til et Omraade af kun 22,500 Kv. Mil. Rebelhærene indenfor dette Omraade udgjorde 100,000 Mand. Unionshæren udgjorde derimod henimod 250,000 Mand.*) Lees Hær i Petersburg udgjorde efter Ra-

*) Den 1ste Marts talte Unionshærene 965,591 Mand, men af denne Styrke laa 180,000 Mand paa Hospitalerne eller vare paa Grund af

porterne 175,000 Mand, men "Halvparten af Soldaterne vare fraværende", saa at Hæren i Virkeligheden kun udgjorde 65,000 Mand. Med denne Styrke, der led Mangel paa Mad og Klæder,*) skulde Lee ikke blot forsvare begge Byerne, men ogsaa de Jernbaner, paa hvilke Levnetsmidler og andre Fornødenheder førtes til hans Hær.

Lee mærkede snart, hvad Grant havde til Hensigt med sine Kombinationer. I Syd for Petersburg laa Sherman, i Vest Thomas og i Øst foran Forsvarsværkerne Grant. At bryde sig gjennem Unionshærene og senere forene sig med Johnston var nu Lees Hensigt. Den 25de Marts lykkedes det 5,000 af Gen. Gordon anførte Rebeller med en pludselig Stormning at indtage en paa Grants høire Fløi liggende Skandse, Ft. Steadman. Samme blev dog kort derpaa taget tilbage, ved hvilken Leilighed 3,000 Rebeller bleve dræbte, saarede eller tagne tilfange. Nogle af Fiendens Udenværker bleve derpaa tagne. Rebellernes Tab i Dagens Kampe gik op til 4,500 Mand, Unionshærens udgjorde 2,000.

Fire Dage efter Rebellernes Anfald paa Ft. Steadman udstrakte Grant sin venstre Fløi paa den anden Side af Hatchers Run. Sheridan rykkede med en Kavalleristyrke paa 9,000 Mand mod et Vest for Rebellernes høire Fløi liggende Punkt Five Forks, hvor flere Veie stødte sammen. To Infanterikorpser (Warrens og Humphreys) brøde paa samme Tid op og droge mod White Oak Veien. Lee efterlod da 8

Sygdom fri for at gjøre Tjeneste; 132,000 vare detacherede fra Hovedstyrken og 50,000 vare "fraværende". Hærenes virkelige Styrke udgjorde saaledes 602,591 Mand.

*) Virginien kunde ikke skaffe Hæren, hvad den behøvede, hvorfor en Mængde Kjød og andre Livsfornødenheder maatte indføres fra Udlandet. Denne Indførsel ophørte, da Wilmington i Februar indtoges af Unionstropperne. Efterat Sherman paa sit "Tog til Havet" havde ødelagt Jernbaneforbindelsen med alle de Egne, hvorfra Kornvarer kunde erholdes, var det ene "med Vanskelighed, at det daglige Brød kunde anskaffes". Den Lønning, som Soldaten fik for en Maaneds Tjeneste, var ikke tilstrækkelig til derfor at kjøbe et Par Sko. "Prisen paa alle Varer var steget i samme Forhold, som Værdien af Papirpengene vare sunkne". Regieringen "skabte vistnok Penge" Nat og Dag, men den formaaede ikke at skabe en Værdi for disse Penge. Den nødtes derfor til at afspise dem; der havde Penge af visse "Udgaver", med den Besked, at den Slags ikke indløstes. Enhver Jordbruger skulde ifølge en i Marts 1865 vedtaget Lov til Regieringen betale en Tiendedel af Alt, hvad han avlede; paa al fast og løs Eiendom lagdes en Skat, der gik op til 8 pCt., Skatten paa klingende Mynt var 20 pCt., paa Papirpenge 5 pCt. o. s. v. Al den klingende Mynt, som Regjeringen kunde anskaffe, var blevet sendt til Udlandet for derfor at indkjøbe Krigsfartøier, Vaaben og Ammunition. Nu var der ikke alene Mangel paa Penge, det vil sige Mynt, som havde nogen Værdi, men ogsaa paa Vaaben. Da der blev fremsat Forslag om at opbyde 300,000 Negre til Krigstjeneste, oplystes det, at man kun havde Geværer til 5,000.

a 10,000 Mand i Petersburg og drog med 15 a 20,000 Mand mod Unionstropperne, drev den 31te Marts Warren tilbage og nødte Sheridan til Tilbagetog. Den paafølgende Dag efterat Unionskavalleriet havde forenet sig med Infanteriet, bleve Rebellerne i Bund og Grund beseirede ved Five Forks. 5 a 6,000 bleve tagne tilfange; de andre flygtede. Unionshærens Tab udgjorde omtrent 1,000 Mand.

Knapt var denne Strid udkjæmpet, førend Unionsbatterierne begyndte paa det heftigste at beskyde hele Linien af Fiendens Forsvarsværker fra Appomattox Floden til Hatchers Run. Tidligt den paafølgende Morgen stormede Generalerne Wright og Ord Fiendens ydre Forsvarsværker, hvorpaa Lee sendte Underretning til Myndighederne i Richmond om, at han ikke længere formaaede at forsvare Hovedstaden. Jeff. Davis og hans Ministre og Venner skyndte sig nu at føre "Regjeringens Eiendom" til Danville Jernbanen og at fly fra Byen. Nat til den 3die April rømte Lee Petersburg og Richmond, efter at han havde sprængt flere Fæstninger, Krudtmagasiner og de i Jamesfloden liggende Pantserskibe i Luften, samt sat Ild paa en Mængde Magasiner i Byen. Medens Ilden udbredte sig mere og mere, begyndte Pøbelen at plyndre ikke blot Butikker og Magasiner, men endogsaa Vaaningshuse. Først efter at Unionstropperne vare rykkede ind i Byen standsedes Ilden og Plyndringen.

Da Lee rømmede Richmond, haabede han, at kunne drage gjennem Burkesville til Danville og senere forene sig med Johnstons Hær. For at hindre denne Forening, begyndte Grant allerede samme Dag, som Petersburg og Richmond faldt i hans Hænder, at forfølge den paa Tilbagetog værende Fiende. Den 4de April kom Lee til Amelia Court House, hvor han haabede at finde et Fragttrain med Levnetsmidler for sin Hær. Trainet var imidlertid blevet sendt til Richmond og Hæren maatte fra den omliggende Egn skaffe sig det Nødvendigste til Livsophold. Dermed gik den kostbare Tid tabt. Sheridan satte sig i Besiddelse af Danville Banen ved Jettersville, og nu havde Lee ingen anden Udvei, end at drage Vestover, for muligens at naa til Lynchburg. De med Trosset læssede Vogne og Artilleriet, der tilsammen udgjorde et Tog, der var 30 Mil langt, kunde kun med Vanskelighed bringes frem paa de daarlige Veie, og den af Hunger og Anstrængelser udmattede Hær "formindskedes med hver Time", der gik. I Nærheden af Deatonsville afskar Sheridan den 6te hele Ewells Korps paa 5 a 6,000 Mand fra den øvrige Hær og tog det til Fange samt ødelagde 400 af Rebellernes Trosvogne. Tusinder af Lees Tropper "bortkastede da de Vaaben, som de ikke længere orkede at bære". Hele Veien hvorpaa Hæren marsherede frem, var overstrøet med Geværer, Kanoner og Vogne samt af Mennesker og Lastdyr, der vare styrtede af Hunger og Udmattelse. Kun 10,000 Mand af Lees Veteraner — "Kjernen af Virginiens Arme" — drog i god Orden til Appomatoxfloden, over hvilken de atter gik. Gen. Ord søgte at forhindre Overgangen, men blev slaaet tilbage med stort Tab og tabte selv Livet i Træfningen. Denne Kamp hindrede imidler-

til Overgangen, indtil det 2det Armekorps indhentede Rebellernes Bagtropper og nødte dem til at afstaa fra Forsøget paa, at ødelægge Broen over Floden. Da derpaa Unionstropperne angrebe den i Slagorden opstillede Rebelhær, bleve de drevne tilbage, hvorpaa Lees Hær fortsatte sin Marsh til Appomattox Court House, hvorhen de ankom den 8de April. Den paafølgende Nat drog Sheridan forud for dem og besatte med Kavalleri og Infanteri de til Lynchburg førende Veie. Da Lee den paafølgende Dag søgte at fortsætte sit Tog, fandt han at han var indestængt og at al videre Kamp var haabløs. Han kapitulerede da til Grant og overgav til ham "Virginias seirvante Hær" paa 27,805 Mand, hvoraf dog kun 8,000 bare Vaaben, 30 Kanoner og 350 Trosvogne. En Uge forud var Lee ved Begyndelsen af sit Tilbagetog i Besiddelse af 200 Kanoner og over 1,000 Trosvogne belæssede med Ammunition for 100,000 Mand. Hans Officerer og Soldater fik vende tilbage hver til sit og erholdt Forsikkring om, at de ikke skulde lide nogen Forfølgelse, saalænge de adløde Lovene og ikke brøde sit Æresord om ikke at bære Vaaben mod de For. Stater. Faa Seierherrer have bevilget den Beseirede saa "hæderlige Betingelser", som Grant bevilgede Lee.*)

18) Præsident Lincolns Mord. Ved Underretningen om Richmonds Fald og Lees Kapitulation havde Glæden hos Folket i Nordstaterne ingen Grændser. "Hele Norden feirede en Jubelfest. I Pallads og Hytte var der Glæde og Fryd". Gamle og Unge, Rige og Fattige glædede sig over at det Maal, der havde fordret saa store Opofrelser i 4 lange Aar, nu var naaet eller ialfald nær ved at opnaaes. Men netop under denne almindelige Glæde kom som et Tordenslag fra en klar Himmel et forskrækkeligt Budskab, som bragte Jubelen til at forstumme, Seierssangene til at tie og som svøbte et Sørgeflor over det hele Land. Dette Budskab meddelte, at Præsident Lincoln var blevet myrdet, at den kloge Statsmand og Leder af Unionens Skjæbne, den elskede Friheds- og Fosterlandsven for sin udødelige Gjernings Skyld var blevet fældet af en Snigmorders Kugle.

Langfredag den 14de April havde Lincoln og hans Hustru og et Par andre Venner ifølge en Indbydelse begivet sig til Fords Theater, hvor der i Anledning af Krigens Slutning skulde afholdes en Festfore-

---

*) Den 9de April 1861 erklærede de Konf. Staters Repræsentanter til de For. Staters Regjering, at dersom den vovede, at sende Proviant eller andet Forraad til Fort Sumter, saa vilde Krig blive Følgen deraf. Den 9de April 1865 kapitulerede Gen. Lee. Den 12te April 1861 affyredes det 1ste Skud paa Fort Sumter af en Borger i Virginien ved Navn Edmund Ruffin. Den 12te April 1865 nedlagde Virginiens Arme sine Vaaben. Nogle Uger derefter begik Ruffin Selvmord "da han ikke vilde leve under de forhadte For. Staters Regjering". *Appomattox Court House er ikke, som Navnet tyder paa, et enkelt Hus, men en lille By.*

stilling.*) Omtrent Kl. 10 om Aftenen traadte en ukjendt Mandsperson ind i Præsidentens Loge, gik op til Præsidenten og stjød ham i Baghovedet. En Major Rathbun forsøgte øieblikkelig at gribe Morderen, men denne gav ham et Dolkestik i Brystet, traadte derpaa hen til Logeskranken, svang Dolken over sit Hoved og raabte: "Sic semper tyrannis" (saa gaar det altid Tyrannerne)**). Han hoppede derpaa ned paa Scenen, hvorved han brak sit ene Ben. Han reiste sig dog strax op og raabte: "Syden er hævnet", hvorpaa han skyndte sig ud af Theatret, sprang op paa sin Hest og red i Gallop ud af Byen. — Den saarede Præsident førtes øieblikkelig til det Hvide Hus, hvor han døde den paafølgende Morgen Kl. 8.30, efterat han havde ligget bevistløs i 10 Timer. Liget flyttedes den 19de til Kapitolet, laa der i 2 Dage og førtes derpaa til Hovedstaden i Illinois. Verden har aldrig seet et saadant Sørgetog, som det der fra Washington gik frem gjennem Baltimore, Harrisburg, Philadelphia, New York, Albany og Chicago til den nær Springfield liggende Oake Ridge Kirkegaard, hvor den afdøde Præsidents Støv jordfæstedes i Begyndelsen af Mai. Siden er til "Martyr Præsidentens" Ære paa nævnte Kirkegaard opreist et kostbart Nationalmonument, 100 Fod høit, hvilket dog endnu ikke er ganske færdigt

Paa samme Tid som Lincoln blev skudt, trængte en anden Morder ind til Statssekretær W. H. Seward, der laa syg, og tildelte ham, hans Sønner og Tjenere flere om end ikke livsfarlige Dolkestik, og begav sig derpaa paa Flugten. Senere Undersøgelser paaviste, at Morderbanden — der var nemlig en saadan — havde havt til Hensigt at myrde ikke alene Lincoln og Seward men ogsaa Armesekretær Stanton, Gen. Grant og Vicepræsident Johnson. Det var ikke længe inden man kom Morderne paa Spor. Lincolns Morder var en Skuespiller og fanatisk Sydstatsmand ved Navn John Wilkes Booth.***) Blandt hans Medskyldige vare: D. E. Harold, L. Paine (Powell), der forsøgte at myrde Statssekretæren, G. A. Atzerott, som skulde myrdet Vicepræsidenten og Missis M. E. Surratt, hvis Hus i Washington havde været Mordernes Mødested. De 3 sidstnævnte bleve allerede arresterede den 20 April tilligemed en Del andre mistænkte Personer. Booth

*) Gen. Grant, S. Colfax og flere andre fremragende Mænd vare ogsaa indbudne til at være tilstede, men modtog ikke Indbydelsen.

**) "Sci semper tyrannis" er Staten Virginias Valgsprog.

***) Han var født 1839 og en Broder af den berømte Skuespiller Edwin Booth. Hans Plan var oprindelig at tage Præsidenten tilfange, men efter en Tids Forløb opgav han denne Plan I en efterladt Skrivelse erklærede han blandt andet Slaveriet for den største Velsignelse, som Gud havde skjænket et Land, at alle Abolitionister fortjente den samme Skjæbne som John Brown til hvis Paagribelse og Henrettelse han efter Evne havde bidraget. I en anden Skrivelse efter Udførelsen af Ugjerningen siger han, at han ligesom Brutus og Tell havde dræbt en Tyran og at han haabede at faa Forladelse for sin Brøde, hvilken han dog ikke angrede.

og Harold kunde derimod ikke findes førend 11 Dage efter Mordet. Begge havde fra Washington af begivet sig til den østre Bred af Potomacfloden paa den anden Side af Surratsville Efterat de i en Uge havde holdt sig skjulte der, gik de over Floden ind i Virginien og skjulte sig i en Landmands Lade i Nærheden af Port Royal. Den 25de April kom Oberst Baker med en Kavalleritrop og omringede Laden og opfordrede Booth og Harold til at overgive sig. Harold gjorde saa men Booth vægrede sig derved. Der blev da sat Ild paa Laden og da Booth forsøgte at styrte ud gjennem Døren blev han skudt af Sergeant Boston Corbett. "Sig min Moder, at jeg døde for mit Land" var de sidste Ord, som Lincolns Morder yttrede her i Livet. Hans Medskyldige bleve i Juli stillede for en Domstol Fire af dem: Harold, Atzerott, Powell og Mrs. Surrat, dømtes til Døden og henrettedes. Fire dømtes til Fængsel paa Livstid.

Vicepræsidenten Andrew Johnson aflagde faa Timer efter Lincolns Død sin Embedsed og blev dermed de For. Staters Præsident.*) Der var adskilligt, der tydede paa, at Morderne havde havt medskyldige i "de høieste Kredse", og Præsident Johnson udstedte desaarsag den 2den Mai en Proklamation, hvori der udlovedes en høi Belønning til den eller dem, hvem det lykkedes at gribe Jeff. Davis og andre navngivne fremragende Rebeller.**)

19) Krigens Slutning Jeff. Davis's Flugt Da Sherman den 13de April havde besat Raleigh, N. C. erklærede Johnston, at han var villig til at kapitulere. Den 26de nedlagde hans

*) Johnson var født i Raleigh, N. C. den 29de Marts 1808. Hans Forældre vare meget fattige. Da han var 10 Aar gammel blev han sat i Skrædderlære og arbeidede som Skrædder i 7 Aar. I sine Fritimer lærte han sig at læse. I 1828 flyttede han til Greenville, Tenn. giftede sig og valgtes det paafølgende Aar til Alderman. I 1841 valgtes han til Medlem af Statens Legislatur og i 1843 til Medlem af Kongressen. Han var en trofast Unionsven og optraadte paa det mest bestemte mod Secessionisterne. I 1853 valgtes han til Guvernør i Tennessee, gjenvalgtes i 1855 og protesterede paa det kraftigste mod Statens Udtrædelse af Unionen. Senere i 1862 udnævntes han til Militærguvernør i Tennessee, hvor han viste Dygtighed og Kraft i sin Styrelse. I 1864 valgtes han til de For. Staters Vicepræsident og blev efter Lincolns Død Præsident. Hans Karakterfasthed, udartede ofte til Halsstarrighed, "der ikke taalte nogen Modsigelse".

**) I Booths Kuffert fandtes en Cifferdepeshe, hvortil Nøglen fandtes i Armedepartementet i Richmond. Flere andre Depesher viste, at der til Rebelregjeringen var gjort Forslag om, at myrde Unionens "ledende Mænd" (dog ikke af Booth) og at Jeff. Davis havde oversendt saadanne Forslag til Krigsministerens Prøvelse. Den Belønning der udlovedes for Paagribelsen var for følgende Rebelregjeringens Embedsmænd: Jeff. Davis $100.000, C. C. Clay $25,000, J. Thompson $25,000, G. N. Saunders $25.000, B. Tucker $25,000 og W. C. Cleary $10,000.

Hær paa 31,000 Mand sine Vaaben. Den 8de Mai fulgtes dette Exempel af Taylor, der til Canby overleverede alle Rebeltropper Østenfor Mississippi og den 26de Mai af E. K. Smith som til Canby overgav alle de Vestenfor Mississippi liggende Rebeltropper. Der var nu ikke flere Rebelhære at bekjæmpe. Kun Guerillabander bare endnu Vaaben mod Nationalregjeringen, men disse bleve dog snart nødte til at opløse sine Skarer og vende tilbage til fredelige Sysler. — Rebellernes Krigsfartøier udleveredes ogsaa til Unionsregjeringen med Undtagelse af "Shenandoah", hvis Chef Waddell nægtede at fæste Lid til, at Krigen var endt. Han krydsede fremdeles i den Nordre Del af Stillehavet og opbragte ikke faa amerikanske Fartøier. Tilsidst styrede han til England og overleverede sit Skib i de engelske Myndigheders Hænder, hvilke da igjen udleverede det til de For. Staters Regjering.

Da Jefferson Davis med sine Ministre og sammenskrabede Skatte forlod Richmond, begav han sig til Danville, som nu skulde være de Konf. Staters Hovedstad. I en derfra udstedt Proklamation forklarede han, at da Hæren nu ikke behøvede at forsvare Richmond og Petersburg, saa kunde den let drage fra det ene Sted til det andet og slaa først den ene Unionshær og saa den anden o. s. v. Aldrig skulde en Fodsbred af Virginien eller nogen anden Stat afstaaes til Unionen eller Fred sluttes med dem, der havde brudt ind paa Sydens hellige Jord o. s. v. Den 10de April fik imidlertid Davis Underretning om, at Lee havde kapituleret, og nu gjaldt det i en Hast at rømme den nye Hovedstad og begive sig længere Sydover. Den 11te kom han og hans Ledsagere til Greensborough, N. C., derfra begav de sig den 14de til Charlotte, hvor de modtoge Underretning om, at Johnston havde kapituleret, og at Lincoln var myrdet. Flugten fortsattes da gjennem Syd Carolina og Georgien. Den ene efter den anden af Ministerne forlode Rebelpræsidenten. for hvis Paagribelse Præsident Johnson havde udlovet en Belønning af $100,000. Han blev heftigt forfulgt af Stoneman og Wilsons Kavalleri og blev den 10de Mai omringet af disse i Nærheden af Irwinsville, Georgien. Da han derpaa forklædt som Fruentimmer forsøgte at snige sig bort fra sine Forfølgere, blev han grebet og arresteret. Samtidigt eller kort derpaa arresteredes de fleste af de Konf. Staters høieste Embedsmænd. Jeff. Davis førtes til Ft. Monroe, hvor han blev holdt i Fængsel i 2 Aar. Tilsidst blev han mod en Kaution af $100,000 indtilvidere sat paa fri Fod. De øvrige Fanger bleve efter en kort Tid frigivne. "Trods det frygtelige Partiraseri og den Forbittrelse, med hvilken Krigen var blevet ført, saa besudledes dog ikke Seieren ved nogen Hevnens Handling".

20) Krigshærene. Krigsomkostningerne. Finantserne. Fangernes Behandling. Ved Krigens Slutning udgjorde de For. Sta-

ters Hære over en Million Mand.*) Desuden tjenestgjorde omtrent 40,000 Mand paa Flaaden. Nærved 3 Millioner af Landets Borgere havde i længere eller kortere Tid tjent i Hæren.**) I de Konf. Staters Hære tjente under Krigen omtrent 750,000 Mand, dog Militstropperne ikke deri iberegnede. Unionshærenes Tab udgjorde 56,000 Mand Faldne, 35,000 Saarede døde paa Hospitalerne og 184,000 døde af Sygdomme. Dertil bør lægges alle dem, der døde i Fangenskab. Hele Tabet af Døde udgjorde sikkerligen over 300,000 Mand. Muligens var Rebellernes Tab i Døde ligesaa stort, og hvis saa, kostede Krigen 600,000 Menneskeliv. Antallet af dem, der bleve Krøblinger for Livet eller tabte sin Helbred udgjorde sandsynligvis 400,000.

Krigsomkostninger stege til uhyre Summer. Unionens Udgifter for Krigen fra den 1ste Juli 1861 til den 1ste Juli 1862 udgjorde 475 Mill. Doll.s. eller 1,300,000 Dollars for hver Dag. Fra den 1ste Juli 1864 til samme Dag 1865 $1,297,555,224 eller over 1½ Mill. Doll.s om Dagen. Alle Regjeringens Udgifter i Anledning af Krigen og hvad dermed stod i Forbindelse udgjorde fra 1861 til 1870 ifølge Finantssekretærens derom i 1880 afgivne Beretning $6,189,-929,908.58. Landets Statsgjæld, der i 1860 kun var $64,-640,838 var i August 1865 næsten 3000 Millioner Doll.s ($2,756,431,571) eller $78.25 for hver og en af Landets Indbyggere. Rebellernes Krigsomkostninger gik, efter hvad Sydstats Historikeren Pollard meddeler, op til omtrent 3,500 Mill. Doll s. Til disse store Summer kom endvidere alle de enkelte Staters, Countiers, Byers og Velgjørenhedsselskabers Udgifter, ikke at tale om den Eiendom, der blev ødelagt under Krigen.

Nationalkreditten lykkedes det Unionsregjeringen at opretholde. Ved Laan og ved Beskatning skaffedes de nødvendige Midler tilveie. Den 1ste Jan. 1862 ophørte Landets Banker at betale med klingende Mynt, hvorpaa Kongressen den 6te Febr. bemyndigede Finantssekretæren til at udstede Papirpenge: "De For. Staters Sedler" eller de saakaldte "Greenbacks" ("Grønrygger"), hvilke erklæredes for at være lovligt Betalingsmiddel. Demokraterne formente, at en saadan Beslutning var stridende mod Staternes Suveranitet samt at Nationalregjeringen ikke havde grundlovsmæssig Myndighed til at udstede saadanne Penge. De stemte desaarsag næsten uden Undtagelse i Kongressen mod Lovforslaget og fordømte sent og tidligt "Lincolns Fille Mynt". Sølv og Guld forsvandt snart aldeles og klingende

*) De For. Staters Hære udgjorde den 1ste Mai 1865 1,000,516 Mand, hvoraf 797,807 vare tjenestgjørende og 202,709 fraværende.

**) Fra den 15de April 1861 til den 30te Juni 1865 tjente i Unionshæren 2,666,999 Mand. Deraf var fra Wisconsin 91,021, fra Minnesota *24,002,* fra Iowa 75,793, fra Michigan 88,111 og fra Illinois *258,162.*

Mynt steg inden kort Tid i Pris eller med andre Ord Værdien af Papirpengene sank. Papirpengenes Værdi afhang af Krigsbegivenhedernes Gang. Den 1ste Juli 1862 var en Papirdollar værd 86_6 Cent, samme Dag 1863 76_6 Cent, samme Dag 1864 38_7 Cent og samme Dag 1865 70_4 Cent i Guld. Den 9. Juli 1864 var Guldets Kurs høiest eller 298, d. v. s 298 Dollars i Papir vare i Værdi lige med 100 Doll.s i Guld. Mangelen paa Skillemynt gjorde det nødvendigt, at Regjeringen maatte udstede Papirpenge paa Summer mindre end 1 Dollar. Før Krigens Slutning oprettedes ogsaa de saakaldte Nationalbanker i de forskjellige Stater i Stedet for de gamle Statsbanker; og det bestemtes, at disse Nationalbanker som Sikkerhed for sine Sedlers Indløsning skulde i de For. Staters Statskasse deponere de For. Staters Obligationer lydende paa en større Sum end alle de udstedte Papirpenge tilsammen. De Papirpenge, der i 1861 vare i Omløb i Landet udgjorde $202,005,-767. I 1865 var Summen steget til $983,318 685.76, men deres Værdi udgjorde kun $692,256,354.77 Cents i Guld. Finantserne i de Konf. Stater er tidligere omtalt.

I de to første Aar af Krigen behandlede Rebellerne Unionsfangerne paa en grum og umenneskelig Maade. De pakkedes sammen i smudsige, usunde Rum og indestængtes i indhegnede Gaardsrum, hvor de nødtes til at opholde sig uden Beskyttelse mod Regn og Kulde, uden de nødvendige Klæder og uden tilstrækkelig Føde. Libby Fængslet i Richmond og Andersonville i Georgien vandt især deleshed en bedrøvelig Berygtethed paa Grund af de Lidelser, som de fangne Soldater havde at udstaa i disse Fængselshuler. Tusinder af Fanger døde efter en kort Tids Ophold derstteds og endnu flere fik sin Helbred nedbrudt for hele sin Levetid. Mange bleve skudte af Vagten. Andre aflivede sig selv. Levnetsmidler og Klæder, der bleve dem tilsendte fra Venner i Norden, erholdt de aldrig. Naar de bleve syge, erholdt de hverken Lægetilsyn eller Lægemidler. Andersonvilles haardhjertede Fangevogter Henry Wirz blev ved Krigens Slutning grebet af de For. Staters Myndigheder og stillet for en Domstol, der dømte ham fra Livet. Han blev henrettet den 10de Novbr. 1865.

Flere Velgjørenhedsselskaber i Norden arbeidede under Krigen med stor Nidkjærhed for de saarede og syge Soldater. Blandt disse Selskaber maa nævnes "The Sanitary Commission" og "The Christian Commission", hvis Tjenere fandtes paa hvert eneste Hospital og paa hver eneste Slagmark, for "at lindre og trøste, hjælpe og husvale Ven og Fiende, som trængte til Hjælp". "The Union Commission" arbeidede blandt Folket i de af Krigen herjede Distrikter og "The Freedmens Aid Society" forsøgte at hjælpe og understøtte de frigivne Negre, til hvis Bistand "The Freedmens Bureau" oprettedes ved Krigens Slutning og sattes under Gen. Howards Kontrol.

"Rekonstruktionen" og Republikkens Fremgang i vore Dage.

Tidsrummet fra Borgerkrigens Slutning (1865) til nuværende Tid (1881).

De politiske Begivenheder, der have tildraget sig i dette Tidsrum, de Mænd, der under samme have staaet ved Statsstyret eller paa en anden Plads virksomt have grebet ind i Hændelsernes Gang og i sit Fædrelands Skjæbne, kunne ikke bedømmes retfærdigt og upartisk i en af Partistrid oprørt Samtid. Deres Historie kan først skrives i Fremtiden. Her meddeles derfor kun en i største Korthed affattet Redegjørelse for de vigtigste Begivenheder i de sidste 15 Aar.

I. Rekonstruktionen. 1) Amnesti Proklamationen. De fornemste af Rebelgeneralerne havde, saaledes som tidligere er meddelt, først nedlagt sine Vaaben, efter at det af de For. Staters Befalingsmænd var blevet tilsikkret dem Frihed for Forfølgelse for den Andel de havde taget i Oprøret. Da de høiere Officerer i de Konf. Staters Tjeneste saaledes havde udvirket Amnesti for sig og sine Soldater, formente Præsidenten, at ogsaa de mindre brødefulde Rebeller burde have Tilgivelse for sine Statsforbrydelser. Han udfærdigede derfor den 29de Mai 1865 en Proklamation om Amnesti til visse Klasser af Rebeller, der vare villige til at aflægge ny Troskabsed til de For. Stater. Den 4de Juli udstrakte han ved en Proklamation denne Benaadning til alle Sydstatsmænd, med Undtagelse af dem, der vare angivne for eller stode under Tiltale for Landsforræderi.

2) **13de og 14de Tillæg til de For. Staters Grundlov. Præsidentens og Kongressens forskjellige Anskuelser om "Rekonstruktionen".** Den 38te Kongres vedtog det 13de Tillæg til de For. Staters Grundlov, hvorved Slaveriet forbødes indenfor Republikkens Grændser. Efterat dette Tillæg var godkjendt af ⅔ af Staterne erklæredes det den 18de Dec. 1865 for at være gjældende. — I de 4 Stater Virginien, Tennessee, Louisiana og Arkansas var der allerede unionsvenlige Statsstyrelser. Disse bleve anerkjendte af Johnson, der for de øvrige Sydstater udnævnte provisoriske Guvernører, der fik den Ordre, at indkalde Konventioner i de enkelte Stater og oprette "Loyale Regjeringer". Efter Præsidentens Formening var der ikke andet nødvendigt, for at Sydstaterne igjen kunde blive op-

taget i Unionen, end at de ophævede sine Beslutninger om at udtræde af Unionen, erklærede at den Gjæld, som de havde paadraget sig ved Krigen, ikke skulde være gyldig mod Staten og vedtage det ovennævnte Tillæg til de For. Staters Grundlov.*) De fleste af Sydstaterne indgik paa disse Vilkaar, hvorefter Præsidenten formente, at de nu igjen skulde optages i Unionen og erholde fuld Nydelse af sine tidligere Friheder og Rettigheder. Kongressen var dog ikke villig til at give sit Bifald dertil, men formente, at først maatte der tilsikkres de frigivne Slaver Beskyttelse og dernæst maatte visse vigtige Grundsætninger ved et 14de Tillæg til de For. Staters Grundlov blive lovligt godkjendt. Dette Tillæg vedtoges øieblikkelig af Tennessee, som derpaa i Juli gjenoptoges i Unionen. Det paafølgende Aar vedtog Kongressen trods Præsidentens Veto den saakaldte "Rekonstruktions Lov", hvilken erklærede, at Regjeringen i de af tidligere Rebelstater, der endnu ikke havde Repræsentanter i Kongressen, kun vare midlertidige, og foreskrev de Betingelser, der maatte opfyldes af de under Militærstyrelse staaende Stater, inden disse kunde optages i Unionen.**) Efter en langvarig og bitter Strid mellem Præsidenten og Kongressen angaaende denne og andre Sager, gjenoptoges i 1868 Arkansas, Alabama, Florida, Georgien, Louisiana, Nord og Syd Carolina i Unionen.

II. Republikkens indre og ydre Fremgang.

1) Telegrafkabelen over Atlanterhavet. Feniernes Indfald i Kanada. De i Aarene 1857, 58 og 65 gjorte Forsøg paa ved i Atlanterhavet nedlagte Kabler, at iværksætte Telegrafisk Forbindelse mellem de For. Stater og England, vare mislykkedes. Ved Cyrus W. Fields (New York) utrættelige Bestræbelser lykkedes det, at faa nedlagt en ny Kabel, hvilken den 29de Juni 1866 bragte Lykønskningstelegrammer mellem Europa og Amerika og senere har været til uberegnelig Gavn for begge Verdensdele. Kabelens ene Endepunkt er i Valentia, Irland og den anden paa Harts Content, N. Y. Afstanden mellem disse 2 Punkter er 1,866 eng. Mil. Til den store Kabel anvendtes 25,000 eng. Mil Kobbertraad, 35,000 eng Mil Staaltraad og en umaadelig Mængde Hamp.

Unionesregjeringens bestemte Optræden ved Feniernes Indfald i Kanada bidrog i ikke ringe Grad til "at forstærke Venskabet

*) Præsidenten formente, at Sydstaterne aldrig vare udtraadte eller havde kunnet udtræde af Unionen. Deres Forbindelse med samme var kun midlertidigt afbrudt, men blev atter knyttet i samme Øieblik, som de anerkjendte Unionsregjeringen.

**) "The Freedmens Bureau Bill" og "the Civil Rights Bill" vedtoges af Kongressen trods Præsidentens Veto og Demokraternes Modstand, den første i Febr. og den sidste i Marts 1866. Begge havde til Hensigt at fremme Negrenes Interesser Forslaget om det 14de Tillæg til Grundloven vedtoges af Kongressen den 18de Juli 1866, vetoedes af Præsidenten, men vedtoges over hans Veto og offentliggjordes som gjældende Lov den 28de Juli 1868.

mellem de to Stormagter England og de For. Stater", ihvorvel Alabama Spørgsmaalet fremdeles var en Tordensky. der naar somhelst kunde udlade sig. I en lang Tid havde der blandt Irlænderne bestaaet et hemmeligt Selskab "The Fenian Brotherhood", hvis Maal det var at tilintetgjøre den engelske Overmagt i Irland. I Mai samlede sig en stor Mængde her i Landet bosatte Fenier sig ved den Nordre Grændse i den Hensigt, at gjøre et Indfald i Kanada. Den 1ste Juni satte en større ved Buffalo samlet Styrke denne Beslutning i Udøvelse, men blev dreven tilbage af Kanadas Tropper. Samme Skjæbne traf et andet Korps, som fra St. Albans, Vermont, forsøgte at gjøre Indfald i de engelske Besiddelser. De For. Staters Præsident udfærdigede nu en Proklamation mod lignende Foretagender og Gen. Meade, der var Befalingsmand for de ved Grændsen liggende Unionstropper, hindrede de irske Skarer fra at begynde Krigen.

2) **Grændseudvidelse. En ny Stats Optagelse i Unionen.** Den Nordvestligste Del af Nord Amerika tidligere kaldet del Russiske Amerika, hvis Østgrændse gaar fra det Sydligste Punkt af Prindsen af Wales Øen langs Portlandkanalen og langs den 141 Længdegrad ud til Nordishavet, aftraadtes i 1867 af Rusland til de For. Stater mod en Sum af $7.200,000 Det erholdt ved denne Leilighed Navnet Alaska. Dette Territorium, der udgjør 577.390 Kvadratmil, er ved Britisk Columbia skilt fra de øvrige For. Stater. Ved denne Grændseudvidelse steg de For Staters hele Areal til 3.603,844 eng. Kv. Mile

I 1867 optoges Nebraska (75.995 Kv. Mil) som Stat i Unionen. Navnet paa denne Stat betyder "Vanddalen" eller "det grunde Vand" (Platte Floden).

3) **Striden mellem Præsidenten og Kongressen Præsidenten sættes under Anklage** I Strid med en af Kongressen vedtagen Lov, (Tenure of Office Bill) hvilken fastsatte. at ingen civil Embedsmand, som med Senatets Samtykke var udnævnt til et Embede. kunde afskediges fra samme uden Senatets Samtykke, erklærede Præsidenten den 15de Aug. 1867, at Armesekretæren var afsat og at Gen. U. S. Grant var udnævnt til hans Eftermand.*) I December underrettede Præsidenten Senatet om, at han havde suspenderet Armesekretæren. Senatet bifaldt ikke denne Handling af Præsidenten, hvorfor Stanton atter den 13de Jan. 1868 tiltraadte sit Embede. Den 21de Febr. underrettede Præsidenten Senatet om, at han paany havde afskediget Armesekretær Stanton og havde udnævnt Gen. L. Thomas til at varetage hans Embede, indtil en ny Armesekretær kunde blive udnævnt. Senatet underrettede derpaa Præsidenten om, at han ifølge de For. Staters Grundlov og Love ikke havde Ret til at afsætte Armesekretæren, og Huset besluttede den 24de s. M. at sætte Præsidenten under Tiltale for Embedsforseelser.

---

*) Da Armesekretæren vægrede sig ved at aftræde, blev han i Henhold *til Bestemmelserne* i Loven om Embeders Holdelse, suspenderet.

En af en Komitte paa 9 Mand udarbeidet Anklageakt vedtoges derpaa den 2den Marts. 7 Mand bleve valgte af Huset til "at føre Rettergangen for Senatet". I to nye Anklageakter beskyldtes Præsidenten for, at han ved Taler havde forsøgt at ophidse Folket mod Kongressen, der af ham var erklæret for, at være ulovlig. Rettergangen begyndte den 30te Marts og tildrog sig almindelig Opmærksomhed. Den 16de Mai frikjendtes Præsidenten for det første Klagepunkt og den 26de for de 2 andre. Der manglede dog kun en Stemme, for at han skulde blevet dømt. Huset lod nu Sagen falde og Armesekretæren tog Afsked fra sit Embede.

4) **Præsidentvalget.** Ihvorvel Demokraterne af alle Kræfter roste Præsident Johnson, der tidligere havde været "Demokrat" og paa samme Tid en afgjort Ven af Unionen, saa nominerede de ham dog ikke til Præsidentkandidat. "Han havde stillet sig formeget udenfor begge Partier og derved tabt begges Understøttelse". Demokraterne udsaa til sit Parties Bannerførere H. Seymour fra New York og F. P. Blair fra Missouri. Republikanerne nominerede Gen. U. S. Grant fra Illinois og Schuyler Colfax fra Indiana. Ved Valget erholdt U S. Grant 3,015,071 Stemmer og 214 Elektorstemmer. H. Seymour erholdt 2,709,613 Stemmer og 80 Elektorstemmer. U. S. Grant valgtes saaledes til Præsident og S. Colfax til Vicepræsident.

5) **Høiere Embedsmænd under Lincolns og Johnsons Styrelser.** Statssekretær: W. H. Seward, N. Y. 1861; Finantssekretærer: S. P. Chase, Ohio, 1861, W. P. Fessenden, Maine, 1864, H. Mc. Cullock, Ind., 1865; Armesekretærer: S. Cameron, Penn., 1861, Erwin M. Stanton, Penn., 1861, U. S. Grant, 1868; Marinesekretær: G. Welles, Conn., 1861; Indresekretærer; C. B. Smith, Ind., 1861, J. P. Usher, Ind., 1863, J. Harlan, Iowa, 1865, O. H. Browning, Ill. 1866; "General Attorneys": E. Bates, Mo., 1861, J. Speed, Kent. 1864, H. Stanbery, Ohio, 1866, Ewarts 1868; General Postmestre: Wm. Dennisson, Ohio, Alex. W. Randall, Wis, J. A. J. Cresswell, Maryland: Speakers i Huset: 37te Kongres G. A. Grow, Penn., 38te—39te Kongres S. Colfax fra Indiana.

Grants Styrelse.

(1869 – 1877)

I. Grants 1ste Præsident Termin (1869—1873.

1) **Rekonstruktionen** I det første Aar af Grants Styrelse bleve Staterne Virginien, Missisippi og Texas gjenoptagne i Unionen og erholdt dermed Ret til at sende Repræsentanter til Kongressen. Ifølge Kongressens Beslutning maatte dog enhver Embedsmand i disse og de andre Sydstater, der havde kjæmpet mod Unionen, aflægge Ed

paa, at han ikke havde deltaget i Oprøret, og da kun faa fremragende Mænd i Sydstaterne kunne aflægge denne Ed ("Iron clad oath"), saa kom Regjeringen i mange af disse Stater i Hænderne paa Mænd, der efter Krigen havde begivet sig fra Nord til Sydstaterne, hvor de med Foragt kaldtes "carpet-baggers".

2) **Union og Central Pacific Jernbanen** fra Omaha, Neb. til San Francisco Cal., blev færdig i 1869 Mellem disse Byer er der en Afstand af 1,913 eng. Mil og Afstanden mellem New York og San Francisco, der i vore Dage tilbagelægges paa mindre end en Uge, er omtrent 3,400 eng. Mil. Nordre Pacificbanen og Søndre Pacificbanen, hvilke senere paabegyndtes, ere, da dette skrives, endnu ikke færdige. Den førstes Endepunkter ere i Øst Superior Søen og i Vest Pugetsundet. Afstanden mellem disse Endepunkter er 1,800 eng. Mil. Til denne Bane har Kongressen givet et Landgrant paa 80 Mill Akers Land. Søndre Pacificbanen udgaar fra Shreveport, Louisiana og strækker sig 1,514 Mil til San Diego i Californien.

3) **De For. Staters 9de Folketælling** afholdtes 1870 Hovedmassen af det Beboede Land udgjorde 1,178,068 Kv Mil, hvoraf 37,739 Kv. Mil var Ødemark og 1,140,329 Kv Mil beboet Land liggende mellem $27\frac{1}{4}$ og $47\frac{1}{2}$ Gr N. B. og mellem 67 og $99\frac{3}{4}$ V. L. Naar hertil lægges det udenfor Hovedmassens Grændser beboede Land, 11,810 Kv. Mil Øst for den 100 Bredegrad og 120 100 Kv. Mil Vest samme, saa udgjorde hele det beboede Landomraade tilsammen 1,272,230 Kv. Mil. Befolkningen var i 10 Aar forøget med 22,6 p Ct. og udgjorde 38,558,371. Der levede i Gjennemsnit 30,2 Mennesker paa Kvadratmilen Byernes Befolkning udgjorde 20,9 p.Ct af den hele Folkemængde eller med andre Ord 8,071,875 og Antallet af Byer med 8,000 Indvaanere og derover udgjorde 226 Befolkningens Midtpunkt laa ved 39° 12′ N B. og 83° 35′ 7″ V. L., 48 Mil Øst for Cincinnati og 42 Mil fra Midtpunktets Beliggenhed i 1860*).

4) **Det 15de Tillæg til de For. Staters Grundlov** vedtoges den 24de Feb. 1869 af Kongressen og vedtoges af 29 Stater, hvorefter samme den 25de Marts 1870 erklæredes for at være gjældende Lov. Ved dette Tillæg erholdt de frigivne Negre Stemmeret og Kongressen Myndighed til ved Lovgivning at muliggjøre Gjennemførelsen af dette Tillæg.

5) **Lovløse Foreninger i Syden Ku klux Loven** De fleste af Demokraterne i Syden misbilligede de 3 sidste Tillæg til Grundloven og især det 14de og 15de, og dannede desaarsag lovløse og edsvorne hemmelige Foreninger. af hvilke "the White League" og "the

---

*) Norbmændenes Antal udgjorde 114,000, Svenskernes 97,500. Deres her i Landet fødte Børn ere regnede med blandt Amerikanerne. Sandsynligvis ere Opgaverne over den Skandinaviske Befolkning i flere Stater og Territorier for lavt ansat.

Den Farvede Befolkning udgjorde 4 880,069. Kinesernes Antal *udgjorde 63,254*, hvoraf de 49,310 i Californien.

Ku Klux Clan" have vundet en sørgelig Berømthed. Maalet for disse hemmelige Selskabers Virksomhed var, at hindre farvede og hvide Republikanere fra at stemme. Et ikke ringe Antal af Republikanere bleve ved Nattetider pidskede eller myrdede; Andre erholdt Advarsel om, at deres Liv svævede i Fare, dersom de ikke inden en vis Tid forlode Staten. Tusinder af uskyldige og fredelige Borgere lede under disse lovløse Voldsgjærninger. For at beskytte dem sendtes tilsidst de For. Staters Tropper til de Stater, i hvilke der var Uroligheder, og Kongressen vedtog den 20de April 1871 den saakaldte "Ku Klux Lov", hvilken gav Præsidenten stor Magt med Hensyn til at gjennemføre Lovene ligeoverfor de lovløse Bander. Demokraterne misbilligede i høieste Grad, at Nationalregjeringen i mindste Maade greb ind i Sydstaternes "indre Anliggender", efterdi ethvert saadant Indgreb var en Brøde mod Statssuveraniteten. Efterat Præsidenten i en Proklamation den 13de Okt. havde befalet "Ligerne" at adskilles og den 17de Okt. havde ophævet "Habeas corpus" Loven i 9 Countier i Syd Carolina, og efterat Hundreder af "Ku Kluxer" vare blevne arresterede ophørte for en Tid Voldsgjerningerne i Syd Carolina, Louisiana, Mississippi og nogle andre Stater.

6) Store Ildebrande. En stor Ildebrand brød den 8de Okt. 1871 ud i Chicago. Den rasede i 2 Dage med den største Heftighed

Den Norske og Svenske i Moderlandene fødte Befolkning var saaledes fordelte i de forskjellige Stater og Territorier:

Stat og Territ.	Norske	Svenske.	Stat og Territ.	Norske	Svenske.
Maine	58	91	Columbia Distr.	5	22
Vermont	34	83	Nord Carolina	5	38
Rhode Island	22	106	Georgien	14	35
New York	775	5,522	Alabama	21	105
Pennsylvanien	115	2,266	Louisiana	76	358
Maryland	17	100	Michigan	1,516	2,406
Virginien	17	30	Minnesota	35,940	20,987
SydCarolina	—	60	Ohio	64	252
Florida	16	30	Illinois	11,800	29,979
Mississippi	78	970	Vest Virginien	1	5
Texas	403	364	Tennessee	37	349
Wisconsin	40,046	2,799	Kansas	588	4,954
Iowa	17,554	10,796	Idaho	61	91
Indiana	123	2,180	Colorado	40	180
Missouri	279	2,302	Utah	613	1,790
Kentucky	16	112	New Mexiko	5	6
Nebraska	506	2,352	Washington	104	158
Montana	88	141	Californien	1,000	1,944
Wyoming	28	109	Arkansas	19	134
NewHampshire	52	42	Nevada	80	217
Massachusetts	302	1,384	Arizona	7	7
Connecticut	72	323	Oregon	205	76
New Jersey	90	554	Dakota	1,179	380
Delaware	—	9			

og udbredte sig over et Areal af 3 000 Akres. 25,000 Bygninger hvoriblandt 69 Kirker og Klostre, 15 Akademier og Seminarier, 11 Byskoler, 5 Hospitaler, 7 Børnehjem, 57 Hoteller, 29 Banker, 3 Jernbanestationer, 5 Telegrafkontorer og 100 Aviskontorer ødelagdes, hvorved der anrettedes en Skade, der anslaaes til 100 a 150 Mill Doll s*). 100,000 Mennesker, blandt hvilke mindst 5,000 Svenske og næsten ligesaamange Norske bleve husvilde Til de Brandlidte skjænkedes fra de forskjellige Lande over 7½ Mill. Doll.s. Næsten samtidigt med Chicagos Ildebrand rasede store Skovbrande i Michigan, Wisconsin og Minnesota. Flere Stæder og Byer bleve ødelagte af disse og en stor Mængde Mennesker omkom i Luerne. Aaret derpaa, den 9de Nov. 1872, hjemsøgtes Boston af en stor Ildebrand. Den vigtigste Del af Byen lagdes i Aske og der anrettedes en Skade, der anslaaes til 70 Mill. Doll s.

7) **Alabama Stridens og det Nordvestre Grændsespørgsmaals Afgjørelse.** Da den engelske Regjering vægrede sig ved at betale den Skade, som "Alabama" og de andre Rebelkapere havde tilføiet de For. Staters Handel og Søfart, saa opstod der et spændt Forhold mellem begge Magterne Sagens Afgjørelse blev tilsidst ved en i Washington undertegnet Traktat overladt til en Voldgiftsdomstol, der sammentraadte i Genf, Schweitz, og efter en omhyggelig Undersøgelse tilkjendte de For. Stater en Skadeserstatning af 15½ Mill. Doll s i Guld. Den 21de Okt. samme Aar fældte Keiser Wilhelm den 1ste, der af de For Stater og England var blevet udnævnt til Voldgiftsdommer i Striden om den Nordvestre Grændse, en Kjendelse til Fordel for de For. Stater idet han erklærede, at Grændselinierne gik i Midten af Kanal de Haro.

8) **San Domingospørgsmaalet.** Præsidenten syntes om et Forslag, der var blevet fremsat om, at de For. Stater ved en Traktat med San Domingos Regjering skulde forhverve sig en af den sidstnævnte Republiks Havne og stille San Domingo under de For. Staters Beskyttelse. Tre erfarne Mænd bleve sendte til Øen, for at undersøge Forholdene, og disse udtalte sig for Forslaget. Men Kongressen og den republikanske Presse bifaldt ikke "Annekteringen", hvorfor Forslaget faldt.

9) **Civil Tjenesteværkets Reform** omfattedes under hans første Termin med stor Iver af Præsidenten. I sine Budskaber i 1871 og 1872 udtalte han bestemt sit Mishag med "at bortgive Embederne for politiske Tjenesters Skyld", og han nedsatte en Kommission af erfarne Mænd, til at udarbeide en Plan for en Reform i Civiltjenesteværket. Denne Plan, ifølge hvilken ingen Kandidat skulde udnævnes til et Embede, førend han havde underkastet sig behørig Examen og ingen Embedsmand befordres, med mindre han havde vist Duelighed i sin Embedsførelse, vandt imidlertid lidet eller intet Bifald i Kongressen, hvis Med-

---

*) Sex skandinaviske Avistrykkerier brændte.

lemmer ved dens Gjennemførelse vilde tabe Anledning til at belønne sine "politiske Venner."

10) **Nye politiske Partier** opstode under Grants 1ste Termin. Blandt disse maa her nævnes Arbeider Reformpartiet, hvis Kjærne udgjordes af de edsvorne Haandværkerforeninger ("Trades Union"). Dette valgte i flere Stater sine egne Kandidater, "der forfægtede Arbeidernes Rettigheder ligeoverfor Kapitalisterne". Partiets Paastand paa, at Arbeidstiden skulde nedsættes til 8 Timer om Dagen, blev i 1869 bifaldt af Unionsregjeringen og nogle Staters lovgivende Forsamlinger vedtog Love til særligt at beskytte Haandværkeres og Arbeideres Interesser. Til Partiet sluttede sig senere mange Socialister og Kommunister, hvilke dog nogle Aar derefter i enkelte Stæder optraadte som et særskilt Parti "Grangerpartiet" bestod næsten udelukkende af Landmænd. Dette Parti var egentlig et hemmeligt Selskab, hvis Formaal det var, "at forbedre Farmernes moralske og økonomiske Stilling" ved at arbeide for Nedsættelse i Jernbanekompagniernes Fragter m. M., men det optraadte snart som et politisk Parti og som et "Skyggebillede af Frimureriet". Dets Indflydelse var af kort Varighed. En stor Del af Partiets Medlemmer gik senere over til det efter Krisen dannede Greenbacks Parti, som arbeidede for "uindløselige Papirpenge". Det mest fremragende af de nye politiske Partier var det Liberale Republikanske, der bestod af Republikanere, der vare misfornøiede med Grants Styrelse Det opstod i 1870 i Missouri, voxede til i 1871 og 1872 og "havde godt Haab om, at seire ved det forestaaende Præsidentvalg".

11) **Præsidentvalget** Det Liberale Republikanske Parti holdt sin Nationalkonvention i Cincinnati, Ohio, den 1ste Mai 1872 og nominerede "New York Tribuns" Redaktor Horace Greeley*) for Præsident og B Gratz Brown fra Missouri for Vicepræsi-

*) H. Greeley, en af de For. Staters mest fremragende Redaktører, var født i Amherst, N. H. den 3die Febr. 1811. Hans Forælder vare fattige og i Fattigdom "arbeidede han sig fremad paa Livets tornebestrøede Bane". I 1831 kom han til New York, og eiede da en Kapital af 100 Dolls. Greihed og Dygtighed var den Kapital, paa hvilken han byggede sin Fremtid. Efterat han havde begyndt at udgive "New York Tribune" tjente han i Aarene 1848—49 i Kongressen. Da Krigen truede med at udbryde, raadede han ivrigt til en fredelig Skilsmisse mellem Norden og Syden, men efterat Krigen var udbrudt, var han "Fredsvennernes" bittreste Modstander. Efter Krigens Slutning gik han i Kaution for Jeff. Davis og skaffede derved denne Anledning til at komme paa fri Fod. Greeley var en ligefrem og fordringsløs Mand. Hans største Feiltagelse var, at han modtog Nominationen for Præsident, eller med andre Ord, at han lod sig bruge som et Værktøi af det Parti, hvilket han i hele sit Liv havde modarbeidet. Kort før Præsidentvalget døde hans Hustru. Sorgen over dette Tab og over Nederlaget ved Valget greb ham dybt. Han maatte føres til et Hospital, hvor han døde den 29de Nov. 1872.

dent. Det Demokratiske Parti holdt sin Nationalkonvention i Baltimore den den 9de Juli og vedtog det Liberale Parties Nominationer eller med andre Ord slugte den liberale Bevægelse. Den konservative Del af det demokratiske Parti misbilligede Partiets Sammensmeltning med det Liberale Parti og holdt en Konvention i Louisville, Kentucky den 3die Sept. og nominerede C. O'Connor for Præsident og J. Q. Adams for Vicepræsident. Arbeider Reform Partiet holdt den 21de Febr. sin Konvention i Columbus, Ohio og nominerede C. O'Connor for Præsident. Nøgterheds-partiet nominerede J. Black for Præsident og A. H. Colquitt for Vicepræsident. Det af alle de ovennævnte Partier dadlede og fordømte Republikanske Parti holdt sin Nationalkonvention den 5te Juni i Philadelphia og nominerede U. S. Grant for Præsident og H. Wilson fra Massachusets for Vicepræsident. Ved Valget erholdt U. S Grant 3,597,070 Stemmer og 286 Elektorstemmer, Greeley erholdt 2,834,079 Stemmer, C O'Connor 29,408 Stemmer og J. Black 5 608 Stemmer. Saaledes var da Grant med en overvældende Majoritet gjenvalgt til Præsident og H. Wilson til Vicepræsident.

II. Grants anden Administration (1873—1877).

1) **Krig med Modoc Indianerne** I Begyndelsen af Grants anden Administration udbrød der en Krig med Modoc Indianerne, hvilke vægrede sig ved at forblive paa en til dem udseet Landstrækning i Oregon. Tropper sendtes mod dem og de trak sig tilbage til en ufremkommelig Bjergstrækning, "the Lava Beds". Derhen begave sig nogle Fredskommissærer, for at formaa Indianerne, der anførtes af Kapt. Jack til at nedlægge Vaaben. Under Raadslagningen blev imidlertid Kommissærerne overfaldne af Indianerne og to af dem Gen. Canby og Dr. Thomas dræbtes og en tredien Meachem blev saaret, den 11te April 1873. Krigen fortsattes senere med Forbittrelse og ihvorvel Indianerne forsvarede sig med stor Tapperhed, nødtes de tilsidst, efterat deres Bjergfæstning var blevet bombarderet, til at overgive sig paa Naade og Unaade. Kapt. Jack og andre fremragende Krigere af Modoc Stammen henrettedes den 3die Okt. i Fort Klamoth.

2) **Credit mobilier** var Navnet paa et Aktieselskab, som i 1867 begyndte "Forretninger i stor Maalestok" og tilsidst overtog Bygningen af Pacific Jernbanen. Selskabets Hovedmand Oakes Ames lykkedes det ved allehaande Forespeilinger at formaa en Del fremragende Mænd i Kongressen til enten at kjøbe Aktier i Selskabet eller ogsaa at modtage saadanne som Gaver. Hans Hensigt derved var øiensynlig at gjøre Kongressens Medlemmer interesserede i Foretagendet og at forskaffe sig indflydelsesrige Venner og Velyndere for det Tilfælde, at der skulde blive Spørgsmaal om en Undersøgelse angaaende Pacificbanens Bygning. Sandsynligvis gjennemskuede en Del Kongresmænd hans *Hensigter;* Andre derimod betragtede Kjøbet af Aktierne, som en sædvanlig Spekulation, der ikke indeholdt videre Forpligtelser fra Kjøberens

Side. Det viste sig dog snart at Aktierne gave en høi "Dividende" og Beskyldningen om, at Kongresmændene "havde solgt sine Stemmer", var en given Følge. I 1872 nedsattes af Kongressen en Kommittee, bestaaende af 3 Demokrater og 2 Republikanere, der fik det Hverv, at undersøge Sagen. Den 18de April 1873 afgav denne Kommittee sin Indberetning, af hvilken det fremgik, at Kongresmændene Blaine fra Maine, Davis fra Massachusetts, Scofield og Kelley fra Pensylvanien og Bingham og Garfield fra Ohio ikke kunde lægges andet til Last, end at de havde handlet ubetænksomt, da de modtoge de omhandlede Aktier, hvilke de dog havde leveret tilbage, saasnart de forstode, at Selskabet var grundlagt paa Svig og Bedragerier. De andre anklagede Kongresmænd vare ikke saa uskyldige. De havde beholdt Aktierne og Aar efter Aar oppebaaret "høie Dividender" af samme. Værst kompromiterede vare Kongresmændene J. Brooks fra New York, der indehavde ikke mindre end 150 Aktier og Oakes Ames fra Massachusetts.

3) Virginius. I 1868 forsøgte Kubas Indvaanere at afkaste det spanske Aag og oprette en egen selvstændig Republik. Mange og blodige Kampe bleve i Løbet af flere Aar udkjæmpede mellem Kubanerne og Spanierne, af hvilke de første ikke sjældent erholdt Understøttelse fra de For. Stater. Trods Autoriteternes Agtpaagivenhed afgik dog et med Frivillige, Ammunition og andre Krigsartikler ladet Fartøi, "Virginius" fra en af de For. Staters Havne til Kuba Inden Fartøiet naaede sit Bestemmelsessted og medens det endnu seilede under de For. Staters Flag. blev det den 1ste Nov 1873 opbragt af det spanske Krigsdampskib "Tornado", der førte Fangerne og Besætningen til Santiago, hvor mange af dem (omtrent 50) bleve skudte trods de For. Staters Konsuls Protest. Som en Følge deraf truede det med, at der vilde udbryde en Krig med Spanien. Denne Stat udleverede dog "Virginius" og gav de For. Stater den Opreisning, som af disse fordredes

4) En Pengekrise udbrød i Høsten 1873. Aarsagen til samme sagdes at være Jordbrugets og Fabrikdriftens altforstore Afkastning eller rettere Overproduktion Sandsynligere er det dog, at en Mængde "uproduktive" Foretagender, i hvilke store Kapitaler vare blevne nedlagte, "vilde Spekulationer" og de mere formuende (?) Klassers overdaadige Levesæt var den vigtigste Aarsag til Krisen. Landets Forretningsforholde vare lig en Sæbeboble færdig til at briste ved det mindste Stød, og da Bankørfirmaet Jay Cook & Co. i Philadelphia, hvilket var interesseret i store Jernbaneanlæg, gik Fallit, saa varede det ikke længe, førend Hundreder af store Handelsfirmaer paa forskjellige Kanter af Landet ramlede overende. En Mængde Privatbanker og saakaldte Sparebanker indstillede sine Betalinger, hvorved Tusinder af fattige Arbeidere og Haandværkere tabte Alt, hvad de eiede. Bankørerne, til hvem de havde anbetroet deres Spareskillinger, havde enten tabt dem paa Spekulationer eller ogsaa stjaalet dem og rømt med dem til ukjendte Steder. Den almindelige Tillid forsvandt, næsten al Forretningsrørelse ophørte, Fabrikker og Værksteder bleve stængte og det

blev "ondt om Penge i Landet", uagtet at Republikkens Papirpenge i Omløb, som den 30te Juni 1873 udgjorde 750 Mill. Doll.s den 30te Juni 1874 udgjorde 781 Mill. Doll.s. En ikke liden Del af Landmændene havde under "de gode Tider" sat sig i Gjæld for Jord og Agerdyrknings-maskiner. Da Prisen paa alle Produkter sank i samme Forhold, som Værdien af Papirdollaren steg (fra 87½ Cents i 1872 til 91 i 1874), saa kom de, der havde Gjæld, i en betrængt Stilling, thi Gjældssummen var og blev den samme, hvad enten Papirdollaren var værdt 35 Cents eller 91 Cents i Guld. For Greenback Partiet var det følgeligen let, at vinde Tilhængere for sine finantsielle Grundsætninger. At Papirpengenes vaklende Værdi var en af Krisens Virkninger og at "gode Tider" først var at vente, naar Republikken havde optaget Betaling i klingende Mynt, nægtedes, og man fremholdt den Velsignelse, som uindløselige Papirpenge — af Regjeringen skabte Penge — vilde medføre. Saavel Ihændehaverne af de For. Staters Obligationer som andre Fordringshavere fremstilledes som "Blodigler" og "ubarmhjertige Jøder", hvilke burde lade sig nøie med billige Papirspenge. Saadanne Fremstillinger gav Greenbackpartiets Modstandere fuld Ret til at fremføre den Beskyldning, at benævnte Parti "i Strid med Lovene og Nationens Ære ønskede ved saagodt som værdiløse Papirpenge at betale og afgjøre Landets Statsgjæld".

5) **Krig med Sioux Indianerne.** Efterat man havde fundet Guld i Black Hills i Dakota og Wyoming, begyndte Guldgravere og Eventyrere fra alle Hold at strømme did og krænke Sioux Indianernes Rettigheder og Landomraade. Man brød sig kun lidet om de Overenskomster, som Unionsregjeringen havde indgaaet med nævnte Indianere. At der fandtes Guld paa Indianernes Land var i de Flestes Øine en mere end gyldig Grund til at fordre, at Landet skulde "aabnes for Civilisationen", det vil sige berøves Indianerne. Efter en Tids Forløb afsluttedes en ny Overenskomst med Siouxerne, men disse vare dog ikke villige til at overlade sit Land i de Hvides Hænder og begive sig til en anden Reservation. Tilsidst grebe de til Vaaben mod dem, der trængte sig ind paa deres Land, og Tropper anførte af Generalerne Custer og Terry sendtes da for at beskytte de sidste mod Sitting Bull og hans Krigere. Den 25de Juni 1876 angreb Custer Fienden, efterat Oberst Reno var blevet sendt afsted med 4 Kompagnier, for at anfalde en Indianerby. En fortvivlet Kamp opstod, i hvilken Custer, to af hans Brødre og hver eneste af hans Krigere faldt. Reno blev derpaa omringet af Indianerne, men det lykkedes ham at forsvare sig, indtil der ankom Forstærkning. I nye Kampe sveg Lykken de tappre Siouxere, hvilke maatte "med Sorg og Forbittrelse overlade Fienden sine Fædres Land". Sitting Bull og hans Stammer gik over den britiske Grændse ind i Kanada, hvor han senere har opholdt sig.

6) **Verdensudstillingen i Philadelphia.** Hundredeaarsfesten efter *Selvstændighedserklæringens* Antagelse feiredes med en Verdensudstilling i Philadelphia, hvilken aabnedes den 10de Mai 1876

og varede i 6 Maaneder. De vigtigste Bygninger vare: Udstillingspaladset, Maskinbygningen, Kunstudstillingsbygningen, Haveverkers Udstillingsbygningen, Agerdyrknings Udstillingsbygningen og Udstillingsbygningen for Fruentimmerarbeider. Udstillingspaladset var 1,880 Fod lang, 464 Fod bred og 70 Fod høi og havde en Gulvflade af 936,008 Kv. Fod eller 21 Akres. Den kostede $1,580,000. Sverig—Norges, med Rette roste Udstilling i denne Bygning, indtog en Gulvflade af 10,044, Danmarks en Gulvflade af 7,779. Et af Svenskerne opført Skolehus tildrog sig velfortjent Opmærksomhed. Der var desforuden omkring 200 mindre Bygninger opførte dels af Amerikanere dels af andre Nationaliteter. I Gjennemsnit besøgtes Udstillingen hver Dag af 61,000 Personer.

7) **En ny Stats Optagelse i Unionen.** Den 3die Marts 1875 erklæredes Colorado for Stat, men optoges dog ikke formeligt i Unionen, førend Statens Grundlov den 1ste Juli 1876 var blevet vedtaget af Statens Borgere. Staten kaldes desaarsag undertiden "Hundredeaars Staten".

8) **De politiske Partier. Præsidentvalget.** Mange af det republikanske Partis "Ledere". havde tabt Folkets Tillid, dels ved sin Delagtighed i Credit Mobilier Sagen, dels ved i Kongressen at stemme for Forhøielse af Præsidentens og Kongresmedlemmernes Lønninger ikke blot for den tilkommende Tid, men ogsaa for en Del af den Tid, der var forbi (back pay). De rettænkende Kongresmedlemmer modtoge vistnok ikke denne Lønsforhøielse for den Tid, der allerede var gaaet, men Beslutningen lagdes dog det republikanske Parti tillast og fremholdtes af Demokraterne som et øiensynligt Bevis paa en Korruption, som krævede en "demokratisk" Reform. Flere af Regjeringens Kontrollører overbevistes om, at have underslæbt store Summer af Skatten paa stærke Drikke. Andre Embedsmænd beskyldtes for andre Feil. Det demokratiske Parti havde paa sin Side ved Bedragerier, Trudsler og Vold sat sig i Besiddelse af Statsregjeringerne i mange af Sydstaterne, i hvilke ved ærlige Valg det republikanske Parti var det stærkeste. At Unionsregjeringen holdt Tropper i Syden, for at beskytte Republikanernes Stemmeret og "Ret til at udtale sig frit", skildredes af Demokraterne som et tyranisk Indgreb i de enkelte Staters Anliggender og som en uforsvarlig Brøde mod Grundsætningerne om Statssuverainiteten. Det paastodes, at dersom Tropperne bleve hjemkaldte, saa skulde de enkelte Staters Regjeringen skaffe Republikanerne al den Beskyttelse, hvortil de lovligen vare berettigede, og uagtet Bladene meddelte Underretning om den ene efter den anden paa Republikanerne i Syden forøvede Voldsgjerning, saa var alligevel Tusinder af Republikanere i Norden færdige til at have Tillid til Rebeldemokraternes Løfter og Forsikkringer.

Det republikanske Parti nominerede paa sin Konvention i Cincinnati Gen. Ruterford B. Hayes fra Ohio for Præsident og W. A. Wheeler fra New York for Vicepræsident. Det demo-

kratiske Parti nominerede paa sin Konvention i St. Louis Samuel Tilden fra New York for Præsident og Thomas A. Hendricks for Vicepræsident. Greenbackpartiet nominerede i Indianapolis paa sin Konvention Peter Cooper fra New York for Præsident og Sam. F. Carey fra Ohio til Vicepræsident. Afholdenhedspartiet nominerede i sin Konvention G. C. Smith for Præsident.

Ved selve Præsidentvalget og efter samme blev en Mængde Bedragerier begaaede. Tilden havde ved Valget erholdt 4,284,885 Stemmer og Hayes 4,033,950, men et Præsidentvalg i de For Stater afhænger ikke af de af Folket afgivne Stemmers Antal, men af Elektorstemmernes Antal. Paa Grund af Tvist om Udfaldet af Valgene i Florida, Syd Carolina, Oregon og Louisiana gjorde begge Partier Fordring paa at have seiret. For at afgjøre Striden paa en fredelig Maade, fremsattes der i Kongressen et Forslag om, at nedsætte en Electoral Kommission, bestaaende af 5 Senatorer, 5 Medlemmer af Huset og 5 Høiesteretsdommere. I Senatet stemte 20 Republikanere og 26 Demokrater for Forslaget, 17 Republikanere og 1 Demokrat mod samme, i Huset stemte 158 Demokrater og 1 Republikaner for det og 66 Republikanere og 18 Demokrater mod det. Efter nøiagtig Undersøgelse gav Kommissionen den Kjendelse, at Hayes havde erholdt 185 og Tilden 184 Elektorstemmer, hvorpaa Kongressen erklærede Hayes for valgt til Præsident, og W. A. Wheeler til Vicepræsident. Neppe var denne Kjendelse falden, førend Demokraterne, der selv havde drevet Forslaget om Elektoralkommissionen igjennem, rettede mod Republikanerne Beskyldninger for, at de ved "Svig og Bedrageri" havde drevet deres Kandidats Valg igjennem, og disse Beskyldninger holde de endnu paa med, uden dog at have ført noget Bevis for deres Sandhed. — P. Cooper erholdt ved Præsidentvalget 81,740 og G. C. Smith 9,522 Stemmer.

9) **Høiere Embedsmænd under Grants Styrelse.** Statssekretærer: E. B. Washburn 1869, Hamilton Fish 1869. Indresekretærer: Cox 1869, C. Delano 1870, Z. Chandler 1875. Finantssekretærer: Boutwell 1869, Richardson 1873, Bristow 1874, Morrill 1876. Armesekretærer: W. T. Sherman, W. W. Belknap, A. Taft, D. Cameron. Marinesekretær: G. M. Robinson. "Attorney General": Hoar 1869, Akerman 1870, Williams 1871, Pierrepout 1875, Taft 1876. General Postmestre: J. A Cresswell, M. Jewel 1874, Tyner 1874 "Speakers" i Huset: J. G. Blaine 1869—1875, M. G. Kerr 1875—76.

Hayes's Styrelse.

(1877—1881)

1. Partistridigheder. 1) **Præsidentens Forsoningspolitik.** Præsident Hayes*) gjorde i Begyndelsen af sin Styrelse alvorlige Forsøg paa "at forsone Sydstaterne og tilveiebringe Enighed og Samdrægtighed mellem dem og Nordstaterne". Fremragende forhenværende Rebeller udnævntes til høie Embeder og Unionsregjeringens Tropper hjemkaldtes fra Syd Carolina og Louisiana, hvor de var en Bistand for disse Staters republikanske Styrelser. Men ved denne, af en stor Mængde Republikanere misbilligede Forsoningspolitik, bevirkedes ikke en Udsoning i dette Ords egentlige Betydning Det demokratiske Vælde i Sydstaterne fik derved ene Anledning til endvidere at befæste sit Herrevælde over Flerheden af Borgerne. Valgene i disse Stater bleve mere og mere et Gjøglespil, ved hvilken den demokratiske Majoritet bestemtes efter Forgodtbefindende, efterat det var udfundet, hvor stor den republikanske Majoritet i Virkeligheden var, eller efterat Republikanerne ved Vold og Trudsler vare blevne drevne bort fra Valgstederne Det Overmod og den Hadsthed, som nogle af "Demokrat Rebel" Partiets Ledere viste i Kongressen, efterat denne var blevet demokratisk, var ingenlunde egnet til at bevirke Forsonlighed. At Forbundsregjeringen skulde give Sydstatsboerne Erstatning for Eiendom, der var ødelagt under Borgerkrigen og for frigivne Slaver og give Rebelsoldaterne Pension vare Paastande, der aabent bleve udtalte i Sydstaternes Aviser, og flere af de "uforsonlige", fordums Rebeller i Kongressen holdt Lovtaler over Jefferson Davis og paastode at ogsaa han burde være berettigettil Pension. En af disse Lovtaler holdtes i Senatet den 3die Marts 1879 og blev besvaret i en ypperlig Tale af Senator Z. Chandler. En Sydstatsdemokrat, Blackburn fra Kentucky, sagde i Repræsentanthuset: "Vi ere komne tilbage, for at regjere, og vi skulle regjere, indtil vi af de bestaaende Love faar udstrøget det

*) R. B. Hayes fødtes i Delaware, Ohio den 4de Okt. 1822. Efter en god Skolegang begyndte han at studere Retsvidenskaben i Columbus, O. og fuldførte dette Studium ved Harvard College. Ved Krigens Udbrud udnævntes han den 7de Juni 1861 til Major ved det 23de Ohio Regiment, den 4de Nov. s. A. til Oberstløitnant, 1862 til Oberst og 1864 til Brigadegeneral. Før Krigens Slutning valgtes han til Kongresmand, gjenvalgtes i 1866 og gjorde sig som Medlem af Huset bemærket ved sit sunde Omdømme og utrættelige Arbeidsomhed. I 1867 valgtes han til Guvernør i Ohio og gjenvalgtes i 1869 og 1874 til dette Embede. I 1875 nomineredes og valgtes han til de For. Staters Præsident. Hans Styrelse udmærkede sig ved Ærlighed og Greihed. Paa hans private og offentlige Liv har end ikke hans bittreste Fiender fundet Noget at udsætte.

sidste Spor af eders, som en Følge af Krigen, fattede Beslutninger". Ved slige Handlinger og Yttringer bortstødtes den til Forsonlighed rakte Haand.

2) **Spørgsmaalet om Præsidentvalget.** Ihvorvel Spørgsmaalet om Præsidentvalget var blevet afgjort af Elektoralkommissionen og den 44de Kongres, saa forsøgte dog Demokraterne i Kongressen om Vaaren og Sommeren 1878 atter at faa den paa Dagsordenen, for om muligt at faa Tilden indsat i Præsidentembedet Paa Grund af en af Marylands lovgivende Forsamling vedtaget Beslutning fremsatte Demokraten C N. Porter fra New York den 13de Mai et Forslag i Huset om at der af den demokratiske Speaker skulde udnævntes en Kommitte paa 11 Medlemmer, der skulde undersøge, om der var begaaet Bedragerier ved Optællingen af Stemmerne for Elektorer i Florida og Louisiana og hvilken af Præsidentkandidaterne disse Stemmer med Rette tilkom. Republikanerne gjorde Paastand paa, at Undersøgelsen ikke alene skulde omfatte de to nævnte Stater, men ogsaa Demokraternes Svig og Bedragerier i Florida. Oregon, Louisiana, Syd Carolina og Mississipi,*) men de demokratiske Kongresmænd vægrede sig ved at optage til Behandling dette Forslag**), og antog med 146 demokratiske Jaer mod 2 demokratiske Neier, det nævnte Forslag. Republikanerne og 7 Demokrater nægtede at stemme. Denne "revolutionære Beslutning" fremkaldte en saa bestemt Misbilligelse af Borgerne i Nordstaterne, at Demokraterne ikke vovede at stemme mod et af Republikaneren H. C. Burchard den 14de Juli fremsat Forslag, i

---

*) Republikanerne paastode, at Demokraterne dels ved Vold og Trudsler havde hindret Republikanerne i Syden fra at stemme, dels ved falske Stemmer og falsk Optælling af Stemmerne havde tilvundet sig Seier og dels ved Bestikkelser havde søgt at vinde Elektorstemmer for den demokratiske "Reformator" Tilden. I 1870 fandtes der i Alabama, Florida, Georgien, Louisiana, Mississippi og Syd Carolina 515,530 farvede og 63,000 hvide Republikanere samt 395,195 Demokrater. Republikanernes Majoritet udgjorde saaledes 183,335, men desuagtet paastode Demokraterne, at de ved "ærlige Valg" havde seiret i de nævnte Stater, hvilket benægtedes af Republikanerne. De sidste paastode, at der i mange Distrikter i Sydstaterne ikke var afholdt noget Valg, at i andre de saakaldte "Tissue ballots" eller demokratiske Stemmesedler trykte paa yderst tyndt Papir vare blevne brugte, hvorved hver Demokrat var blevet istand til ved Valget at afgive flere Stemmer, at republikanske Stemmesedler vare blevne tagne ud af Stemmekasserne og ødelagte o. s. v. Chifferdepescher, der vare blevne vexlede mellem Tildens "Agent" i New York og fremragende demokratiske "Ledere" i Florida, Syd Carolina og Oregon, godtgjorde, at der var gjort Forsøg paa ved Bestikkelser at vinde Elektorer for Tilden.

**) Den 22de Mai besluttede Huset endelig for et Syns Skyld, at Undersøgelsen kunnde udstrækkes til de Stater, i hvilke den demokratiske Kommitte troede, at der var begaaet Bedragerier.

hvilket erklæredes, at Kongressen ikke havde Ret til at ophæve den Kjendelse der havde afgjort Spørgsmaalet om Præsidentvalget og at ethvert Forsøg paa at hæve samme var revolutionært og misbilligedes som saadant af Huset. Denne Beslutning antoges med 215 mod 21 Stemmer.

3) Demokratisk Lovgivning. Under Kongressen 1878 og 79 gjorde Demokraterne et alvorligt Forsøg paa "at sulte ud Nationalregjeringen". For at berede sit Parti en Anledning til at vinde en let Seier ved Valgene i 1880 føiede de demokratiske Lovgivere til Bevilningslovene visse Tillæg ("Riders"), ved hvilken det bestemtes, at hverken de For. Staters civile Embedsmænd eller Tropper skulde have Ret til at tjenestgjøre som Vogtere af Ordenen ved Valgene i de forskjellige Stater, men ogsaa at visse vigtige Dele af Valglovene skulde hæves tilligemed Loven angaaende Jurymænds Prøveed. Da det republikanske Senat ikke kunde bifalde disse Tillæg, opholdt Demokraterne Sagen, indtil Kongressen adjournerede, uden at have bevilget de af Regjeringen forlangte Bevilninger. Præsidenten var desaarsag nødt til at sammenkalde en Extra Session af Kongressen om Vaaren 1879. Ogsaa Senatet var da demokratisk og de ovennævnte Bevilningsforslag tilligemed deres "Paahæng" bleve vedtagne baade af Senatet og Huset, men bleve belagte med Præsidentens Veto. Denne Strid mellem de demokratiske Lovgivere og den republikanske Præsident fortsattes senere under den 46de Kongres 1879 og 80. Ingen af Statsmagterne veg fra sin engang indtagne Stilling. Om "Forsonlighed" kunde der nu ligesaalidt være Tale som om Eftergivenhed paa nogen af Siderne.

II. De For. Staters indre Udvikling. 1) Civiltjenestereformen. Hayes fremholdt i Begyndelsen af sin Styrelse ved flere Leiligheder Nødvendigheden af en grundig Reform i Civiltjenestværket og gjorde sig ogsaa for Alvor Umage for, at gjennemføre en saadan, men man erholdt derved kun liden Bistand af de politiske "Ledere". Selv en samvittighedsfuld og rettænkende Mand omgav han sig med ligesindede Tjenere og ihvorvel han ikke formaaede at afskaffe alle de i Civiltjenesten raadende Misbrug, udøvede han dog ved sit Exempel og sin redelige Nidkjærhed for Reform en velgjørende Indflydelse paa Nationalregjeringens Embedsmænd*) og hans Grundsætninger om

*) Unionsregjeringen tabte paa hver 1,000 Doll.s. som gik gjennem Embedsmændenes Hænder: under Washington $2 22, under Adams $2 59, under Jefferson $2.75, under Madison $4.16, under Monroe $8.58, under J. Q. Adams $4 39, under Jackson $7.52, under Van Buren $11 71, under Harrison og Tyler $6 40, under Polk $4.08, under Taylor og Fillmore $4.19, under Pierce $3 56, under Buchanan $3.81, under Lincoln 76 Cents, under Johnson 57 Cents, under Grant 24 Cents og under Hayes fire Femtedele Cents.

Reform vandt ogsaa Anerkjendelse i det republikanske Parties Program i 1880.

2) **Den dobbelte Myntfod Optagelse af Betaling i klingende Mynt** I 1873 havde de For. Staters Regiering vedtaget Guldet som Myntfod. Beslutningen herom dadledes høit og lydeligt under Pengekrisen og i December 1877 fremsattes der i Kongressen Forslag om, at man skulde vende tilbage til den dobbelte Myntfod og at der hver Maaned skulde præges et vist Antal Sølvdollars, af hvilke hver skulde indeholde 412 Gran fint Sølv. Dette Forslag blev ivrigt bekjæmpet*) men blev tilsidst vedtaget med en Del Forandringer den 21de Febr. 1878. Allerede tidligere havde mindere Sølvmynter begyndt at fortrænge de smaa Papirsedler paa 10, 25 og 50 Cents.

Som en Følge af en af Kongressen i Januar 1875 vedtaget Beslutning skeede Tilbagevenden til Betaling i klingende Mynt den 1ste Jan. 1879, da en Dollar i Guld, Sølv og Papir erholdt samme Værdi **) Guld og Sølv kom i almindeligt Omløb; Forretningslivet erholdt atter fast Grund og Jordbrug, Biergværksdrift, Fabrikrørelse, Handel og Søfart begyndte atter at blomstre op

3) **Landets Statsgjæld Republikkens Finanser.** Den rentebærende Statsgjæld, hvilken den 31te Aug. 1865 udgjorde $2,381,530 294 96 var den 1ste Sept 1880 kun $1,713,198,400 og var saaledes formindsket med $668,331,894 96 De aarlige Renter vare formindskede fra $150,977,697.87 til 79,030,843.50. Sex Procents Obligationers Omsætning til 4½ og 4 p.Cts. Obligationer (1870—1880) havde i betydelig Grad bidraget til denne Formindskning. Naar Statskassens kontante Beholdning fratrækkes den samlede (rentebærende og ikke rentebærende) Statsgjæld udgjorde denne den 31te Aug. 1865 $2,756 431,571.43, men den 1ste Sept. 1880 $1,908,717,934.40. Følgelig var den samlede Statsgjæld i dette Tidsrum formindsket med $847,713 637.03. Hele Statsgjælden uden Fradrag af Statskassens kontante Beholdning udgjorde den 31te Aug. 1865 $2,844.649,526, men den 1ste Juli 1880 $2.120,415,370.***) Stats-

*) Lovforslaget bekjæmpedes ikke blot af Forsvarerne af Guldmyntfoden, men ogsaa af dem, der formente, at Sølvdollaren burde indeholde flere Gran fint Sølv. Disse fremholdt blandt andet det urimelige i, at de For. Staters "Trade" Dollars, der indeholdt 420 Gr. Sølv ikke var lovlig Mynt eller i Værdi lig med en Dollar i Guld, medens den nye Sølvdollar, som kun indeholdt 412½ Gr. derimod skulde være lovlig Mynt og i Værdi lig en Guld Dollar.

**) Papirdollarens Værdi vare den 1ste Juli i efterfølgende Aar: 1862: 86.6 Cents, 1863: 76 6 Cts., 1664: 38.7 Cts, 1865: 70.' Cts., 1866: 66 Cts., 1867: 71.7 Cts, 1868: 70.1 Cts., 1869: 73.5 Cts., 1870: 85 6 Cts., 1871: 89 Cts., 1872: 87.5 Cts., 1873: 86 4 Cts., 1874: 91 Cts., 1875: 87.2 Cts., 1876: 89 5 Cts, 1877: 94.7 Cts, *1878: 99.4 Cts., 1879*: 100 Cts.

***) *Republikkens i Omløb* værende Papirpenge og Skillemynt af Sølv

gjældens Kapital fordelt paa samtlige Landets Indvaanere udgjorde i 1865 paa hver af dem $78.25 og Renten ligeledes fordelt $4.29 paa hver. I 1880 udgjorde derimod hvad der af Statsgjælden kom paa hver Indvaaner i Landet kun $37.74 og Renten paa hver udgjorde $1.56.

4) **Nationalregjeringens Indtægter og Udgifter.** Nationalregjeringens Indtægter udgjorde i Regnskabsaaret 1879–80 $333,526,610. Af denne Sum udgjør Toldindtægterne $186,522,065, de saakaldte "Internal Revenues" eller Skat paa stærke og gjærede Drikke, Tobak, Stempling etc. $124,009,371*) og Indtægterne af solgt Regjeringsland $1,016,506. Udgifterne udgjorde i samme Tidsrum $267,642,957, hvoraf $38,116,916 til Armeen, $13,536,984 for Marinen, $5,945,457 for Indianerne og $56,777,174 til Pensioner. Til Jevnførelse skulde vi meddele, at Statsindtægterne i 1860 udgjorde $56,064,607 og Statsudgifterne $63,130,598, i 1865 Statsindtægterne $333,714,605 og Udgifterne $1,297,555,224, hvoraf til Armeen $1,031,323,060, i 1870 Statsindtægterne $411,255,477 og Statsudgifterne 309,653,560 og i 1875 Statsindtægterne $288,000,051 og Statsudgifterne $274,623,392.

5) **De For. Staters 10de Folketælling** afholdtes i 1880, men nogen officielle Reporter ere, naar dette Skrift afsluttes, endnu ikke

---

opgik i følgende Aar til følgende Summer, hvis Værdi i Guld er opgivet i Parentheserne: 1866 $891,904,685.96 ($588,657,092.78), 1867 $826,927,153.52 ($592,906,769.07); 1868 $720,412,602.75 ($505,009,284.52); 1869 $693,946,056.61 ($510,050,351.61); 1870 $700,375,899.48 ($599,521,769.95); 1871 $717,875,751.06 ($638,909,418.44); 1872 $738,570,903.52 ($646,249,540.58); 1873 $750,062,368.94 ($648,053,886.76); 1874 $781,490,916.17 ($711,156,733,71); 1875 $773,646,728.69 ($674,619,947.42); 1876 $749,303,473.89 ($671,773,937.62); 1877 $731,379,542.84 ($694,375,246.54); 1878 $729,215,508.27 ($725,083,924.62); 1879 734,801,994.78 (lige med Guld); 1880 $735,522,956.31. Af de sidste er $299,790 Statsbanksedler, $344,505,427 Nationalbanksedler, $60,975 "Demand" Notes", $346,681,016 Legal Tender Notes og $12,374,270 Sølvbeviser.

*) I Regnskabsaaret, der endte med den 30te Juni 1879, var der her i Landet 5,346 Brændevinsbrænderier der tilvirkede 71,892,621 Galloner spirituøse Drikke, hvoraf der for 53,025,175 Galloner betaltes i Skat $47,709,464. Antallet af Brændevinshandlere udgjorde 155,850 og af Handlende med Brændevin i Partier 4,250. Bryggeriernes Antal udgjorde næsten 3,000, der tilvirkede 11,103,084 Tønder Øl, hver indeholdende 31 Galloner Af Røge- og Skraatobak tilvirkedes 116,975,228 Pund, for hvilke der i Skat betaltes $24,703,874.90. Af Snus tilvirkedes 3,428,235 Pund, hvorpaa Skatten udgjorde $902,135.35 I 1880 udgjorde Skatten paa destillerede Drikke $61,185,508.79, paa gjærede Drikke $12,829,802.24 og paa Tobak $38,870,140.68 samt Skatten af Landets Banker $3,350,984.

offentliggjorte. Efter denne Folketælling skal de For. Staters Folkemængde udgjøre 50,858,000.

6) **De For. Staters Forhold til de udenlandske Magter** var under Hayes's Styrelse venskabeligt og dette Forhold "fremmedes og styrkedes ikke alene ved Diplomatien, men endmere ved en af Gen. Grant foretaget Reise rundt Jorden, paa hvilken denne Republikkens hædrede Søn overalt modtoges med de største Æresbevisninger". — En i Begyndelsen af Hayes Regjering opstaaet Tvist med Mexiko blev efter en Tids Forløb bilagt paa en fredelig Maade, og Tvisten med England angaaende Fiskerierne ved den Nordøstre Kyst af Nordamerika blev afgjort af en Voldgiftsdomstol, der sammentraadte i Halifax, U. S. og tildømte England en Skadeserstatning af 5½ Mill. Doll s

7) **Oprør. Forsøt. Strid med Indianerne** Om Sømmeren 1877 gjorde de ved Balimore Ohio Banen ansatte Arbeidere "Strike", det vil sige ophørte med at arbeide, fordi deres Lønninger vare blevne nedsatte, og fordi de ved at standse Arbeidet vilde tvinge Arbeidsherrerne til at forhøie Lønningerne. Denne Arbeidsindstilling udartede snart til et Oprør, i hvilket Arbeiderne ved flere andre Jernbaner deltoge. Uroligheder opstode i Pittsburg og Reading (Pa), i Baltimore. Louisville (Ky.), i Chicago og paa mange andre Steder. I Pittsburg ødelagdes der Eiendom, der tilhørte Pennsylvania Bankompagniet, til en Værdi af 3 Mill. Doll.s og omkring 100 Personer faldt under Gadekampene. Pøbelen i de store Byer benyttede sig af Anledningen til at plyndre, indtil Militstropperne og Nationalregjeringens Tropper bleve istand til at kue Oprøret og hæve "Jernbanernes Blokade." De fleste af Oprørerne vare Irlændere Ved Pensylvaniens Kulgruber, hvor de irske Arbeidere havde dannet et hemmeligt Selskab Mollie Maguires var der i lang Tid — før og efter det ovennævnte Oprør en lovløs Tilstand. Ogsaa der seirede dog Ordens artiet og "Morderselskabets" mest fremragende Medlemmer maatte ende sit Liv i Galgen.

Den Gule Feber udbrød i Sommeren 1878 i New Orleans og udbredte sig til Byerne langs Mississippifloden. Omkring 20,000 Personer bleve syge og omtrent 7,000 døde af Sygdommen. Memphis var den af Byerne der blev haardest hjemsøgt

I 1879 udbrød der Krig med Ute Indianerne ved White River Agenturen, hvilke, forbittrede over de mod dem begaaede Bedragerier, havde grebet til Vaaben og myrdet flere Hvide, blandt hvilke var en Major Thornburgh. De For. Staters Tropper underkuede tilsidst den nævnte Stamme, hvis Reisning mod de Hvide, der havde trængt sig ind paa deres Land, gav en velkommen Anledning til Raabet paa, at Ute Indianerne maatte skaffes af Veien.

En stor Negerudvandring fandt Sted fra Sydstaterne i 1879. Anledningen til samme var politisk Forfølgelse og trykkende økonomiske Forhold. De fleste Udvandrere begave sig til Kansas og Indiana.

8) **Parti-Nominationer** Det Republikanske Parti holdt sin National Konvention i Chicago den 2den Juni 1880. Partiet var ved samme delt i flere Afdelinger, af hvilke et arbeidede for at Grant i Strid med "det Præjudikat, som Washington og Jefferson havde givet Republikken" skulde nomineres for en 3die Termin, en anden Afdeling vilde have J. G. Blaine til Kandidat, en tredie Finantssekretær Sherman o. s. v. Tilsidst blev James A. Garfield fra Ohio nomineret til Kandidat for Præsident og Chester A. Arthur til Kandidat for Vicepræsident. Det Demokratiske Parti holdt sin Nationalkonvention i Cincinnati, Ohio, den 22de Juni og nominerede Winfield S Hancock fra Pennsylvanien til Kandidat for Præsident og W. H. English fra Indiana til Kandidat for Vicepræsident. National eller Greenback Partiet holdt sin Konvention i Chicago den 9de Juni og nominerede J. B. Weaver fra Iowa til Præsident og B. J Chambers fra Texas til Vicepræsident. Nøgterhedspartiet holdt den 17de Kuni sin Nationalkonvention i Cleveland, Ohio, og nominerede til Præsident N. Dow fra Maine og til Vicepræsident A. H Thompson fra Ohio. "Anti Frimurer" Partiet nominerede J. W Phelps fra Vermont til Præsident og S. C Pomeroy fra Kansas til Vicepræsiden.

Ved Præsidetvalget i Novemver 1880 vandt det republikanske Norden en glimrende Seier over det demokratiske Syden. Det republikanske Parties Kandidater valgtes, J. A. Garfield til Præsident*) og C. A. Arthur til Vicepræsident. Antallet af de republikanske Elektorstemmer udgjorde 213.

9) **Høiere Embedsmænd under Hayes's Styrelse** Statssekretær: W. M. Evarts; Finantssekretær: J Sherman; Indresekretær: Carl Schurz; Armesekretære: G. W. M. Creary, A. Ramsey; Marinesekretær: R. W. Thompson; Gen. Postmestre: D. M. Key, H. Maynard; "Attorney Gen.": C Devens; Speaker i Huset: S. J. Randall.

---

*) J. A. Garfield fødtes den 19de Nov 1831 i Orange, Cuahoga Co, Ohio, arbeidede i sin tidligste Ungdom ved Ohiokanalen og som Snedker, kom derpaa paa en Skole i 1849 og erhvervede sig der de Kundskaber, som vare nødvendige for en Skolelærer. J 1851 kom han til et Kollege i Hiram, hvor han studerede i 2 Aar, gik i 1854 ind paa Williams College i Williamsburg, Mass., hvorfra han to Aar efter graduerede. Han studerede derpaa Retsvidenskab og valgtes til Statssenator, udnævntes ved Krigens Begyndelse til Oberst for det 42de Ohio Reg., blev i Dec. 1361 Øverstbefalende over den 18de Brigade og Brigadegeneral. J Jan. 1863 udnævntes han af Rosecranz til hans Stabschef, valgtes til Kongresmand og gjenvalgtes Gang efter Gang indtil han i 1880 valgtes til de For. Staters Senator for Ohio og s. A. til de For. Staters Præsident.

Det 15de Wisconsin Regiments
Historie.

Da Borgerkrigen udbrød og Unionen kaldte sine Sønner til Vaaben strømmede Borgere af alle Nationaliteter til dens Faner, for at forsvare og opretholde Unionen. Skandinaverne stode ikke tilbage, men en stor Del af dem toge Tjeneste i de Regimenter, der oprettedes i de Egne, hvor de boede. I Wisconsin, hvor der den Gang boede en større Mængde Skandinaver end i nogen anden Stat opstod og gjennemførtes Ideen om, at danne et frivilligt Regiment, der ene skulde bestaa af Skandinaver, hvorved man vilde have den Fordel at tjene sammen med Landsmænd og at komanderes af Officerer af sin egen Nationalitet og hvor derhos Sproget ikke vilde være til Hinder for de mange, der endnu ikke ret havde tilegnet sig sit nye Hjems Sprog. Allerede i August Maaned havde J. A. Johnson efter Guvernørens Anmodning i "Emigranten" offentliggjort et Opraab til at danne et Skandinavisk Kompagni og O. C Johnson erholdt Bestilling som Hvervnings Kaptain for et saadant Kompagni K. K. Jones fremsatte Ideen om at danne et Regiment og den 15de Sept. 1861 blev der i et Møde i Capitol House, Madison vedtaget en Beslutning om, at man skulde søge at danne et Skandinavisk Regiment, idet Mødet anbefalede H C. Heg til Oberst og K. K. Jones til Oberstløitnant for Regimentet.

Det gik hurtigt med Hvervningen til Regimentet, idet baade ældre og yngre Skandinaver stillede sig i dets Række, for at forsvare sit nye Hjemlands Sag mod Oprørerne i Syden, og allerede i Januar 1862 havde Regimentet naaet sit Minimum

Regimentet samledes i Camp Randal i Madison, i hvis mindre end gode Barakker det henlaa Vinteren over. I Slutningen af Februar kom der Ordre til at Regimentet skulde drage til St Louis og den 1ste Marts havde Regimentet sin første Lønningsdag, der kom vel med for dem, der dels Vinteren over havde opbrugt de Penge, de havde med sig fra Hjemmet, dels havde gjort Gjæld.

Kl. 8 om Morgenen den 2den Marts, paa en mørk og regnfuld Dag marsherede Regimentet fra Leiren til Jernbanestationen. Regimentet talte da 906 Mand fordelte i 10 Kompagnier. Dets Stabsofficerer vare:

Oberst Hans C Heg.
Oberstløitnant Kiler K Jones.
Major Chas. M. Reese.
Feltpræst Claus L. Clausen.

Regimentslæge Stephen O. Himoe.
1ste Ass. Reg.s'læge S. J. Hansen.
2den do. G. F. Newell.
Qvartermester Ole Heg.

Adjudant Hans Brochsenius

Kompagniernes Officerer vare:

Kapt.	1ste Lt	2den Lt
	Co. A.	
Andrew Torkildsen.	Emanuel Engelstad.	Oliver Thompson.
	Co. B.	
Ole C. Johnson.	Joseph Mathieson	George Wilson
	Co C	
Frederick R. Berg.	Hans Hansen.	John J Rice.
	Co D	
Charles Campbell.	Albert Skofstad.	Christian E Tanberg.
	Co. E	
John Ingmundsen	William Tjentland	John M Johnson
	Co. F.	
Charles Gustavesen	Thor Simonson	Svend Samuelson.
	Co. G	
John A. Gordon.	Henry Hauff.	Wm. A. Montgomery.
	Co. H.	
Knud J Seim.	Andreas A. Brown	John L. Johnson.
	Co. I	
August Gasman.	Raynard Cook.	Martin Russell.
	Co. K	
Mons Grinager.	Ole Peterson.	Olaus Solberg.

I Chicago, hvortil Regimentet paa Grund af Uveiret, der var gaaet over til Snefog, først ankom om Aftenen Kl. 9, blev Regimentet af den Skandinaviske "Nora Forening" foræret en smuk Fane. Kl. 12 om Natten bar det derpaa afsted til Alton, hvor man den 3die Marts gik ombord i Dampskibet "City of Alton" og ankom den 5te til Birds Point, hvor det henlaa til den 15de, da Komandør Foote ankom med en Del Kanonbaade, hvorpaa 7 Kompagnier bleve tagne ombord paa en Transportbaad, medens 3 (C, D og K) bleve efterladte som Garnison under Kommando af Major Rise. De 7 Kompagnier gjorde nu Felttjeneste ved Øen No. 10 i 25 Dage, hvilket dog afbrødes med et to Dages Tog til Union City, Tenn., den 30te og 31te Marts, paa hvilket Tog Regimentet for første Gang var i Ilden og uagtet det ikke tog aktiv Del i Kampen, der hovedsagelig udkjæmpedes af Artilleriet, dog opførte sig paa en saadan Maade, at man allerede da saa, hvad Regimentet duede til. Regimentets Styrke paa dette Tog udgjorde 422 Mand og 20 Officerer.

Den 8de April, efter at Rebellerne vare blevne nødte til at rømme sine Fæstningsværker paa og ved Øen No. 10, besatte det Skandinaviske Regiment Fæstningsværkerne paa Fastlandet og bleve nu i to Maaneder liggende som Garnison i disse. Da erholdt Oberst Heg Ordre til at efterlade 2 Kompagnier i Garnison og med de øvrige 8 at støde til Gen. Mitchel i Union City. Kompagnierne G og I bleve tilbage under Komando af Kapt. Gordon, de andre tiltraadte den 11te Juni Marschen. Efter to Ugers Ophold i Union City brød Regimentet op og marsherede til Humbolt, hvor det sluttede sig til Gen. Rosecranz's Korps og til Gen. Hamiltons Division. I Slutningen af Juli gik Regimentet til Jacinta, hvor det sluttede sig til Gen. Jeff. C. Davis's Division, hvis Komando strax efter overtoges af Gen. Mitchell.

Den 21de August tiltraadte Regimentet den Marsch, der den 8de Oktober endte med Slaget ved Perryville eller Chaplin Hills og med at Rebellerne maatte rømme Kentucky. Rebelgeneralen Bragg havde, efterat han havde indtaget Mumfordsville og efter en flere Dages Kamp nødt Oberst Wilder til at overgive sig med 4,500 Mand Unionstropper, truffet sig tilbage forfulgt af Gen. Buell med 60,000 Mand inddelt i 3 Divisioner. Den 7de Okt. standsede Bragg ved Perryville, gjorde Front mod Unionshæren og besatte Chaplin Hills, en Række af Høie i Nærheden af Perryville. Den 8de angreb han Unionstropperne og drev to af dens Divisioner tilbage, men blev af den 3die Division selv drevet tilbage, nødt til at opgive sin Stilling og med sit Bytte at trække sig tilbage til Tennessee.

Da Gen. Mitchel, før Slaget begyndte, red langs Gelederne og kom til det Skandinaviske Regiment, der stod paa Armeens venstre Fløi, sagde han, at han haabede, at faa høre noget Godt om Skandinaverne, og han blev heller ikke skuffet deri. Kompagniet B var det første, der kom i Ilden. Kampen paa den venstre Fløi blev snart meget varm. Det 15de Wis. rykkede frem og mødte snart Fienderne, men kom saa uventet og skarpt over disse, at de i Hast flygtede forfulgte af det 15de en halvanden Mils Vei indtil Udkanten af Byen Perryville, hvor Brigadechefen Oberst Carlin gav Befaling til at standse med Forfølgelsen, da han ikke ansaa det for raadeligt, at fortsætte denne paa Grund af Afstanden fra de andre Tropper. Fienden satte sig nu fast paa den anden Side af Byen og der paafulgte en alvorlig Artillerikamp. Under denne Kamp var en Rebelsergeant, der var afsendt til Byen med 4 Vogne og 50 Mand saa uheldig at forvilde sig ind blandt Unionstropperne. Da han blev stoppet, sagde han, at man ikke maatte standse ham, da han havde Ordre fra Generalen til at skynde sig af alle Kræfter, men han blev noget lang i Ansigtet, da man underrettede ham om, at hans General ikke havde Noget at sige der, men at han og hans Mænd fik give sig tilfange. For at faa Vand, gik nogle af det 15de ind i Byen. Der mødte de nogle Rebeller, der vare komne i det samme Ærinde, og disse bleve efter en kort Kamp nødte til som Fanger, at følge tilbage med Skandinaverne. Da det blev mørkt blev Troppeafdelingen der var afskildt fra

den øvrige Armé trukket tilbage og indtog atter sin gamle Stilling, hvorved Fienden fik en af ham høiligen ønsket Anledning til at flygte, hvoraf han da heller ikke undlod at benytte sig. Det 15de havde ingen Døde eller Saarede i denne Kamp. Under Forfølgelsen af Braggs Armé stødte Mitchels Division, hvortil det 15de hørte, den 14de Okt. ved Byen Lancaster uventet paa Fienden Divisionen blev øieblikkelig stillet i Slagorden og en Skjærmydsel var allerede begyndt, da Gen. Gilbert, der var Høistkomanderende over Tropperne derstedes, sendte Mitchel Ordre, at standse med Angrebet, eftersom det let kunde fremkalde en alvorlig Træfning. Da Mitchel vidste, at Fiendens Styrke kun kunde være liden derstedes, likte han ikke denne Ordre, men adlød den naturligvis. Den følgende Dag blev han end ærgerligere, da han erfarede, at hele Fiendens Sty ke havde udgjort 500 Mand, der eskorterede et Bagagetrain, og at det saaledes vilde have været en let Sag, at tage dette Train. Da Forfølgelsen af Braggs Armé nu ophørte, saa fik Tropperne en kort Hvile og det Skandinaviske Regiment laa nu indtil den 20de Okt. som Provosvagt i Crab Orchard. Senere laa Regimentet i Leir paa forskjellige Steder, indtil det den 6te sammen med det 38te Ill. drog ud fra Edgefield Junktion paa en Expedition. Det komanderedes paa denne af Oberstløitnant Mc. Kee, da Oberst Hegg var hjemme paa Grund af Sygdom. I de 5 Dage Expeditionen varede, marsherede Regimentet trods Regn og Søle 100 Mil, men da der var godt om Levnetsmidler i den Egn. de droge gjennem, saa levede de godt. Ved Tilbagekomsten erholdt Regimentet en Lykønskningsskrivelse fra General Rosecranz, der imidlertid havde overtaget Komandoen over Cumberland Armeen isteden for Buell. Regimentet laa derpaa til den 26de Dec. i Leir ved Nashville.

Den 26de Dec. rykkede Rosecranz ud med sine Tropper, der udgjorde omkring 45,000 Mand for at drive Bragg bort fra Murfresboro Det Skandinaviske Regiment hørte paa dette Tog til Carlins Brigade og til Davis's Division, der igjen hørte til Mc. Cooks Korps.

Det sidstnævnte Korps stødte paa Fienden ved Nolensville, 10 Mil fra Nashville, hvor Rebelgeneral Hardee blev overrumplet, medens han og en Del af hans Officerer var i et Selskab, som Damerne der i Egnen gav til Ære for dem Piben fik imidlertid nu en anden Lyd. Hardee og hans Officerer, hvoraf en Del endnu i deres Baldragt, maatte skynde sig til deres Poster. Hardee trak sig tilbage til Knob Gap, som han søgte at holde, idet han der opstillede et Batteri paa 6 Kanoner. Oberst Carlin fik Ordre at tage Batteriet. Han rykkede desaarsag frem med sin Brigade, hvoraf det Skandinaviske Regiment udgjorde den høire Fløi. Skjult af en Bjerghøide kom Regimentet uden Tab lige op til Fienden, styrtede sig med Hurtighed og Raskhed over Fienden og fratog ham en Kanon, en Rustvogn og en Del Fanger. Regimentet havde ved denne Anledning ingen Saarede eller Dræbte, thi Fienden blev overrumplet saa hurtigt, at han ikke fik Tid til at affyre mere end et

Par Skud, og ingen af disse traf. Natten, der nu var begyndt, hindrede dog i at forfølge Fienden.

Den 27de hindrede Taage Armeens Fremrykken og den 28de var det Søndag og da laa Rosecranz, som han altid gjorde paa denne Dag, stille. Den 29de marsherede Armeen til Murfreesboro, hvor den om Morgenen den 30te stilledes i Slaglinie. Davis Division stod paa høire Fløi og om Aftenen havde Carlins Brigade en alvorlig Kamp med Fienden.

Rebellerne havde nemlig forskandset sig bag et Gjærde paa en Høi, paa hvilken de havde opstillet et Batteri. Det 15de Wis. og 21de Ill. fik Befaling til at angribe og tage Batteriet, og de gik kjækt paa, men da de ikke erholdt nogen Understøttelse bleve de efter en haard Kamp, i hvilken de lede et betydeligt Tab, nødte til at trække sig tilbage.

Den følgende Dag begyndte Slaget ved Stone River eller Murfreesboro der varede i 3 Dage, idet Gen Critendens Tropper gik over Stone River, for at angribe og tilbagedrive Braggs høire Fløi. Bragg, der, som det synes, havde faaet Besked om Rosecranz's Angrebsplan, havde imidlertid samlet sine Tropper og angreb med Kraft Unionshærens høire Fløi. Under Angrebet blev Johnsons Division overrumplet og kastet tilbage. Davis Division optog da Kampen og standsede for en Tid Fienden, men overmandet maatte ogsaa den trække sig tilbage. Sheridans Division blev derpaa angrebet og efter en haardnakket Kamp, i hvilken alle Divisionens Brigadechefer bleve dræbte eller saarede, blev ogsaa den nødt til at trække sig tilbage. Ogsaa Negleys Devision blev af Fienden drevet tilbage. Rosecranz maatte da opgive sit Hovedangreb og trække de Tropper tilbage, der allerede vare gaaede over Stone River, og det lykkedes ham nu at standse Fiendens Fremtrængen. Hans venstre Fløi holdt sig da paa samme Sted som ved Slagets Begyndelse, men hans høire var trængt 3 Mil tilbage, hvor den dog havde en fordelagtigere og sikkrere Stilling end den indtog ved Slagets Begyndelse.

Om Morgenen Thorsdag den 1ste Januar 1863 stod Unionshæren atter opstillet til Slag og indehavde nu en fordelagtigere Stilling end Dagen iforveien, det kom dog ikke den Dag til andet end Skjærmydsler, men Fredag den 2den brød atter Kampen løs for Alvor. Rebellerne angrebe med Mod og Dødsforagt, men bleve tilintetgjorte af Rosecranz's Artilleri, og bleve tilsidst nødte til at flygte. Unionstropperne satte nu over Stone River og forfulgte Fienden, hvis Tilbagetog snart blev til en Flugt. Carlins Brigade og det 15de Wis., der ogsaa var kommet op paa Kamppladsen, deltog nu i Forfølgelsen, og det var ene det indbrydende Mørke, der hindrede, at Rebelarmeen blev aldeles ødelagt. Forfølgelsen blev ogsaa for en Del forhindret ved det frygtelige Regnveir, som begyndte Fredag Aften og varede hele Lørdag.

Saaledes havde da Rosecranz vundet Slaget ved Stone River eller Murfreesboro, men Seiren var dyrt kjøbt, idet der af de 43,400 Mand, der deltoge i Slaget, var faldet 92 Officerer og 1 441 Soldater

og saaret 384 Officerer og 6 861 Soldater, saa at altsaa vel en Femtedel af den hele Arme var faldet eller saaret. Ogsaa det 15de Wis. havde lidt betydeligt og havde 25 Døde, 31 Saarede og 59 Savnede eller tilsammen 119 Mand. Blandt de Faldne var Kapt. Ingmundson. Rebellernes Tab anslaaes til 14 500 Mand af 62,000 Mand, der deltoge i Slaget og de havde altsaa tabt henved en Fjerdedel af deres Mandskab.

Om den Andel som det 15de. Wis. tog i disse Kampe vidner bedst følgende to Skrivelser som dets Chef Oberst Heg modtog:

Hoved Kvarter for 2den Brigade, 1ste Division,
Høire Fløi, den 28de December 1862.

Den kommanderende Oberst ønsker at udtrykke for Officererne og Mandskaberne af 21de Ill.s Frivl., 15de Wis Frivl., 101 Ohio Frivl., 38te Ill.s Frivl. og 2det Minn Batteri, sin Beundring over deres Opførsel ved Sammedstødet med Fienden nær Nolensville den 26de ds. Efter en 10 Miles trættende Marsch i stærkt Regn og paa en ujevn af Vand oversvømmet Vei, mødte I Fienden og drev den foran Eder til Knob Gap, hvor den med 8 Stykker Artilleri og understøttet af en talrig Styrke af Kavalleristeer gjorde en kraftig Modstand. Det var i Angrebet paa dette Batteri, at I viste en Tapperhed, som man aldrig har seet overgaaet og neppe efterlignet i Krigens Analer. Efterat have avanceret uden Stands eller en Vaklen over en Mil under en heftig Ild lige op til Kanonmundingerne, dreve I Fienden ud fra den stærke Stilling, tog en Kanon og sex Fanger, og vare villige til, uagtet den haarde Marsch at fortsætte Forfølgelsen, hvis I havde faaet Tilladelse. Eders Opførsel har opvakt Armeens Beundring. Lad os alle handle, besjælede af det samme høie Princip, som aabenbarede sig hos den unge patriotiske Soldat, Edvin Ross af Co. H, 38te Ill.s Frivl., der døende udraabte til sin Brigadekommandør: "Jeg har forsøgt at gjøre min Pligt. Jeg kom her for at kjæmpe og vilde gaa hvorsomhelst De befalede mig.

W. P. Carlin,
Oberst af 38te Ill.s Frivl.

Til
Oberst H. C. Heg,
15de Wis. Frivl.

Ligeledes blev senere modtaget følgende Skrivelse, der refererer sig til samme Feldttog:

Hoved Kvarter, 2den Brigade, 1ste
Division, 27de Januar 1863.

Den kommanderende Oberst ønsker at fremstille for Officererne og Mandskaberne af denne Brigade nogle af de Prøver paa heltemodig Tapperhed, som de aflagde under det paa Begivenheder saa rige Feldttog, der begyndte 26de Decbr. 1862 og endte 4de Januar 1863.

Efter et nøiagtigt Uddrag af den hele Armees Tab, viser det sig, at 21de Ill s Frivl. tabte flere af Dræbte og Saarede end noget andet

Regiment i denne Arme, ja tabte Flere, end mange Brigader, af samme Størrelse som denne. Det havde større Antal Saarede, end flere store Divisioner, som have gjort Fordring paa at have frelst Armeen og Landet.

38te Ill.s Frivl. havde et større Tab end noget andet Regiment i den hele Arme udenfor denne Brigade, med Undtagelse af 36te Ill.s Frivl. Antallet af dræbte og saarede Officerer og Soldater i 101 Ohio og 15de Wis. var større end i noget andet Regiment udenfor denne Brigade i Forhold til deres Størrelse. Den hele Brigades Tab i Dræbte, saavel af Officerer som Menige, er langt større end i nogen anden Brigade med det samme Antal Regimenter.

Ikke en eneste Regimentsfane var tabt, men de bleve bragte i Sikkerhed, flyvende stolt lige for Ansigtet paa en overvældende Styrke af Fienden.

Ikke en Kanon, ikke en Rustvogn blev tabt fra vort Batteri. I holdt Eders Stilling og kjæmpede indtil de paa vor høire Side staaende Tropper vare faldne tilbage og I bleve angrebne i Flanken og Ryggen, medens vor venstre Side ogsaa var blottet. I stillede Eder atter i Orden ved et Gjærde i Nærheden af den Stilling, I havde holdt saa længe, og veg ikke fra Stedet førend I vare næsten aldeles omringede.

Efter nu at have gaaet over to aabne Marker, formerede I atter Slaglinie ved et Gjærde paa Østsiden af Goerssoms Hus (vort Hospital), og holdt nu vor Stilling indtil I fik Befaling til at trække Eder tilbage.

Dette gjorde I med Rolighed og Betænksomhed indtil vi naaede Cedar Grove, i Nærheden af Nashville Chaussaen, hvor I standsede og sendte en ødelæggende Salve ind iblandt Fienden.

Den 31te December kjæmpede I, til at Halvparten af Eders Officerer og Soldater vare dræbte eller saarede eller aldeles adskildte fra sine Faner.

Den 2den Januar, da man frygtede for et Nederlag paa venstre Fløi, paa den anden Side af Stone River, sendte den udødelige Rosecranz Bud til Eders Kommandør og gav ham følgende Ordre:

"Tag Deres Afdeling over til venstre Fløi, opstil den i to Linier, og dersom vore Tropper der blive drevne tilbage, lad dem passere igjennem Eders Linier, og naar Rebellerne kommer nær, skrig et kraftigt Hurrah og gaa imod dem".

Brigaden var da ved den haarde Kamp reduceret fra 1900 til 700 Mand; alligevel gik I med faste Skridt til Kampscenen, hvor I imidlertid fandt, at Fienden allerede var slagen.

I kunne være stolte af den uomtvistelige Ære, at have angrebet Fienden paa Høiderne ved Knob Gap, hvor I drev dem tilbage, tog 2 Kanoner og 6 Fanger. Om den Ros, som tilkommer Eder, ikke bliver udraabt i Aviserne, saa have I dog for Eders respektive Regimenter og *Eders Batteri vundet et Ry,* som aldrig vil dø; naar Sandheden kom*mer for Dagen, vil 2den* Brigade blive hædret, og saa længe I leve, kun-

ne I være stolte af Eders Opførsel ved Perryville, Knob Gap og Stone River.

Efter Ordre af

Oberst W P. Carlin.

Sam. P. Voris,

Kapt og Gen. Adjt.

Den 6te Jan. slog Hæren Le'r 2½ Mil Syd for Murfreesboro. Soldaterne lede da Mangel paa saa godt som Alt, og da derbos Veiret var koldt og fugtigt, blev mange af dem syge og opfyldte Hospitalerne. Den 31te Jan. blev den Division, hvortil det 15de hørte, sendt ud paa en Expedition til Franklin. Veiene vare næsten ufremkommelige af Søle og Veiret raat og skarpt, saa at det var alt andet end en Fornøielsestur. Den 2den Febr. ankom Expeditionen til Franklin. Underveis havde Gen. Davis udstedt en Ordre om, at man ikke maatte tage Gjærderne til Brændeved, men da det i den strenge Kulde var næsten umuligt at holde ud, uden at have Ild brød Soldaterne sig ikke om Forbudet, og da man kom til Franklin hævede Oberst Heg paa egen Haand Ordren, og lod Mandskaberne brænde saa mange Gjærder de vilde, og det trængtes vel til, da Natten var meget kold og der faldt to Tommer Sne. Han erholdt heller ikke nogen Irættesættelse, fordi han saaledes havde hævet sin Overordnedes Ordre.

Den 12te marsherede Divisionen tilbage til Murfreesboro, hvorhen den ankom den 13de og laa den i Leir der indtil den 4de Marts, da Heg, der havde faaet Komandoen over Brigaden, blev sendt ud paa en Expedition til Shelbyville. Underveis lod Heg Brigaden gjøre Holdt, medens han selv med nogle Soldater gjennemsøgte Skoven og Buskadset langs Veien, for at undersøge om der var Rebeller skjult i samme. Hegg og to Ordonantser red et Stykke forud for de Andre. da de pludselig kom over to Rebelvedetter, hvoraf den ene var til Hest og den anden sad paa Marken Ingen af Ordonantserne vare bevæbnede og Heg selv havde kun sit Sværd paa sig, men uden at betænke sig, styrtede han med draget Sværd frem mod dem, inden de havde opdaget ham, og de bleve saa overraskede, at de øieblikkelig uden engang at give sine Kamerater Signal overgave sig. Da han nu af Fangerne havde faaet Besked om, hvor de andre Rebelvagter stode, sendte han en Troppeafdeling hen, for at tage dem. Det lykkedes dog ikke at tage dem, thi Rebellerne rømte ved Unionstroppernes Ankomst alt hvad de kunde. men efterlode dog 1 Fange, 10 Heste og 10 Geværer til Bytte for Unionstropperne, som derpaa droge tilbage til Leiren.

Marts Maaned gik hen med at ligge i Leir blot afbrudt ved en Expedition til Triune den 7de til den 15de Marts. I Slutningen af Maaneden havde Brigaden en skarp Kamp med Rebellerne ved Shelbyville Chausen, hvorved dog det Skandinaviske Regiment ikke tabte Nogen. At ligge i Leir var dog ikke at ligge paa Roser, da Regimentet hele Maneden var i stadig Virksomhed og først ud i April fik lidt Hvile. I April inspicerede Gen. Rosecranz Divisionen og komplimenterede det

Skandinaviske Regiment baade for dets soldatermæssige Udseende og for dets værdifulde Tjeneste under Feldttoget. Den 1ste Mai overflyttedes Regimentet fra 2den til 3die Brigade, for hvilke Oberst Heg ved Rosecranz's Ordre var udnævnt til fast Chef. Det 15de Wis. kom derved til at skilles fra det 21de Ill., med hvilket det fra Juli 1862 havde tjent sammen og slaaes Side om Side ved Perryville, Knob Gap og Stone River. I Anledning af Adskillelsen udstedte Carlin, der paa Grund af sin Tapperhed ved Stone River var forfremmet til General, følgende Dagsbefaling:

Hoved Kvarter 2den Brigade,
1ste Division, April 29de 1863.

Brigadens kommanderende General udtrykker herved sin Bedrøvelse over at Tjenestens Interesse har bevæget Generalmajor Rosecranz, der kommanderer denne Armeeafdeling, til at forflytte 15de Wis. Frivillige, Oberst H. C. Heg, fra denne Brigade.

Den kommanderende General fremsender herved, idet han skilles fra dette Regiment, baade til Officerer og Mandskaber sin inderligste Tak for den hæderlige og soldatermæssige Maade, paa hvilken de har opført sig ved alle Leiligheder.

I Leiren vare de lydige og tro i Opfyldelsen af deres Pligter, og paa Slagmarken have de ikke havt nogen Overlegne i Tapperhed. De kan føle sig forvissede om at de tage med sig de bedste Ønsker saavel fra den komanderende General som fra de øvrige Regimenter af denne Brigade.

Efter Ordre af

Brig.-Gen. Carlin.

Sam. P. Varis.
Kapt. og Assist. Gen. Adjt.

I den paafølgende Tid havde Regimentet forholdsvis gode Dage, da de dels henlaa i Leir, dels gjorde Udposttjeneste. Efter en saadan Udposttjeneste, modtog Brigaden følgende Dagsbefaling:

Hoved Kvarter 3die Brigade 1ste
Division 20 A. C., 6te Mai 1963.

Cirkulære.

Brigadens kommanderende Oberst har herved den Glæde at offentliggjøre en fra den kommanderende General af 20de Armee Korps modtagen Paaskrift paa en Rapport fra Armeens General-Inspektør for 5te Mai 1863, der lyder som følger:

Hoved Kvarter 20de A. C., 5te Mai 1863.

Med Agtelse tilstillet til Oberst Heg, Kommandør af den idag paa *Feldtvagt værende Brigade*, tilligemed de bedste Lykønskninger fra den *kommanderenne General* af 20de A. C. Dette er den første Feldtvagt

SHOBER & CARQUEVILLE LITHOGRAPHING CO. CHICAGO

O. C. Johnson

COL. O. C. JOHNSON.

Raport fra Armeens Hoved Kvarter, for længere Tid tilbage, i hvilken ingen Feil er funden ved Tropper af dette Korps paa Udpoſtjeneſte.

Efter Ordre af

Maj. Gen. Mc Cook.

G. P. Thurston,

Asſiſt. Gen. Adj. og Stabchef.

Officererne og Mandſkaberne gjorde deres Pligt igaar og Komplimenten og Æren tilhører dem.

Efter Ordre af

H. C. Heg,
Oberſt og Brigadechef.

Henry Hauff,
Lt. og Fung. Aſſ. Gen. Adjt.

Den 24de Juni var det dog forbi med det behagelige Liv, thi da begyndte Felttoget mod Chattanooga, i hvilket Roſecanrz" ved en meſterlig ſtrategiſk Manøver" tvang Bragg til at rømme Mellem-Tenneſſee og over Cumberlandbjergene trække ſig tilbage til Chattanooga. Den 3die Juli ſlog Mc. Cooks Diviſion, til hvilken det 15de Wis. hørte, Leir ved Wincheſter, hvor Regimentet havde ſin Leir i en vakker Lund. Den 17de Auguſt brød Armeen op og gik over Cumberland Bjergene til Stevenſon Alabama, hvorhen den ankom den 20de Aug. og laa der til den 28de Hegs Brigade fik Ordre til at lægge Pantoonbroen og førſt at ſætte over Tenneſſeefloden og den 27de iværkſattes Overgangen. Det 15de Wis. var det førſte Regiment, der betraadte den ſøndre Flodbred. I Anledning heraf modtog Oberſt Heg følgende Dagsbefaling:

Hoved Kvarter 20de Armee Corps i Nærheden af Stevenſon, Alabama. 29de Aug. 1863.

Hr. Oberſt!

Følgende er en Extrakt fra en Meddelelſe, modtagett fra Stabschefen, Brig. Gen. Garfield:

"General-Major Mc. Cook!

Den kommanderende General er taknemmelig for den Raſkhed og det Held, med hvilken De ſatte over Floden".

General Mc. Cook er meget glad ved at kunne tilſtille denne Kompliment til Dem og Deres Tropper, hvis kjække Opførſel med Rette berettiger dem til den Høiſtkommanderendes Ros.

Jeg er, Hr. Oberſt, med megen Agtelſe
Deres lydige Tjener.
G. P. Thurston,
Asſiſt. Gen. og Stabschef.

Officielt ved

Henry Hauff,
Kapt. og fungerende Asſiſt. Gen. Adjt.

Oberſt Hans C. Heg,
Brigadechef af 3die Brig., 1ſte Div.

Om denne Overgang meddeler Regimentets daværende Chef, Oberst O. C. Johnson, i de "Erindringer fra Krigen" han i 1880 fortalte i Veteran Klubben i Beloit:

"Hovedstyrken af Cumberland-Armeen stod, i Begyndelsen af Sept. 1863, ved Stephenson, Ala., og Rebelgeneralen Bragg med sin Hovedstyrke ved Chattanooga. En Eftermiddag modtog vi Ordre til at holde os marschfærdige Kl. 3 om Morgenen og til den bestemte Tid stod vi opstillede i Marschorden. Oberst Hans Heg, af 15de Wisconsin, fungerede dengang som Brigadkommandør, og til ham var det ærefulde Hverv overdraget først at sætte over Floden Tennessee, der kun var 3 Mil fjærn fra Stephenson. I en vis Forstand følte vi os naturligvis hædrede ved at blive overdragne et saa farefuldt Hverv, men mange tænkte vistnok ogsaa, at denne Ære kunde blive dyrt nok kjøbt, derso n vi fandt den modsatte Bred af Floden tæt besat med Rebeller, for disse Fyre pleiede at skyde undertiden, og vi havde lært at faa tilbørlig Respekt for dem ved saadanne Leiligheder. Pontontrænet var ogsaa for Haanden, og saa snart som det var lyst nok til at se, begyndte vi at sætte Baadene i Vandet, og kort efter Solopgangen blev Kommandoen given, og alle Baadene bevægede sig i Slaglinie henover Floden.

Tennesseeflodens Vande var rolige og stille og glittrede i Morgensolens Straaler, saa jeg, trods Øieblikkets Alvor, ikke kunde undlade at beundre den vakkre Scene, idet Baadene lydløse gled hen over Vandet.

Eftersom vi nærmede os den anden Bred, og intet Tegn til Fienden viste sig, begyndte der lidt efter lidt at give sig tilkjende en Kappelyst om, hvilken Baad først kunde naa Bredden, og det var med en Følelse af Tilfredshed, at jeg hjalp Medlemmerne af mit eget Regiment til først at sætte Foden paa Land. Vi havde ikke vovet at haabe, at Fienden uden Kamp vilde lade os sætte over Floden, og vi vare derfor behageligt overraskede ved at finde, at det eneste Spor af dem var en halvt udgaaet Vagtild, hvor der øiensynligen havde været to eller tre Kavallerivedetter, der tog Benene paa Nakken da vi paabegyndte Overgangen. De var dragne afsted i saadan Hast, at de havde glemt efter sig endel særdeles godt stegt Kjød, som nogle af Gutterne fik Tag i og erklærede for "aldeles udmærket"."

Gen. Bragg blev nu nødt til at rømme Chattanooga, der den 9de Sept. blev besat af Rosecranz. Bragg erholdt imidlertid Forstærkning saa at hans Hær udgjorde 70,000 Mand, medens Rosecranz kun havde 55,000 Mand. Hans høiere Fløi dannedes af Mc. Cooks Korps, til hvilken det 15de Wis. hørte, Centrum dannedes af Thomas's Korps og den venstre Fløi af Crettendens Korps. Da man fik vide at Bragg havde erholdt Forstærkninger, erholdt det Korps, hvortil det 15de Wis. Regiment hørte, den 13de Ordre til at forene sig med Gen. Thomas, men først om Aftenen den 18de lykkedes det Mc. Cooks Korps, at naa frem og forene sig med Thomas, hvortil Grunden var at man af Ukjendskab med Egnen havde taget en feil Vei.

Den 19de September begyndte Slaget ved Chickamauga. Slaget begyndte om Morgenen. Ved Middagstider passerede Heggs Brigade Rosecranz's Hovedkvarter og drog derpaa i Springmarsh videre for at fylde en Aabning, som var i Rosecranz's Slaglinie, og som Rebellerne allerede havde opdaget og søgt at benytte sig af for ved at kaste sine Tropper ind i den, at splitte Unionstropperne i to. Heggs Brigade stillede sig op i Aabningen saaledes, at 35 Ill. stod til venstre, 8de Kansas i Centrum og 15de Wis paa høire Fløi, medens 25de Ill. holdtes som Reserve. Oberst O. C. Johnson meddeler i de før nævnte Erindringer om Slaget ved Chicamauga den 19de Sept.

'Lørdag Morgen, den 19de September, stod vi. længe før Dag, i Linie, men Massen af de marscherende Tropper var saa stor, at vor Tur ikke kom, før Solen allerede var vel fremme paa Himmelen. Ved Frokosten fandt jeg, efter at have tømt min Kaffekop, en Geværkugle paa Bunden af den. Vor Messekok var af den overtroiske Orden. Han rystede alvorligen paa Hovedet, idet han gav mig et Blik, der syntes at sige saa meget som: "Du er en død Aand, før Du næstegang spiser Frokost". Jeg var aldrig overtroisk og lo kun ad Hændelsen; dog tvivler jeg paa, at Latteren var saa hjertelig, som den undertiden pleiede at være. Den bragte mig til at tænke paa, at hvad Resultatet saa end, hvad mig personlig angik, maatte blive, og jeg tillod aldrig en saadan Tanke at plage mig, saa var ialdfald en Ting sikker, nemlig at før dette Slag var over, vilde mange tusinde af mine Kammerater sove deres sidste lange Søvn, medens atter mange andre Tusinder vilde lide en mangfoldig Død uden at nyde den Lettelse som Døden medfører. Men vor Tur kom og afsted gik det.

Kampen var allerede i Gang og vore Folk haardt trykkede, saa vi blev kommanderet fremad i Springmarsch og omtrent Kl. 2 dannede vi os i Slaglinie. Vi havde ikke engang Tid til at kaste ud en Skytterlinie, før Fienden var indpaa os, og en varm og haard Dyst opstod. Først drev vi dem tilbage, saa de os og saa vi atter dem. Vi dannede kun en enkelt tynd Slaglinie, og Ordre kom nu at vi "for Guds Skyld maatte holde Pladsen, til Hjælp kunde ankomme". Tilsidst kom en frisk Linie op, og vi trak os tilbage i Reserven for at puste ud; men Frontlinien blev drevet tilbage igjen, trak sig tilbage bagenom os og vi var atter midt inde i Ilden. Idet Linien faldt tilbage forbi os fik den Ordre til at gjøre Holdt og understøtte os, og jeg troede den havde gjort saa, men Buskaiset var saa tæt, at man ikke kunde se mer end nogle faa Skridt. Det lod imidlertid til, at den tilbagegaaende Linie ikke har lystret Kommando, men vedblev at trække sig tilbage.

Imidlertid var en tredie Linie ordret frem, der da den mødte de Retirerende, formodentlig troede, at disse var de eneste af vore Tropper, der befandt sig foran dem, og aabnede derfor Ild. Dersom I tror, at det er nogen Fornøielse i, at befinde sig saaledes mellem Ven og Fiende og at blive skudt paa af dem begge, da bare prøv det! Jeg indrømmer,

8*

at jeg slet ikke syntes om Situationen. Den tappre Kapt. Hansen havde netop nogle faa Øieblikke i Forveien vist mig, hvad der var igjen af hans Sabel, der var bleven skudt af 6 Tommer fra Hæftet Stakkels Fyr, han blev dengang skudt ned, jeg vil ikke sige af vore egne Folk, for jeg kan ikke sige, at Kuglen kom fra dem, men det var paa den Tid, da begge aabnede Ild. Mange andre blev dræbte og saarede og Regimentet aldeles opbrudt, idet enhver søgte at redde sig, det bedste han kunde.

Jeg oversaa i Hast Situationen, ikke med Øiet for det kunde ikke naa langt, men med Øret. Bagenfor og lidt til høire for os hørte jeg et Artilleribatteri sende sin dundrende Hilsen over til Fienden. Jeg tog den Beslutning, at jeg hellere vilde vove mig indimellem Kanonkuglerne end de hvislende Geværkugler, og tog en skraa Retning henimod Batteriet. Da jeg var kommet lige i Fronten af det, var jeg sikker, for jeg kunde da se at styre min Vei imellem Kanonerne, og Bomberne vilde harmløst stryge forbi mig paa begge Sider.

Dagens Kamp endte uden videre Fordel paa nogen af Siderne, med vort Tab var idetmindste meget stort; Halvdelen af Mandskaberne i mit Regiment var enten dræbte eller saarede. Blandt andre tappre Mænd, hvis Tab vi have at beklage, var Oberst Heg, Brigadens Kommandør. Hele Eftermiddagen havde hans Tapperhed været øienfaldende, idet han altid syntes at være paa rette Sted i rette Tid. Jeg blev siden fortalt af Officerer og Folk af de andre af Brigadens Regimenter at han flere Gange standsede de tilbagevigende Rækker og personlig ledede Angrebene mod Fienden, men slap altid usaaret fra det.

Kampen ophørte, da Natten faldt paa, med Undtagelse af en og anden Streifkugle, der foer gjennem Luften med den særegne søde og yndige Lyd, som alle Veteraner kjender saa godt. Oberst Heg havde hele Eftermiddagen trodset Faren i enhver Form, men slap helskindet derfra kun for at blive dødelig saaret af et af disse uvelkomne Sendebud. Et Øienvidne har beskrevet mig Tildragelsen saaledes:

"Oberst Heg havde netop sat Sporene i sin Hest for at gallopere til en anden Part af Linien, da jeg saa ham falde til Marken. Men hurtig som Tanken var han atter oppe og løb efter sin Hest, fangede den og sprang let i Sadlen, men faldt øieblikkelig frem over Hestens Hals. Hjælp var strax for Haanden, han blev bragt hen i en Ambulance og bragt ind til Hospitalet."

Jeg har enhver Grund til at tro, at dette er en korrekt Beretning, da den blev mig fortalt af en Officer, som tilhørte samme Brigade og i hvem jeg har fuld Tiltro. Jeg hørte intet om denne sørgelige Begivenhed før nogen Tid efter. Der forefaldt nemlig endel Skjærmydsler, efter at Mørket var faldt paa, og det syntes en Tid, som tænktes der paa et natligt Overfald, saa det var temmelig sent, før det blev roligt. Saasnart som jeg ansaa det for trygt at gaa, tog jeg Kapt. Grinager af mit Regiment med mig tilligemed en Ordonants og begav mig hen til Hospitalet, der laa omtrent 3 Mil borte. Jeg fandt blandt denne Masse

Saarede mange af mit eget Regiment, fra de, der sammenlignelsesvis var let saarede, til de, der yttrede deres sidste Gisp i Døden. Af alle Krigens Rædsler kjender jeg ingen værre end at se sine Kammeraters Lidelser, og at være fuldstændig udygtig til at yde den mindste Hjælp ja har knapt nok Tid til at ytre et venligt og opmuntrende Ord til dem, idet de trykke din Haand, naar du gaar dem forbi

Oberst Heg var ved fuld Bevisthed og ved godt Mod, men hans dødblege Ansigt og de dybe Furer over hans Øienbryn fortalte om de skrækkelige Smerter, han udstod. Han omtalte de kjække Gutter i det Femtende, for kjække var de, om jeg selv skal sige det, med megen Ros. Jeg fortalte ham, at jeg havde hørt om ham om Eftermiddagen og om hans for Dagen lagte Tapperhed og tilføiede, at det vilde have glædet Gutterne i hans eget Regiment, om de havde kunnet faaet et Glimt af ham. "Sig Gutterne i det Femtende," sagde han, "at jeg holdt mig der, hvor jeg behøvedes, og jeg vidste at de ikke behøvede mig." Det eneste, hvorfor det gjorde ham ondt at dø, var, sagde han, at han maatte forlade sin Familie. Hans Land fordrede dette Offer og han var tilfreds dermed. Han levede til henimod Kl 10 den næste Dag, da han trak sit sidste Aandedrag."

Regimentets Tab havde den Dag været megetstort. Kaptainerne Johnson og Hanson vare faldne, Kaptain Hauf var dødeligt saaret, Major Wilson og Kaptain Gasman vare alvorligt saarede og Adjudant Nelson, og Løitnanterne Tanberg og Rice let saarede. Natten var kold og Kl. 3 om Morgenen blev Regimentet vækket for at indtage sin Stilling paa en Høi i Nærheden af Chattanooga. Om Slaget den 20de September meddeler Oberst Johnsan i det Skandinaviske Regiments Historie følgende:

"Omtrent Kl. 10 Formiddag begyndte Skjærmydslerne paa venstre Fløi og faa Øieblikke efter rasede Slaget med stor Voldsomhed paa den Kant af Slagmarken. Sheridans og Davis's Divisioner af vort Korps blev øieblikkeligt kommanderede fremad. Vor Division bestod blot af to smaa Brigader, hvilke begge havde tabt omtrent Halvparten af deres Antal den foregaaende Dag

2den Brigade under Gen Carlin blev sendt ind i Slaglinien paa høire Side af Gen. Wood, medens vor Brigade, nu kommanderet af Oberst Martin af 8de Kansas, stod som Reserve. Nu kom den fatale Bommert, som blev saa ulykkelig for vor Division, saavelsom for den hele Armee. Woods hele Division blev taget ud af sin Stilling og flyttet længere til Venstre og deres Plads skulde nu fyldes af vor lille Brigade, hvis Størrelse ikke overgik 600 kampdygtige Mænd.

Vi havde neppe Tid til at falde ind i Linien førend Rebellerne angreb os, men vi vare vel beskyttede ved i Hast opførte Forskandsninger af Tømmer og Gjerdeved, og vi gav Fienden en varm Modtagelse. Det første Angreb blev slaaet tilbage med stort Nederlag paa Fiendens Side og forholdsvis lidet Tab for os. Vi kjæmpede tappert og gjorde vore Ting godt, og havde netop tilbageslaaet et andet Angreb, da vi til vor

Forbauselse saa, at de til Høire og Venstre staaende Tropper havde trukket sig tilbage og saaledes aldeles blottet vore Flanker. Vi ventede endnu en Stund i Haab om at vi skulde faa Forstærkninger, men ingen Hjælp kom. Imidlertid trængte Rebellerne frem igjennem de frembragte Aabninger i Slaglinien, omringede os fra tre Sider og udsatte os for morderisk Krydsild. Et Øieblik til og Regimentet vilde blot havt Valget imellem at overgive sig eller dø. Da vi opdagede denne vor kritiske Stilling, var der naturligvis intet Andet at gjøre end at forsøge paa at redde sig ved en hurtig Flugt. Men vi maatte passere over en aaben Mark, der var beherskct af Fiendens Skyds, saa at følgelig mange dræbtes, saaredes eller toges til Fange; iblandt de sidste var jeg og Kapt. Gustavson".

Da der nu ikke var nogen Stabsofficer ved det 15de Regiment, der ikke var dræbt, saaret eller fangen, overtog Kaptain Grinager Kommandoen over Regimentet. Der blev gjort Forsøg paa at samle de adsplittede Unionstropper ved Chattanooga, men Terrainet var ugunstigt. Først paa Heiderne 1 Mil Søndenfor lykkedes det at indtage en fordelagtig Stilling, hvor Soldaterne fra de spredte Divisioner og Regimenter lidt efter lidt samlede sig. Man ventede her at blive angreben af Fienderne, men disse var saa medtagne af Kampen, at de ikke vovede noget Angreb. Om Eftermiddagen Kl 5 blev Levningerne af det Skandinaviske Regiment kommanderet henimod Chattanooga, hvor det laa Natten over.

Regimentet, der da Kampen begyndte havde 176 Officerer og Menige, havde efter Slaget kun 75 Mand uskadte tilbage, 10 Officerer*) og 91 Menige vare faldne, saarede eller fangne.

De 75 Mand vare den følgende Morgen aldeles forkomne af de 2 Dages Strabadser og derhos aldeles forfrosne paa Grund af den stærke Nattekulde og fordi de i Slaget havde tabt sine Telte og Tepper, ja en Del endog sine Hatte og Frakker. Der herskede en almindelig Nedstemthed blandt dem over det store Tab som Regimentet havde lidt og ikke mindst sørgedes der over Tabet af Regimentets første Chef Oberst Heg og over Tabet af dets daværende Chef Oberstløitnant O. C. Johnson, hvis Skjæbne man da ei kjendte og som ved sin Tapperhed og Dygtighed havde erhvervet sig Soldaternes Tillid og Agtelse. En Glæde fik man dog midt i Sorgen, thi netop som Regimentet var færdig med sin Frokost, ankom Kompagnierne G og I, der den 11te Juni 1862 var blevne efterladte paa Øen No. 10 og ikke siden havde været ved Regimentet. De to Kompagnier, der talte over 80 tjenestdygtige Mænd, bleve modtagne med 3 hjertelige Hurraer. Brigaden fik om Morgenen Ordre til at opstille sig i Slagorden, da man hvert Øieblik ventede et

---

*) Blandt de haardt saarede Officerer var, som før nævnt, ogsaa Major Georg Wilson. Han forlod først Valpladsen, efterat han havde erholdt 3 Saar.

Angreb af Fienderne, men disse lod dem vakkert være i Ro, da de havde faaet mere end nok af de to foregaaende Dages Kamp.

Om Aftenen den 21de fik Regimentet Ordre til at marschere til Chattanooga, men Veien var saa opfyldt af Tropper, at det ikke naaede frem før om Morgenen den 22de. Unionsarmeen indesluttedes nu ved Chattanooga, hvor den indtog en stærk Stilling, der styrkedes ved Forskandsninger, men som beherskedes af Rebellernes Batterier paa Lookout Mountain og Missionary Ridge. Det 15de henlaa nu til den 11te Oktober i Skandsegravene og havde det i denne Tid mindre end godt, da det stadigt maatte arbeide paa Forskandsningerne og af og til bleve trakterede med Granater fra Rebellernes Batterier paa Lookout Mountain. Dertil kom at Kulde og Regn plagede Soldaterne, der kun var daarligt forsynede med Klæder, da Ingen havde mere, end hvad han gik og stod i. Værst af Alt var dog Mangelen paa Proviant. Denne maatte føres 75 Mil fra Stevenson i Alabama og Transporten over ubanede Veie var meget besværlig, hvortil kom, at Rebellernes Kavalleri stadigen søgte at afbryde denne Kommunikationslinie og virkeligen ogsaa lykkedes, at ødelægge flere Vogntog Paa Grund heraf blev Soldaternes Rationer, der paa Grund af den lange Transport var nedsat til to Trediedele, nedsat til halv Ration, hvilket er saa lidet, at Soldaterne virkelig sultede Hvordan Tilstanden var, kan man bedst skjønne af følgende Meddelelse i "Det Skandinaviske Regiments Historie": "Det var ofte rørende at se, naar et Vogn'og ventedes, hvorledes Konvalescenter, og Soldater, som ikke vare paa Tjeneste, mødte Vognene en 3 a 4 Mile udenfor Byen, for at faa et Stykke Kjæks eller forat opsamle de Smuler, som faldt ud af Vognene. Paa de Steder, hvor Vognene havde væltet og Smuler af Kjæks var nedtraadte i Sølen, kunde man finde Soldaterne liggende paa Knæ forat opsamle dem og dermed stille sin Hunger Naar Vognene vare aflæssede ved Commissariet, sprang saa mange Soldater, som Vognen kunde rumme, ind i dem og saagodtsom sloges om de Smuler, som vare faldne ud af Kasserne De stakkels Heste og Muldyr led nu i endnu høiere Grad end Folkene; thi Fourage var der ikke at faa Alle Trækdyr, som ikke benyttedes til at bringe Proviant og som paa nogen Maade kunde undværes, blev sendt tilbage til Stevenson. De tilbageværende fik kun nogle faa Maisax om Dagen til Livets Ophold. Medens de fortærede disse maatte der sættes Vagt omkring dem; thi ellers vilde Soldaterne spist hvad der var bestemt for Dyrene. Kulde begyndte som sagt ogsaa at indfinde sig, og det eneste Middel mod den for en Soldat er en god Stokild; men dertil behøvedes Brænde, og det manglede vi aldeles. De faa Træer, som vare mellem Byen og Piketlinien, vare snart forbrugte, og da vor og Rebellernes Linie laa i kun et kort Geværskuds Afstand fra hinanden, saa kunde man, ihvorvel Picketen ikke fyrede, om man viste sig paa Forskandsningerne, dog ikke vise sig udenfor Picketlinien, uden at resikere at faa en Kugle gjennem Livet Ikke destomindre var der Mange, som vovede sit Liv

for at faa en Favnfuld Brænde til at koge sin Ration og varme sine frosne Lemmer ved.

Paa Nordsiden af Tennesseefloden var det eneste Sted, hvorfra Brænde i nogen betydeligere Mængde kunde anskaffes; det stod i Forbindelse med Chattanooga ved to Ponton-Broer, som var lagte over Floden, og hvorover alt Forraad til Armeen maatte bringes.

Rebellerne, som godt fra Udsigts-Øje get kunde se, og desuden ellers godt maatte kjende til vor Situation, sammenføiede store Tømmerflaader ovenfor Broerne, og lod dem drive med Strømmen, som stedse, men i Særdeleshed paa den Tid, efter et langvarigt Regnveir var meget stærk, og anrettede stor Skade paa Broerne. Der hengik engang tre Dage, i hvilke intet Andet kunde bringes over Floden end hvad der sattes over i Baade hvilket var saare lidet i Forhold til hvad der tiltrængtes. For at afværge yderligere Skade, som maatte foraarsages ved lignende Tilfælde, blev en Vagt stationeret paa en liden Ø ovenfor Broerne, hvis Tjeneste var at bevogte Floden, opsamle alt Drivtømmer og desl ge."

Den 28de Sept. ankom Regimentets ældste Kaptain, Gordon, der hidentil havde lagt paa Øen No 10, og den 30te overtog han Kommandoen over Regimentet. Dette blev den 5te Oktober i sin Leir trakteret med et Snes Bomber fra Rebellernes Batterier paa Lookout Mountain, men disse tilføiede ikke Folkene nogen Skade, da de havde faaet sin Leir godt forskandset. Den 8de Oktober blev Løitnant Clement taget tilfange ved en Skjændselsgjerning af Rebellerne. Det var nemlig blevet Skik, at Unionsofficererne og Rebellerne byttede Aviser. Naar En viftede med en Avis, gik den paa den anden Side, der vilde bytte, ud af Leiren, og de to mødtes da mellem Udposterne. Den 8de blev der af en Rebel viftet med en Avis. Løitnant Clement gik da ud for at bytte. Han maatte paa Veien passere et Krat Der havde nogle Rebeller skjult sig og toge ham til Fange. Fra den Tid havde Rebellerne, at holde sig bag sine Forskandsninger, da Skandinaverne ellers, naar de viste sig udenfor dem, til Gjengjæld for deres Nedrighed mod Clement, trakterede dem med "Blaabær".

Den 11te Okt. blev det 15de Wis. indlemmet i 1ste Brigade. Denne Brigade bestod forude af det 15de af 15de Ohio, 25de, 35te og 89de Ill., 32te og 68de Ind. og 8de Kansas. Divisionen komanderedes af af Gen. Wood og hørte til det 4de Armekorps, der kommanderedes af Genralmajor Howard,

Den 11te Oktober blev det 15de omsider fri for den besværlige Tjeneste i Skandsegravene og gik i Leir. Allerede den 14de maatte imidlertil 100 Mand afsted til Stevensen som Vagt for et Proviantttræn. De kom tilbage til Regimentet den 4de November og trods Sølen paa Veien havde de havt det udmærket godt paa Turen, levet godt og faaet nye Klæder og Tælte, saa de vare vel tilfredse med denne Afbrydelse. Den 17de Okt. fik Resten af det 15de Ordre til at hugge Tømmer og bygge Pontons og gik desaarsag over paa Nordsiden af Floden ligeoverfor Chattanooga, hvor der var Overflod af Tømmer. Den 7de Nov. var

de færdige dermed og vendte tilbage til Brigaden. Regimentet blev nu lagt som Garnison i Hovedkvarteret, Fort Creighton hvilket var en Ærespost og et Beviis paa den Tillid og Agtelse, som Regimentet nød..

Den 21de Nov. fik det 15de Ordre til at sende en Officer og 10 Underofficerer, 1 fra hvert Kompagni, til Wisconsin, for at rekrutere Regimentet Til denne Officer udnævntes Kaptain Grinager.

Gen Grant var imidlertid blevet udnævnt til Chef for alle Unionsarmeer Østenfor Mississippi og Gen Thomas havde overtaget Gen. Rosecranz's Komando. Den 23de Oktober var Grant ankommet til Chattanooga og havde overtaget Overkomandoen. Tiden til den 23de November hengik nu med Manøvrer og Skjærmydsler. Den 23de Nov angreb Thomas Rebellernes Forskandsninger ved Orchard Knob og den 24de kjæmpedes Slaget ved Lookout Mountain og "Over Skyerne" og den 25de stormede og toge Unionshæren Missionary Ridge, hvorpaa Rebelgeneral Bragg maatte opgive Chattanoogas Beleiring og trække sig tilbage til Georgien.

Det 15de Wis. deltog med Ære og Udmærkelse i disse Slag. Det var med i Hovedangrebet paa Fiendens Centrum og var blandt de Første, der brøde Rebellernes Linier Navnlig erhvervede Regimentet sig ved sin Opførsel i Slaget sin nye Brigadechef Willick's Beundring og Tillid, saa at han efter Slaget "atter og atter takkede baade Officerer og Mandskaber for deres tappre soldatsmæssige Opførsel. Fra denne Tid af var 15de Wis. hans Yndlings-Regiment, ja endog hans eget gamle 32te Indiana, som var opstaaet under ham, som dets Oberst, maatte vige Pladsen. Naar han talte om noget Storartet, som han skulde udføre, pleiede han at sige, at han vilde tage "sit lille 15de med sig", og hans "lille 15de" skuffede ham aldrig".*)

Major Wilson der var kommet tilbage som helbredet af de Saar, han havde erholdt i Slaget ved Chickamauga overtog nu Komandoen over det 15de Wis.

Det 15de fik ikke Hvile længer end til den 28de Nov, da det sammen med en Del af Armeen under Shermans Komando maatte marshere til Knoxville for at undsætte Gen. Burnside, der blev beleiret der af Rebelgeneralen Longstreet. Efter en haard Marsh over Veie, der vare gjorte ufremkommelige af det stadige Regnskyl og under hvilken Marsh Soldaterne lede Mangel paa Proviant, ankom Tropperne den 7de Dec. til Knoxville. Beleiringen var da ophævet, idet Longstreet, efter at han ved Efterretningen om, at der var Undsætning underveis, den 29de Nov. havde forsøgt at indtage Byen, men var blevet drevet tilbage med stort Tab, den 3die Dec. havde trukket sig tilbage og med sine Tropper var marsheret til Virginien.

Gen. Willick sørgede nu godt for sine Tropper og de havde nu snart Overflod af Alt. Om Aftenen den 9de havde det 15de en besværlig Marsh paa 20 Mile, da det ad næsten ufremkommelige Veie blev

---

*) Det Sk. Reg's Historie.

sendte til Maryville, for at beskytte Møllerne der. Den 11te bleve de kaldte tilbage til Knoxville og fik den 15de Lov til at gaa i Leir dersteds. Den 25de Dec sendtes Kaptainerne Montgomery og Roesing med nogle Soldater hjem, for at hverve Folk til Regimentet. Samme Dag blev det komanderet til Strawberry Point for at gjenopbygge en Bro, som Rebellerne havde ødelagt paa deres Tilbagetog. En Ordre om, at de Regimenter, i hvilke ¾ af Mandskabet lod sig gjenhverve paa 3 Aar, skulde faa en Maaneds Hjemlov, bevirkede at hele det 15de paa 15 Mand nær, lode sig hverve paa nyt Af Hjemloven blev der dog ikke noget, da Regimenterne traf Lod om den Orden, i hvilken de skulde have denne, og det 15de kun traf No. 4. Den 13de Jan. 1864 var Broen færdig og den 14de gik Regimentet over den.

Samme Dags Aften ankom en Del Officerer, der havde havt Hjemlov, og en Del Mandskaber, der havde lagt paa Hospitalerne, til Regimentet, saa at dettes Styrke nu udgjorde 190 vaabendygtige Mand. Samtidigt fik ogsaa Regimentet sine Telte og sin Bagage op fra Chattanooga Netop som de skulde sætte disse op, fik de vide, at Longstreet rykkede frem og maatte to Gange i Løbet af Dagen stille sig i Slagorden. Om Natten fik de Ordre til at trække sig tilbage til Strawberry Plains, og da det 15de ikke havde andet end en gammel Farmervogn til at føre sin Bagage paa, eftersom dets 3 Bagagevogne var ude paa Fouragering, maatte det brænde op Alt hvad det ikke kunde føre med sig paa denne Vogn eller hvad Soldaterne ikk kunde bære med sig Den 19de kom de til Strawberry Plains, og fortsatte Marshen derfra over Knoxville til Maryville hvorhen de kom den 21te Jan

Derfra drog Regimentet til Chattanooga for at gjøre sig færdige til at nyde den Hjemlov, hvortil det var berettiget, men da det efter to Dages Dampskibsfart kom til Chattanooga bleve Ansigterne noget lange, da de der erholdt Ordre til øieblikkelig at vende tilbage til Maryville, da man havde faaet Underretning om, at Fienden nærmede sig Major Wilson søgte at faa Ordren forandret, men det var forgjæves og saa maatte da Regimentet marshere tilbage Da det efter 10 Mils Marsh kom til Le Noir Station fik Regimentet Ordre til at standse, og laa der i 6 Dage ventende paa Ordre for Hjemlov, men istedenfor kom der Ordre til at forene sig med Brigaden ved Maryville og den 15de Februar Kl. 12 om Natten maatte det bryde op og marshere til Knoxville, hvortil det ankom den næste Dags Eftermiddag. Den 24de fik Regimentet Ordre til at gjøre sig rede til Ilmarsh, for at forfølge Longstreet, der havde trukket sig tilbage. Den næste Dags Formiddag satte det i Baade over Elven og ankom den 28de til Morristown, uden at have seet Fienden, men efter en meget besværlig Marsh paa de sølede Veie. Den 2den Marts blev Regimentet sendt tilbage til Strawberry Plains, for at gjenopbygge Broen dersteds, og der havde de det roligt og godt lige til den 7de April, da det blev kommanderet til Cleveland

Medens Regimentet laa ved Strawberry Plains fik det atter Tilbud om at lade sig hverve og faa 30 Dages Hjemlov men Soldaterne

vare blevne saa ærgerlige over at de forrige Gang vare blevne snydte for Hjemloven, at kun 5 lode sig hverve paanyt.

Gen. Howard havde imidlertid overtaget Komandoen over det 4de Korps, til hvilket det 15de hørte. Den 29de April holdtes der en Mønstring, og da efter denne Regimentets Chef, Major Wilson, blev forestillet for Howard sagde denne: "Jeg har hørt Tale om Deres Regiment og Oberst Heg; det er et udmærket Regiment Jeg skulde ønske vi havde en hel Brigade af dem".

Regimentet var forøvrigt nu stærkere, end det havde været nogensinde siden Slaget ved Stone River Ved at søge Soldater, der vare blevne friske, og Rekrutter vare støtte til det, udgjorde det nemlig da 320 Mand.

Den 3die Mai begyndte Sherman, til hvis Hær det 15de hørte, sine Operationer mod Braggs Eftermand, Gen. Johnston. Denne havde besat Bjergpasset ved Dalton og Sherman var nødt til at omgaa ham, medens han stillede sin Arme op i Fronten af Fienden, for at bilde dem ind, at der der skulde ske et Hovedangreb. "Den Del af Bjerget, der var lige i Fronten af det 15de Regiment, kaldtes "The Rocky face Ridge" (den klippeformede Aas) Den havde ogsaa et virkeligt "Rocky face" og var meget vanskelig at bestige De fiendtlige Tropper, som vare stationerede her, vare meget brydsomme baade ved sine Geværer og ligeledes ved de Stene, de rullede ned.

Regimentet fik imidlertid Ordre til at rykke fremad og om muligt drive dem ud af deres Stilling

Fire Kompagnier bleve sendte foran som Avantgarde og de øvrige 6 Kompagnier fulgte dem i Linie. Fremrykningen var nødvendigvis langsom; thi paa mange Steder maatte Soldaterne klatre opad Fjeldsiderne ved Hjælp af Rødder og andre Ting, som de kunde faa Tag i. Linien vaklede dog ikke, men rykkede stadigt fremad, drev Fienden tilbage og tog Toppen af Bjerget i Besiddelse, og dette uagtet de mødte en meget fast Modstand fra Fiendens Side. De holdt nu den vundne Stilling til de blev afløst af en Del af Gen Newtons Division. Gen. Willick kunde ikke noksom rose Regimentet for denne Heltegjerning thi en Heltegjerning var det virkelig, og han syntes altid siden efter at tro, at Ingen med Held kunde modstaa "hans lille 15de"."

Johnston, der imidlertid var blevet omgaaet af Gen Mc Pherson, maatte trække sig tilbage til Resaca, hvor man den 13de Mai fandt ham stærkt befæstet paa Høiderne deromkring. Om Eftermiddagen kom det til en Træfning, i hvilken det 15de i to Timer var i Ilden, men da blev sendt tilbage til Bagtroppen, fordi det havde opskudt al sin Ammunition.

Den følgende Dag var der et alvorligt Slag i hvilket det 15de tog sin varme og blodige Andel Den følgende Dag, Søndag den 15de Mai, fortsattes Kampen. men Mandag Morgen var der ingen Fiende, at se, da denne om Natten havde trukket sig tilbage, brændt Broen over Oostananlaelven og var marsheret Sydover. Efter flere Dages Marsher og Kampe angreb Rebellerne den 27de Mai Shermans venstre Fløi.

Sherman sendte da sin venstre Fløi bestaaende af Woods Division, til hvilken det 15de hørte og Hazens Brigade mod Fiendens venstre Fløi, for at drive denne ud af sin Stilling Angrebet begyndte om Eftermiddagen Kl 4, men Rebellerne vare fuldt beredte paa at modtage samme.

Hazens Brigade blev ved Rebellernes stærke Ild nødt til at trække sig tilbage, og Wellicks Brigade, maatte da forny Angrebet paa de fiendtlige Linier, der vare opstillede bag om Toppen af en Høi, hvor de havde opkastet Brystværker. Til disse Forskandsninger lykkedes det Unionstropperne at trænge frem, men det var dem umuligt, at komme over dem. Nogle af det 15de Wis.'s Faldne bleve fundet 10 Fod fra disse Brystværker. Hvad der gjorde Angrebet næsten umuligt, var at Fienden fra en Høi paa Siden vedligeholdt en stadig Krydsild paa dem. De bleve derfor nødte til at trække sig en 40 Fod ned ad Høien, hvor de lagde sig ned og indtil Kl. 9 om Aftenen vedligeholdt en stadig Ild paa Fienden. Et Forsøg paa at tage de Saarede med, da man trak sig tilbage, blev forhindret af Fienden, der gjorde et Angreb paa det udmattede og faatallige Regiment og tog de Fleste af de Saarede og ogsaa en Del af Mandskaberne tilfange. Det 15de Regiment havde i dette Slag henved 90 Dræbte, Saarede og Fangne, saa at det var en haard Dag for det. Det eneste, der opretholdt Modet, var Bevidstheden om, at have stridt mod en tre Gange saa stærk Fiende, der ovenikjøbet stod bag stærke Forskandsninger. Blandt de Fangne vare Løitnanterne Simonson og Erikson. Som meddelt i "Borgerkrigens Historie", blev Johnston nu afløst af Hood og Atlanta faldt den 2den Sept. i Shermans Hænder. Medens Regimentet laa i Atlanta kom Oberst Johnson, der var undveget fra Fangenskabet og senere havt en Maaneds Hjemlov, tilbage til Regimentet og overtog Komandoen over samme.

Ved Ankomsten til Atlanta ophørte egentlig det 15de Wis's aktive Tjeneste. Den Tid, for hvilken Regimentet var hvervet var paa det Nærmeste udløbet, og Regimentet havde lidt saa meget i de 2 Aar det havde hørt til Cumberland Armeen, at man sagde, at det var billigt, at det fik lidt Hvile i den korte Tid, der var tilbage, førend det skulde udmønstres.

I Slutningen af September blev Regimentet sendt tilbage til Chattanooga, for Resten af dets Tjenestetid at gjøre Garnisonstjeneste der. Om Afskeden fra Cumberland Armeen meddeles i Det Skandinaviske Regiments Historie: "De høiere Officerer af den Afdeling hvortil Regimentet hørte, vare bedrøvede over at skulle miste det, og Gen. Stanley udtalte for Oberst Johnson sin Bedrøvelse over, at han ikke altid kunde have Regimentet med sig; han sagde, at han betragtede det som et af de allerbedste Regimenter i Armeen, og at han havde lært at elske dets Mænd for deres Tapperhed paa Valpladsen og deres gode Disciplin og hæderlige Opførsel i Leiren. De forskjellige Regimenter af Brigaden og Divisionen kom ogsaa og sagde dem et venligt Afskedsord og udtalte sin Sorg over Skilsmissen; de havde alle seet at det 15de aldrig svigtede

i Farens Time. Paa Veien til Jernbanevognene standsede Regimentet foran sin Divisionschef Gen. Woods Hovedkvarter, og uagtet han var saa svag af sine Saar, at han neppe kunde gaa paa Krykker, kom han dog ud for at sige dem Farvel, og i en liden Tale takkede han dem for, hvad de havde gjort siden de kom i hans Division. "Men", sagde han, "Krigen er endnu ikke forbi; Eders Land trænger endnu til Eders Tjeneste, og naar I nu have været hjemme forat se Eders Kjære, hvis endnu Eders Land skulde kalde Eder, saa vente vi at se Eder tilbage hos os. Ville I komme?" Hele Regimentet svarede paa en Gang med et kraftigt "Ja!" og efterat have givet tre rungende Hurraer for Gen. Wood, gik de ned til Stationen; Lykken vendte sig ogsaa engang til det 15de".

Regimentet opholdt sig i 3 Uger i Chattanooga, hvorpaa det blev sendt til Whiteside, for at beskytte Broen der. Denne var forsynet med gode Blokhuse, saa at det var en let Forretning at forsvare Broen. Oberst Johnson havde Komando over denne Post.

Den 1ste Dec. udløb Kompagni B's Tjenestetid, men da Hoods Tropper spærrede det Veien blev det ikke udmønstret før den 20de Dec., da ogsaa Kompagnierne A og E bleve udmønstrede, hvorpaa alle 3 reiste hjem. De andre Kompagnier bleve udmønstrede C den 1ste Jan. 1865, F og G den 13de Jan., I og K den 10de Febr. og D og H den 13de Febr., hvorpaa samtlige Regimentets Mandskaber vendte hjem, for at søge den Hvile, de saa haardt tiltrængte efter deres haarde og besværlige Feldttog.

Oberst H. C. Heg,

var født i Lier i Nærheden af Drammen, Norge den 21de Dec 1829. Han kom sammen med sin Fader Even H. Heg i 1840 til Amerika, hvor Faderen nedsatte sig i Norway Town, Racine Co., Wis Han erholdt almindelig Skoleundervisning og erhvervede sig grundig Færdighed i det Engelske Sprog samt Kjendskab til amerikanske Skikke og Forholde. I 1849 reiste han overland til Californien. Han opholdt sig i 2 Aar ved Guldminerne der og havde netop begyndt at være heldig i sin Søgen efter Guld, da han fik Underretning om, at hans Fader var død, og da han og hans Søskende allerede før vare moderløse, saa maatte han skynde sig hjem for at sørge for sine mange Søskende.

Ved sin Tilbagekomst bosatte han sig paa Faderens Farm og giftede sig med en norsk Pige. Af Free Soil Partiet blev han kort efter opstillet som Kandidat for Legislaturen, men blev med en liden Majoritet slaaet af sin Demokratiske Modkandidat. Medens han boede i Norway havde han stadigt et eller andet Townembede og var i flere Aar Fattigforstander for Racine Co. I 1859 flyttede han til Waterford, hvor han sammen med 2 Amerikanere begyndte paa en betydelig Handelsforretning og var netop kommet i fuld Gang med denne, da han i Høsten 1859 af den Republikanske Statskonvention blev nomineret til Kandidat for Embedet som Kommissær for Statsfængselet og derpaa valgt til dette betydningsfulde Embede med en betydelig Majoritet.

Han var saaledes den første Nordmand der beklædte et Statsembede i de For. Stater. Han styrede sit Embede saa, at han dermed vandt almindelig Agtelse og Indflydelse, hvilket viste sig da han under stormende Bifald ved den Republikanske Konvention i 1861 ved Akklamation gjennomineredes til Embedet. Det var dog ikke hans Hensigt atter at modtage Udnævnelsen. Han ønskede blot denne Godkjendelse, inden han offrede sine Kræfter, ja sit Liv og Blod for sit nye Hjemland og for Opretholdelsen af Unionen. K. Langeland siger derom i en vidtløftigere Biografi af Heg i "det Skandinaviske Regiments Historie" : "Hans Hensigt var at organisere et skandinavisk Regiment, og Guvernøren havde allerede udfærdiget hans Bestalling som Oberst. Jeg, som en gammel Ven, ansaa det for min Pligt at fraraade ham dette Skridt, og det Alvor og Varme hvormed jeg fremstillede mine Grunde syntes at bringe ham i Betænkning Vi gik sammen i den Hensigt at gaa ind til Guvernøren forat høre hans Mening — han havde Haanden paa Døren forat gaa ind, men standsede og blev staaende i dybe Tanker — jeg saa, at der var en indre Kamp — ingen af os talte

et Ord, men vi dreiede om og gik tilbage. Jeg betragtede dette som Skjæbnens afgjørende Øieblik. Nogle Dage senere frabad han sig den hæderlige Nomination, og med hele sit Liv og Sjæl kastede han sig nu ind i Rekruteringens Tummel — brave Landsmænd fra de forskjellige Stater i Nordvesten ilede til, og stillede sig under Oberst Hegs Fane".

Om hans Færd i Krigen og hans Fald meddeler "det 15de Wis. Regiments Historie" de nødvendige Oplysninger. Om hans Ligs Hjemsendelse siger Oberst O. C Johnson i den tidligere omtalte Forelæsning: "Da den Fløi af vor Arme holdt paa at drives tilbage, blev hans Lig øieblikkelig puttet i en Ambulance og ført til Chattanooga, hvorfra det med saa lidet Tidsspilde som mu'igt blev sendt videre til hans Familie i Waterford, Racine Coun y, Wis J Begravelsen deltog hele Omegnens Befolkning og den Del af Racine County havde aldrig været Vidne til et saadant Ligtog.

Countyets berømteste Borger havde offret sit Liv, paa det at hans adopterede Fædreland maatte leve, og derfor fremmødte o saa Folk af alle Aldre og af begge Kjøn en masse for at hædre hans Minde!'

Oberst O. C. Johnson

blev født i 1838 paa Gaarden Skibsnæs i Nedre Thelemarken. Hans Forældre Anders Jensen Skibsnæs og Aaste Bjørnsdatter udvandrede i 1844 til de For Stater og nedsatte sig først i Whitewater, Walworth Co., men flyttede i 1852 til Koshkonong, Dane Co. Da Forældrene i Begyndelsen af deres Nybyggerliv vare i smaa Kaar, havde de ikke Evne til at lade Sønnen Ole, som hans Hu stod til, besøge andre Skoleanstalter end Distriktets Commonskole. men Guttens Hu stod høiere, og han forskaffede sig selv Midler til at besøge Albion Akademi, Milton Akademi og Beloit College og overalt viste han sig at være en flittig, paalidelig og dygtig Elev. For at erhverve sig de nødvendige Midler til sine Studeringer holdt han om Vinteren Engelsk Skole og var som Lærer afholdt baade af Forældre og Børn. Da Krigen udbrød var han Student ved Beloit College, hvor han vilde uddanne sig til Sagfører, men ihvorvel han vidste, at han derved vilde opoffre den Livsbane, paa hvilken han var begyndt, saa fandt han det dog for sin Pligt, at gjøre det, for at forsvare sit nye Hjemland. Saa kastede han da Bogen og greb til Sværdet, idet han lod sig hverve til menig Soldat i Statens Tjeneste. Kort derpaa blev han dog af Guvernøren udnævnt til Rekruterings Officer, og da hans Regiment var fuldtalligt blev han valgt til dettes Kaptain og indmønstret i det 15de Wis. Regiment.

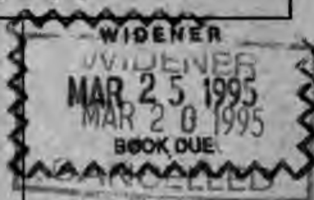
Da Major Rise fratraadte blev han forfremmet til Regimentets Major og ved Mc Kees Fald til dets Oberstløitnant og blev derpaa udnævnt til Oberst og Chef for det 15de Wis. Da dettes Tjenestetid var ude blev han af Guvernøren udnævnt til Oberst for det 53de Wis.

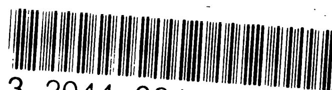
Regiment, men dette Regiment kom ikke til at gjøre aktiv Tjeneste inden Krigen endte.

Med Undtagelse af den Tid, da han efter Slaget ved Chicamauga var Krigsfange, deltog han i alle Regimentets større og mindre Fægtninger og udmærkede sig ved sin Dygtighed, sin Koldblodighed og sit Mod. Han var i 8 Maaneder i Libby Fængslet. Om hans Undvigelse af Fangenskabet meddeler "Det Skandinaviske Regiments Historie" følgende: "Da Fangerne efter denne Tids Forløb skulde flyttes længere sydover, undveg han, medens de vare paa Veien gjennem Syd Carolina, fra Rebellerne, idet han krøb ned igjennem et Hul i Gulvet paa den Jernbanevogn, hvori han førtes; da denne Vog var en af de forreste i Rækken, maatte han lade hele det øvrige Træn glide hen over sig, medens dog Rummet var saa snevert, at Stopperne paa Vognene rev Knapperne af hans Frakke. Da Toget var kommet vel over ham, blev han opdaget af Vagten paa den bagerste Vogn; de fyrede paa ham, men heldigvis uden at treffe. To Andre undveg med ham paa samme Maade, og efter 30 Dages besværlig Vandring gjennem fiendtligt Land, undertiden flere Dage uden Mad, kom de endelig i den ynkeligste Tilstand tilbage til vore Tropper i Øst Tennessee, omtrent 300 Mile fra det Sted hvor de slap bort fra Rebellerne".

Efter en Maaneds Hjemlov, vendte han tilbage til Regimentet og overtog atter Komandoen over samme, der efter Hegs Fald med Dygtighed havde været komanderet af Kaptain Grinager og Major Wilson.

Efter Krigens Slutning gik han ind i en Handelsforretning i Syden, men Uvillien mod Nordboerne der var saa stor, at han snart blev kied deraf og efter 1 Aars Forløb vendte tilbage til Wisconsin. I 1869 var han Kandidat for den Republikanske Konvention for Kommissær for Statsfængslet, men erholdt ikke Udnævnelsen. I 1870 var han Sergeant of arms i Senatet i Wisconsins Legislatur. I 1872 valgtes han til Statens Immigrations Kommissær, og blev i 1873 af den Republikanske Statskonvention nomineret til Kandidat for Statstreasurer, men Brændevinsbrændernes og Ølbryggernes Krig mod det Republikanske Parti paa Grund af Loven om Udskjænkning af berusende Drikke, Jernbanekompagniernes Krig mod Guvernør C C. Washburn. der ogsaa var gjennomineret og Grangerbevægelsen gjorde at han sammen med de andre Republikanske Kandidater blev slaaet. Han nedsatte sig da i Beloit hvor han indtil for kort Tid siden var Medeier i Thompson & Co s Plovfabrik dersteds og blev to Gange valgt til Byens Mayor. Han opholder sig fremdeles i Beloit, men driver en Bankforretning i Watertown, D. T.

WIDENER
WIDENER
MAR 25 1995
MAR 20 1995
BOOK DUE

3 2044 024 327 389